

Trăng Máu

Contents

Trăng Máu	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	6
3. Chương 3: Chương 3	8
4. Chương 4: Chương 4	9
5. Chương 5: Chương 5	10
6. Chương 6: Chương 6	12
7. Chương 7: Chương 7	14
8. Chương 8: Chương 8	16
9. Chương 9: Chương 9	18
10. Chương 10: Chương 10	19
11. Chương 11: Chương 11	21
12. Chương 12: Chương 12	23
13. Chương 13: Chương 13	25
14. Chương 14: Chương 14	27
15. Chương 15: Chương 15	28
16. Chương 16: Chương 16	29
17. Chương 17: Chương 17	30
18. Chương 18: Chương 18	32
19. Chương 19: Chương 19	33
20. Chương 20: Chương 20	35
21. Chương 21: Chương 21	36
22. Chương 22: Chương 22	38
23. Chương 23: Chương 23	40
24. Chương 24: Chương 24	42
25. Chương 25: Chương 25	43
26. Chương 26: Chương 26	45
27. Chương 27: Chương 27	46
28. Chương 28: Chương 28	48
29. Chương 29: Chương 29	49
30. Chương 30: Chương 30	51
31. Chương 31: Chương 31	53
32. Chương 32: Chương 32	55
33. Chương 33: Chương 33	56
34. Chương 34: Chương 34	58
35. Chương 35: Chương 35	60
36. Chương 36: Chương 36	61
37. Chương 37: Chương 37	63
38. Chương 38: Chương 38	64
39. Chương 39: Chương 39	65
40. Chương 40: Chương 40	66
41. Chương 41: Chương 41	68

Trăng Máu

Giới thiệu

Truyện Trăng máu mở đầu bằng những tình tiết rất bình thường không có gì đặc sắc và quá sức kinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-mau>

1. Chương 1: Chương 1

Bóng đêm nhấn chìm cả thành phố trong giấc ngủ say, từng cơn gió ru rít, đâu đó là tiếng phành phạch vỗ cánh của lũ dơi vang vọng. Phía sau cảnh đêm yên tĩnh là những cái chết không được báo trước, luôn có những điều kì lạ tồn tại bên con người, chúng len lách mọi góc ngách và chờ đợi thời cơ. Những câu chuyện, truyền thuyết về ma cà rồng, người sói và phù thủy luôn được kể lại và nỗi sợ đó chỉ những người trong cuộc mới biết.

“Tui đang về nè, bà chờ tí nha. Mà anh tui về chưa?” Cô gái nhỏ ung dung vừa đi vừa nói điện thoại trên con đường ven biển vắng lặng vào lúc đêm khuya.

“Chưa, mà bà làm gì mà về trễ thế?” Đầu bên kia điện thoại một giọng nói vẫn vang lên đều đều với vẻ khó chịu.

“Tại đi chơi với đám con Ngọc nè.” Cô gái nhỏ trả lời không mấy hứng thú, cơn gió thoảng nhẹ làm mái tóc dài tung bay ra phía sau.

“Chơi gì mà khuya thế?”

Cuộc gọi vẫn không dừng, ánh đèn đường chớp chớp lúc mờ lúc sáng. Cái cảm giác sợ hãi bắt đầu xâm chiếm cô gái nhỏ, cô đảo mắt nhìn xung quanh, chân bước nhanh dần. Một bóng đen ngồi bên ghế đá ven đường làm Linh giật mình, lùi lại vài bước, thở một hơi thật sâu cô gái nhỏ lấy hết can đảm tiến đến gần bóng đen đó. Ánh đèn đường bỗng bật sáng, một chàng trai tóc vàng, khuôn mặt trắng toát lạnh băng, hai bên khoe miệng cặp răng nanh dài nhọn hoắt

“....Á.....”

Linh hoảng hốt hét lớn rồi vùng bỏ chạy làm rơi cái điện thoại mà cũng không dừng lại lấy. Tiếng gọi với cứ vang đều đều trong điện thoại.

“Linh ... bà có đó không? ... alô.... alô...”

“Cô bạn đó thú vị thật.”

Chàng trai khẽ nói, cúi đầu nhặt cái điện thoại tắt máy nhìn theo bóng cô gái nhát gan vừa bỏ chạy mỉm cười rồi quay đi, mờ dần trong sương đêm và ... biến mất.

Linh chạy về tới nhà thở hổn hển, đi vội vào chốt cửa lại, một cô gái mái tóc uốn ngang vai từ trong nhà chạy ra hơi lo lắng.

“Bà sao thế ? Có chuyện gì thế? Trông cứ như mới gặp ma ấy ... mà sao tự nhiên cúp máy thế hả ?” Vân hỏi dồn

“Đúng là tui gặp ma đó bà ơi ...” Cô gái nhỏ nói gấp, hơi thở vẫn chưa đều, mặt tái mét.

“Đừng có hù tui, vô ít thôi tui hông sợ đâu.”

Vân nghi ngờ nhíu mày, nhìn cô gái nhỏ. Tuy miệng nói không tin nhưng lòng lại thấy hoang mang kì lạ. Cô nói tiếp mắt quan sát kĩ từng thay đổi trên khuôn mặt Linh.

“Tui hông còn là đứa con nít ba tuổi sợ ma đâu ... bà ầm đầu hả thời này làm gì có ma cỏ gì nữa, coi phim ma cho lảm vô rồi tưởng tượng bậy bạ ...”

“Thật đó ... tui đâu rảnh để mà trêu chọc bà ... nó có hai cái răng nanh dài nhọn hoắt nhìn chăm tui như muốn ăn tươi nuốt sống đó...”

Linh nghiêm mặt, khẽ rùng mình, Vân trầm lặng nhìn cô bạn thân và lúc này đã hoàn toàn tin tưởng ... những đặc điểm đó chỉ có ở hai kẻ Có tiếng gõ cửa, Linh giật mình nhìn Vân sợ hãi ... Khuôn mặt Vân đanh lại, bàn tay nắm chặt nhìn chăm cánh cửa chờ đợi.

“Ai vậy? Hay là ma? Giờ làm sao đây trời? ... bà Vân ...” Tiếng gõ cửa mạnh hơn rồi bỗng im lặng, cô gái nhỏ thở phào nhẹ nhõm, Vân buông lỏng bàn tay ra mi mắt sụp xuống. Linh nói tiếp mặt hơi nhăn lại.

“Chắc nó đi rồi...”

“Có lẽ vậy.” Vân gật đầu, nhìn chăm Linh, nhún vai.

“Á... ” Tiếng gõ cửa lại vang lên, Linh giật mình la toáng lên, đôi mắt Vân trừng quay nhìn về phía cửa, tay nắm chặt lại chờ đợi như một con thú hoang đang sẵn sàng lao vào và tiêu diệt kẻ thù.

“Linh ... mở cửa cho anh coi ...” Giọng trầm lắng của một người con trai vang lên từ bên ngoài cửa.

“Là anh Vũ đó ...” Linh mừng rỡ chạy ra mở cửa. Cửa mở, một chàng trai chạy vào chốt cửa lại một cách vội vàng làm hai cô gái nhỏ lo lắng.

“Bộ anh gặp ma hả?” Vân hỏi, khuôn mặt dịu xuống lộ vẻ lo lắng.

“Ma cái đầu em đó.” Vũ cốc đầu Vân một cái rõ đau, đi vào trong nhà. Mặt hơi nhăn lại cô liếc nhìn anh, đôi mắt khác hẳn lúc nãy, đôi mắt chan chứa sự yêu thương.

“Sao gõ cửa mãi hai đứa không chịu mở cửa hả ?” Vũ gắt.

“Hồi nãy giờ là anh hả ?” Linh ngạc nhiên hỏi nhanh, tỏ chút thái độ bực bội.

“Chớ ai vô ... ” Anh chàng thô cộc đáp.

“Trời ... Dậy mà bọn em cứ tưởng ...” Linh định nói gì đó nhưng lại bị Vân bịt miệng lại chen vào

“Không có gì đâu.” Vân gượng cười nói, cô lúc này như một con cún con ngoan ngoãn, dễ thương. Vũ nhíu mày nhìn hai cô gái nhỏ lo lắng, nghi hoặc nhưng vẫn tỏ vẻ bình thường.

“Ủa mà tối nay em ngủ ở đây nữa hả?”

“Dạ.” Vân đáp, khuôn mặt thoáng lưỡng lự, cố che giấu về một điều gì đó, đôi mắt đen lầy tựa màn đêm lạnh giá và đầy rẫy chết chóc.

“Con gái gì mà lúc nào cũng ngủ nhà bạn hoài dậy ? ” Vũ ra vẻ cần nhần, tuy cậu nhận ra điều kì lạ ở cô bạn thân của em gái nhưng cậu lại không nói gì và vờ như không biết.

“Mà sao giờ này hai đứa còn chưa đi ngủ hả ? ” Vũ lại gắt lên, mắt đảo xem quanh nhà rồi mới nhìn cô em gái yên tâm hơn.

“Thì giờ ngủ nè .” Vân gắt lại.

“Ủa anh bị thương kia .” Thấy tay anh trai rướn rướn máu cô gái nhỏ lo lắng lên tiếng. Lúc nàu anh mới nhận ra mình bị thương sau trận đánh nhau ban nãy.

“Không sao đâu, hai đứa đi ngủ đi.” Vũ xoa tay nhìn Linh âu yếm. Vân nhìn anh vờ không quan tâm nhưng thật ra cô cũng lo lắng chẳng kém gì Linh là mấy.

“Để em băng lại cho.” Linh chạy vào lấy hộp thuốc ra băng cho ông anh trai.

“Chắc anh chưa ăn tối đúng không?” Vân vừa đi xuống bếp, vừa hỏi.

Thấy anh trai trả lời, Linh mỉm cười nói, chốc lát Vân bưng mấy tô mì lên. Sau khi băng cho anh trai xong, cả ba người cùng ăn, trò chuyện vui vẻ. Hai cô gái nhỏ dường như đã quên chuyện lúc này... họ không biết rằng những gì xảy ra chỉ là mở màn cho số phận đầy bi kịch, đáng sợ mà định mệnh dành cho họ. Họ đã để mình ngủ quên trong giấc mơ hạnh phúc, để những bất hạnh xảy ra chỉ vì họ hay nói đúng hơn tất cả đều vì Linh....

oOo

“Hôm nay lớp mình có bạn mới đó.” Một cô bạn tóc xõa ngang vai, trạc tuổi Linh thông báo.

“Ai đây?” Vân tò mò hỏi nhưng khuôn mặt có vẻ chẳng quan tâm mấy. Cô bạn lúc này lắc đầu, nhún vai.

“Trai hay gái đây Ngọc?” Vân lại hỏi tiếp, mắt luôn dõi theo quan sát Linh như sợ một điều gì đó chỉ một chút lơ là sẽ xảy ra với cô bạn thân ngay.

“Hình như là trai. Tối nay đi nữa không, Linh?” Ngọc đáp quay qua hỏi Linh.

“Thôi cho tui xin.” Linh ngán ngẩm lắc đầu, khuôn mặt trắng hơi tái nhưng lại toát lên vẻ đẹp kì lạ, cao quý và mỏng manh.

“Đi đêm gặp ma chừa cả đời.” Vân nói xen vào, cố nhắc nhở Linh nhớ những chuyện xảy ra.

Cô gái nhỏ lườm mắt ném cho nhỏ bạn tia nhìn hình viên đạn rồi bỏ đi vào lớp. Trống vang, tất cả dồn về lớp, vào chỗ ngồi trật tự và chuẩn bị sách vở cho tiết học. Một lát, cô chủ nhiệm đi vào theo sau là chàng trai tóc vàng ăn mặc chỉnh tề, tai đeo một chiếc hoa tai thánh giá, trông rất điển, khuôn mặt trắng toát, lạnh lẽo.

“Cậu ...” Linh đứng phắt dậy mái tóc đen dài hơi xoăn ở ngọn phủ cả bờ vai nhỏ bé, giơ tay chỉ về phía người bạn mới ngạc nhiên.

Cô giáo và đám bạn cùng lớp đều dồn ánh nhìn về phía cô gái nhỏ. Vân lặng người, cô biết cậu ta không phải là một con người bình thường, cũng như cô và Linh, cậu ta đến và mang theo cả tử thần đến đây. Cái chết sẽ bao trùm nơi này và nhiệm vụ của cô là bảo vệ Linh, chỉ thế thôi. Nhận ra tia mắt dò xét của cả lớp Linh cười trừ rồi ngồi xuống.

“Chào các là mình tên Huy, mong các bạn giúp đỡ.” Cậu bạn mới tự giới thiệu làm đám con gái mê tít, mái tóc vàng tự nhiên tung bay theo từng cơn gió thoảng qua.

“Điển trai ghê.” Vân trầm trồ khen, đôi mắt quan sát kĩ người bạn mới.

“Ma mà điển trai, gồm ... Ồ, tui nói đùa đó.” Linh lầm bầm nói nhưng bị đám con gái nghe được, phóng ngay ánh nhìn lưỡi dao về phía cô bạn, Linh cười gượng xua đi.

“Chào, tớ là Ngọc, kiêm lớp phó của lớp.” Ngọc đứng lên làm quen cậu bạn mới.

“Chào.” Huy cười tươi đáp lại.

“Cậu là người Pháp.” Vân mỉm cười dò hỏi.

“Không, tớ là người Mĩ ... Nhưng cũng là người Việt.” Huy sửa lại, dường như đôi mắt chỉ chú ý đến một người ... Linh.

“Mắt cậu đẹp thật đó, màu xanh trời của hi vọng.” Một cô bạn ngồi gần Linh, mái tóc cột cao được thắt bím trông rất đẹp lên tiếng.

“Sang này, bà kì thật đó, tên cậu rất Việt Nam, cậu nói tiếng Việt cũng rất thạo” Ngọc quay sang nói với cô bạn vừa khen Huy.

“Mẹ tớ là người Việt.” Huy giải thích .

“Mấy bà hám trai dễ sợ .” Tên con trai tóc đầu đinh nói.

“Ông Thành kia ...” Đám con gái đồng thanh nói, mắt lườm cậu bạn vừa ý kiến.

“Thôi, em chọn một chỗ ngồi đi .” Cô giáo cắt ngang chấm dứt cuộc làm quen.

“Thưa cô, chỗ của bạn Linh còn chỗ trống ạ .” Sang giờ tay đưa ra ý kiến với cô giáo. Nghe nhỏ bạn ý kiến Linh khựng lại, đưa mắt sang nhỏ bạn ỨC CHẾ.

“Ừ, em xuống đó ngồi đi.” Cô giáo gật nhẹ đầu quay lại nói với cậu học sinh mới điển trai.

“Để em ngồi với bạn Linh, cứ để bạn mới ngồi chỗ em .” Vân nói chen vào, đôi mắt mở trừng người bạn mới như đang đe dọa, đôi mắt đen lầy sâu thẳm.

“Em chỉ muốn ngồi chỗ trống kia thôi ạ .” Huy chỉ tay về phía chỗ trống cạnh Linh, nhìn Vân đầy thách thức.

“Được rồi, em qua ngồi chỗ đó đi .” Cô giáo nói, Vân trừng mắt nhìn Huy nảy lửa, cậu ta ngạo mạn cười nhún vai.

“Cậu định làm gì ?” Huy vừa đi xuống tới, cô bạn thầm thì hỏi nhỏ, mắt nhìn cô bạn thân khó hiểu. Vân tỏ ra khó chịu với Huy, điều đó rất rõ ràng và ai cũng có thể nhận thấy. Huy không trả lời chỉ nhún miệng cười một cách bí ẩn đến khó hiểu, Linh lặng đi không nói thêm lời nào nữa.

oOo

“Ra chơi mà cậu trốn lên đây làm gì thế ?” Huy lên từ lúc nào mà Linh chẳng biết, cậu ta hỏi, cô gái nhỏ giật mình quay lại nhìn Huy.

“Rất cực cậu là người hay ma vậy ?” Linh hỏi tò mò và khó chịu, hơi gắt.

“Không biết nữa.” Huy lại cười, cái kiểu cười rất đáng ghét, rất ngạo mạn.

“Răng cậu ...” Nhìn kẻ đang đứng trước mặt, Linh hỏi hơi ngập ngừng.

“Đây này.” Huy nói, hai chiếc răng ở hai bên khóe miệng dài ra, nhọn hoắt, cô gái nhỏ giật mình lùi lại, toan chạy.

“Tớ có ăn thịt cậu đâu mà sợ.” Huy trấn an cô bạn, ngạo nghệ trước sự nhút nhát của cô gái.

“Cậu không phải con người?” Linh gằn giọng hỏi.

“Có thể nói thế.”

“Vậy ... cậu là ai ?” Giọng cô đặc lại, Linh hỏi tiếp.

“Cậu hãy bỏ cái vẻ kiêu xa đó đi. Chỉ ít tớ sẽ trả lời câu hỏi của cậu.” Huy thẳng thắn nói.

“Đó là chuyện của tớ, cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ.” Linh nói, đôi mắt nâu nhìn xoáy sâu vào người bạn mới, một đôi mắt đang cố che giấu điều gì đó rất đáng sợ.

“Tại sao tớ lại phải trả lời câu hỏi của cậu ?” Huy hỏi ngược lại, nhếch môi, cười hơi đều tí chút.

“Vì tớ là người duy nhất biết rõ về cậu.” Hất mái tóc dài hơi xoắn ra phía sau, Linh vênh mặt nói, thêm chút tự mãn thái quá.

“Thì sao chứ?” Huy lại tiếp tục hỏi ngược, một ánh mắt áp đảo đối phương.

“Cậu không nghĩ tớ sẽ nói cho mọi người biết sao?” Linh nhếch môi cười đắc ý.

“Tùy cậu thôi, nhưng ai sẽ tin cậu? Mà chuyện của tớ liên quan gì đến cậu à?” Cậu bạn nói giọng hơi cứng tỏ vẻ khó chịu.

“Ừm nhỉ, chả liên quan gì đến tớ cả.”

Linh vẫn nói với cái vẻ kiêu xa của một tiểu thư quý tộc, nhưng Huy hình như đã cảm nhận được một điều, đằng sau vẻ đẹp kiêu xa và lạnh lùng của Linh có ẩn chứa một bí mật nào đó. Trong đôi mắt nâu sâu thẳm luôn có một nỗi buồn, kể từ lần đầu tiên cậu gặp Linh và lần này cũng vậy. Cô bạn quay lưng đi, mái tóc tung bay trong gió làm khuôn mặt ưu tư của Linh nổi bật hơn. Ít nhất là trong mắt Huy.

“Mình làm bạn nhen.” Cậu bạn mỉm cười khê nói .

“Nếu cậu muốn, làm bạn với ma cà rồng không bao giờ là một lựa chọn tốt, tớ xuống trước đây.” Linh hơi khựng lại trước lời đề nghị của Huy rồi đáp lại một cách thông minh, sắc sảo và bí ẩn

“Ma cà rồng? Cậu thông minh thật đó. Trả lại cậu này.” Huy nói nhìn theo Linh mỉm cười, đưa cái điện thoại cho Linh.

“Gi vậy ?” Cô gái nhỏ quay lại ngạc nhiên hỏi.

“Lần trước cậu làm rơi. Không ngờ cậu nhất gan thế. ” Chàng trai khê cười.

“Kệ tui, tui về lớp trước.” Linh cúi bấn giật nhanh cái điện thoại lại rồi quay bỏ đi.

“Ừm, hẹn gặp lại sau ha.”

“Khỏi gặp thì tốt hơn.” Cô gái nhỏ nói, hơi thô lỗ, rồi đi khuất khỏi cầu thang. Ở phía sau lan can, Vân đã nghe và biết hết những gì vừa xảy ra ở sân thượng, cô khê thở dài rồi buông mình và rơi xuống dưới đất và ... biến mất như chưa từng tồn tại ở đây.

“Cô bạn đó dễ thương thật. Nhưng có gì đó rất lạ. ” Một người ngồi trên lan can sân thượng từ bao giờ.

“Cậu đến lúc nào thế ?” Có vẻ là người quen của Huy.

“Mới thôi, cậu thích cô ấy hả ? ”

Người đó đến gần hỏi, khuôn mặt lạnh lùng không một chút dấu hiệu của sự sống. Huy gật nhẹ đầu, miệng vẫn cười cười rồi chợt sức nhớ đến điều gì đó nghiêm mặt nhìn chàng trai có mái tóc dài đen mượt mặc bộ đồ cổ phương Tây kiểu như một cửa thẻ kỉ mười chín ấy.

“Tớ vừa nhận được tin báo ...”

“Hắn sắp trở về. ” Cái giọng trầm đục vang lên một cách chậm rãi.

“Ai? ... Vol hả ?” Người đó hỏi lại khuôn mặt biến sắc, sau lúc lâu trầm lặng anh quay đi.

“Tớ sẽ chuẩn bị cho cuộc chiến này. ”

“Khang ... Cẩn thận đấy, tìm dòng họ Hồng, họ có thể giúp chúng ta. ” Huy gọi giật lại nhắc nhở.

Khang mỉm cười gật nhẹ đầu rồi nhảy phóc lên lan can truyền sang cành cây gần đó và biến mất trong lùm cây xanh.

“Cái chết lại bao trùm nơi đây một lần nữa. ”

Huy thở dài giọng chùn xuống thẳm thì. Đây không còn là nỗi lo của riêng cậu hay Vân mà là nỗi lo của rất nhiều người và nhất là anh em Linh. Đi đến chân cầu thang, Linh chao đảo đổ ào ngồi gục người dưới nền gạch, một vài kí ức đã ngủ quên cổ vùng dậy, xâm chiếm cô gái ...

2. Chương 2: Chương 2

Trên con đường tiếng còi xe vang inh ỏi nhưng không làm ảnh hưởng đến không gian yên tĩnh vốn có trong nghĩa địa cạnh bến xe cũ. Cô gái nhỏ dừng lại trước một ngôi mộ, đặt bó hoa trên tay xuống, đã có một bó hoa khác đặt trên mộ từ bao giờ, cô nhìn xung quanh rồi ngồi xuống cạnh bia mộ đôi mắt nhìn xa xăm, giọng thổn thức như một cơn gió thoảng qua.

“Con không nhớ ba như thế nào, không nhớ chuyện gì đã xảy ra nhưng con thật sự rất yêu ba.”

Sau một lúc lâu ngồi đó cô gái nhỏ ra về, một người đàn ông từ lùm cây bước ra nhìn theo cô gái nhỏ đôi mắt đen láy tựa vực tối sâu thẳm rồi quay lưng bước đi hoà mình vào không khí và biến mất. Rời khỏi không gian yên tĩnh, Linh trở lại với thành phố đông đúc náo nhiệt, những chiếc xe lao nhanh, những đứa trẻ nô đùa trở về nhà sau buổi học chiều. Cô gái nhỏ thần người, lơ đãng bước chậm chậm ven lề đường, chàng trai đi phía sau cô mỉm cười bước từng bước đều nhịp.

“Cẩn thận.”

Huy lao nhanh đến ôm chầm lấy cô né sang một bên, một chiếc xe mất thăng bằng chạy về phía cô, đâm sầm vào ngôi nhà và cán nát người đàn ông đang nằm trên vũng vừa bị hất ngã xuống đất. Linh ôm mặt sững người, một vài hình ảnh chớp chờn thoáng qua làm đầu cô đau như búa bổ, mọi thứ trước mặt mờ dần cô gái nhỏ ngất đi.

“Linh ... Linh ...”

Tiếng chàng trai lay gọi vẫn cứ vang lên rồi mọi thứ cũng chìm trong im lặng. Một tia sáng mờ ảo xuất hiện, cô gái nhỏ vội rảo bước lần theo tia sáng đó và tìm đến một ngôi biệt thự ven biển, phía dưới là ghềnh đá, bên trên là thảm cỏ xanh rì. Tiếng cãi vã vang vọng ra từ bên trong ngôi nhà, Linh bước vào, ở góc tường đứa bé trai ngồi co ro sợ hãi, bên cạnh cánh cửa là một đứa bé gái đứng nhìn chằm chằm hai người đàn ông đang cẩu gắt ở phía cầu thang đôi mắt nâu sắc nhọn, một phong thái kiêu xa, lạnh lùng.

“Xin lỗi ...”

Cô gái nhỏ lên tiếng chen ngang nhưng cả hai người đàn ông chẳng quan tâm như thể cô không hề tồn tại ở đây.

“Á ...” Linh hét lên đưa tay ôm mặt sợ hãi lùi lại, người đàn ông mặc chiếc áo choàng đen dùng tay đâm xuyên qua người đàn ông đeo kính. Ông ta rút tay ra máu nhỏ xuống sàn, trên tay là một trái tim đang đập thành thịch. Người đàn ông đeo kính gục xuống mất ý thức mở trừng nhìn hung thủ, đứa bé trai oà khóc riêng đứa bé gái vẫn đứng đó nhìn chằm chằm người đàn ông.

Một người phụ nữ từ trên gác chạy xuống, nhìn người đàn ông gục dưới sàn la to rồi lao đến tấn công gã đàn ông mặc áo choàng đen. Mái tóc đen ngắn ngang vai bỗng dài ra đổi màu bạch kim, những móng tay tưởng chừng dễ gãy bỗng dài ra và trở nên sắc nhọn khiến người phụ nữ càng trở nên đáng sợ hơn. Người đàn ông vung cây dũa trên tay mình chạm vào cổ người phụ nữ, miệng lẩm bẩm điều gì đó và nhếch môi để lộ một nụ cười. Bà ta ngã xuống, nằm ngất trên sàn đất lạnh lẽo, ông ta xoay người vung tay chộp cổ cô gái nhỏ bóp mạnh ...

“Linh.”

Tiếng Vân gọi làm cô gái nhỏ giật mình thức giấc, cả người ướt đẫm mồ hôi thở một cách nặng nhọc khẽ gọi tên ai đó, từ bên ngoài một vài con bướm đen bay vào chớp chờn quanh giường Linh nhưng lúc này đây đâu ai trong số họ còn tâm trí để chú ý đến sự xuất hiện kì lạ của chúng chứ.

“Vol ...”

Những người trong phòng lặng người nhìn cô gái nhỏ, khuôn mặt Vân tái đi môi mím chặt môi. Vũ đi ra ngoài đóng sập cánh cửa lại rất mạnh, rõ ràng anh đang lo lắng, rất sợ sệt điều gì đó. Còn Huy nhìn chằm chằm Linh khuôn mặt đanh lại, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt anh lúc này đã biến mất thay vào đó là ánh mắt ngờ vực, trong đầu có biết bao câu hỏi được đặt ra. Vol là ai? Tại sao khi vừa tỉnh lại cô đã gọi tên người này? Và Vol mà Linh vừa gọi có phải là ...

“Bà không sao chứ?”

“Tui bị làm sao vậy?”

“Xém nữa là bị tông chết đó, ông kia đã cứu bà đưa về đây á.”

“Cảm ...”

“Vol là ai?”

“Vol nào? Làm sao tui biết.”

“Thôi tui về trước nha.”

Huy quay đi, khuôn mặt Linh đánh lại đôi mắt sắc nhọn nhìn chăm chàng trai như trở thành một con người khác rất đáng sợ. Vân liếc nhìn chàng trai, hai tay nắm chặt lại run rẩy, ngày cô sợ nhất cuối cùng cũng sắp đến. Linh đã gọi tên Vol, ngày được tiên đoán trước đã sắp đến, mọi người sẽ bị kéo vào một cuộc chiến vô nghĩa nhưng tàn khốc. Và chuyện gì sẽ đến với Vũ, người mà cô đã yêu đơn phương từ rất lâu về trước? Còn có cả Linh nữa, chẳng lẽ cô thật sự phải chết sao? Nghĩ đến đó khuôn mặt cô đánh lại chìm trong nỗi u uất khó tả, tim thất lại làm lòng ngực như muốn nổ tung. Vũ nhất định sẽ làm mọi cách để bảo vệ em gái cho dù cái giá phải trả chính là mạng sống này thì anh cũng cam lòng. Còn cô ngay từ khi được sinh ra thì số phận đã định cô là người của Hồng tiểu thư.

“Bà ngủ tí đi, tui nấu chút gì đó cho bà ăn nha?”

“Ừ, cảm ơn.”

Cô gái nhỏ vừa nằm xuống nhắm nghiền mắt lại đã chìm vào giấc ngủ say. Vân bước nhẹ chân rời khỏi phòng và khép cánh cửa lại lòng rất hồi hoang mang, lo lắng. Người đàn ông trong giấc mơ của Linh xuất hiện bất ngờ như một bóng ma. Ông ngồi xuống cạnh giường đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt nhợt nhạt rồi chống tay xuống đầu giường cúi người hôn nhẹ lên trán cô gái nhỏ.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, mi mắt Linh run nhẹ rồi từ từ mở mắt. Cô tỉnh giấc, đôi mắt nâu đảo nhìn xung quanh, người đàn ông đã biến mất như chưa hề xuất hiện ở đây nhưng ông đã để lại một bàn tay máu ịn trên nệm ở đầu giường. Linh ngồi dậy điềm nhiên dùng phấn trắng rắc lên để che mờ đi, ánh mắt sắc nhọn lạnh lùng lại có chút gì đó kiêu xa, cao ngạo.

“Chú không nên đến đây, Vol ạ ... Cháu sẽ bắt chú phải trả giá cho những gì chú đã gây ra ... ”

3. Chương 3: Chương 3

Một ngày nhanh chóng trôi qua, mãi đến gần khuya Vũ mới chịu về nhà, người thì nồng nặc mùi rượu. Dù anh về phòng Vân thở dài một cách mệt mỏi, Linh chỉ vừa mới gọi cái tên Vol trong cơn mê man mà anh đã thế này chứ nếu cô gái nhỏ nhớ lại tất cả thì mọi chuyện sẽ như thế nào? Nghĩ đến đó cô lại không dám nghĩ tiếp nữa, Vân tựa đầu vào người anh rồi chìm trong giấc ngủ. Linh đứng nép mình bên ngoài cửa phòng lén quan sát anh trai. Thấy Vân đi vào phòng rồi mới quay đi rời khỏi căn nhà để đến một nơi cô không nên đến. Cô gái nhỏ chậm rãi bước từng bước vào căn biệt thự gần cuối eo biển cách xa trung tâm thành phố, đó chính là ngôi biệt thự trong giấc mơ của cô. Hai hàng nước mắt tuôn rơi, bàn tay nắm chặt lại cố che giấu nỗi sợ hãi đau đớn. Những cánh bướm đen huyền mướt mà chấp chờn bay khắp căn nhà.

“Ông đừng có mãi đi theo tôi như thế nữa.”

“Sao cháu tìm được đến đây?”

“Vì tôi là Hồng tiểu thư mà.”

“Cháu ...”

Cô gái nhỏ đi đến ngồi xuống ghế sofa dựa mình vào thành ghế nhếch môi cười nói khế, đôi mắt nhìn ông xoáy sâu như đánh thức vào trái tim đã ngủ quên. Lũ bướm đen ngừng bay, tất cả đều đậu xung quanh cái ghế Linh đang ngồi. Người đàn ông giật mình nhìn chăm cô gái lòng quặn thắt lại đau đớn tột cùng.

“Ngày hôm đó các người xóa hết ký ức của tôi rồi tống tôi khỏi nhà họ Hồng nhưng mấy người có biết người các người thật sự cần chính là tôi không?”

“Ta chỉ đang cố gắng bảo vệ cháu.”

“Ông đã giết chết ba tôi, yếm bùa mẹ tôi mà nói là đang cố gắng bảo vệ tôi sao? Thật buồn cười.”

Cô gái nhỏ đứng bật dậy lớn tiếng nói làm tan vỡ bầu không khí tĩnh lặng của ngôi nhà. Rồi cô khựng dừng trả lại cho khuôn mặt vẻ lạnh lùng, vô cảm vốn có. Nhưng cô vừa quay người bước đi thì đám bướm đen đang đậu yên trên ghế vội tung cánh bay hoảng loạn khắp nhà. Người đàn ông nhìn theo cô đau khổ, phải chăng ông để cô sống là một lựa chọn sai lầm? Nhưng ông thật sự không nhẫn tâm để cô xảy ra chuyện gì vì cô là đứa cháu mà ông yêu thương nhất.

Bên ngoài mưa lách tách rơi, Linh ngẩn người bước từng bước trong mưa, bỗng một chiếc dù màu đen che cho cô, Linh quay người nhìn, chàng trai mỉm cười nghiêng đầu nói.

“Hình như đây là giờ giới nghiêm nhà bà mà, không sợ ma nữa hả?”

“Nếu sợ tui đã không đứng đây nói chuyện với ông rồi.”

“Nhưng tui nhớ lần trước ai đó bỏ chạy mất xác quãng luôn cái điện thoại mà.”

“Đó chỉ là một con người khác của tui thôi rồi ông sẽ biết, mượn dù nha?”

Linh nói không đợi anh đồng ý đã giật lấy cây dù bỏ đi, Huy mỉm cười nhìn theo. Anh thích cô chính vì thế nhưng hình như hôm nay cô có cái gì đó khác biệt thì phải? Anh không biết. Cơn mưa càng lúc càng to chàng trai đã biến mất, Linh trở về nhà đi lướt nhanh qua nhưng chân lại không chạm đất. Cô gái nhỏ không về phòng mà đi thẳng lên nhà kho, bụi bám đầy khắp nơi. Cô chậm rãi mở cái thùng giấy nhỏ được dán băng keo rất kĩ đặt ở trên đầu tủ gỗ. Thổi nhẹ lớp bụi bám đầy hất tung vào không khí rồi mở cái thùng ra, một cái áo choàng màu đỏ và cây đuă có hình dáng của một cây bút kiểu thường bán ở siêu thị hay mấy tiệm tạp hoá đã nằm ở đó tự bao giờ.

Linh choàng cái áo lên người, tay cầm cái đầu phình to tròn của cây đuă gỗ, đôi đôi mắt nâu rực sáng trong đêm khuya, mái tóc đen huyền dài ngang lưng bỗng chốc đổi màu bạch kim và dài trải xuống khắp sàn nhà. Ánh sáng phát ra từ người cô gái nhỏ làm lũ dơi hoảng sợ vỗ cánh bành bạch bay tán loạn, đám bướm đen từ bên ngoài bay ủa vào lượn lờ khắp nơi trong ngôi nhà nhỏ trừ phòng của anh trai cô. Một tiếng sấm vang ùng ùng làm Vũ thức giấc, đôi mắt mở to đỏ rực

4. Chương 4: Chương 4

Vũ chậm rãi bước đi ra ngoài như một kẻ mộng du. Vân đang dưới bếp uống nước và tình cờ thấy anh. Mái tóc bạch kim mờ ảo cùng đôi mắt đỏ ngầu làm anh trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Ánh trắng vàng vặc của những ngày sắp rằm thoảng chốc đã nhuộm một màu đỏ ngầu của máu.

Cô gái nhỏ giật mình thở mạnh. Ngay tức khắc Vũ nhận ra sự hiện diện ấy và bỗng chốc đã đứng trước mặt, tóm lấy cổ cô bóp mạnh. Vân vùng vẫy kêu lớn, bản năng sinh tồn của một tiểu yêu không thể bộc phát khi mà người đứng trước mặt cô là Vũ. Chủ nhân thật sự của Vân.

“Anh làm gì vậy? Ặc ... ặc ... thả ... thả ra ...”

“Vân ...”

Khuôn mặt đau đớn của Vân dường như đã đánh thức phần con người đang ngủ say trong anh. Vũ hoảng hốt vội buông tay lùi lại vài bước, nhìn chăm cô gái thốt gọi. Rồi cả hai khựng lại khi phát hiện ... những cánh bướm nằm chết khắp lối đi từ cửa lên nhà kho.

Họ nhìn nhau rồi bước từng bước chậm chạp theo xác lũ bướm lên gác. Nắm chặt chốt cửa, hít một hơi thật sâu anh mở bật cửa đi vào và ...

“Linh.”

Vũ giật mình hoảng hốt chạy đến khi thấy cô em gái nằm ngất ở giữa nhà kho. Những cánh bướm đen nằm chết dày đặc xung quanh Linh. Trên người cô khoát cái áo choàng tay cầm chặt cây đuă, đó là những thứ đã được cất giấu ở đây đã năm năm rồi. Vân tái mặt nhìn chăm anh em Linh, hai bàn tay nắm chặt lại né đường cho Vũ bỗng cô em gái nhỏ về phòng.

Ngồi cạnh giường em gái, anh ngắm cô một cách chăm chú, đôi bờ mi dài cong hất lên một cách tự nhiên làm anh chợt nhớ đến một người, mẹ anh. Mi mắt khẽ run run, Linh thức dậy sau một giấc ngủ dài, nhìn thấy anh trai cô mỉm cười thỏ thẻ.

“Anh làm gì mà nhìn lên em ngủ thế?”

“Anh đâu có ... Hôm qua sao em lại lên nhà kho?” Sau một lúc do dự anh khẽ hỏi.

“Nhà kho... Anh đang nói gì thế?”

“À, không có gì.”

Vũ quay đi ra khỏi phòng cô em gái mặc cho Linh đang trở mắt nhìn anh. Linh bây giờ khác hẳn cô gái trong khoảng thời gian gặp tai nạn ở nghĩa địa. Đường như Hồng tiểu thư lạnh lùng, sắc sảo đã biến mất để lại cô bé Linh rụt rè, nhút nhát nhưng đáng yêu.

Rồi những ngày sau đó họ đã không phát hiện chuyện kì lạ đang xảy ra xung quanh họ. Mỗi đêm, vầng trăng lại mang một màu đỏ rực của máu, mùi tanh tươi lan tỏa khắp không gian. Những cánh bướm không còn thay vào đó là những đàn chim đêm và dơi bay tán loạn khắp nơi.

oOo

Người phụ nữ nhanh tay dọn những bãi rác ven con đường Lý Thái Tổ vào lúc đêm khuya. Tiếng phành phạch làm bà hơi sờ sợ, người phụ nữ xoay nhìn xung quanh rồi lại chú tâm vào công việc. Và ... Một bàn tay vỗ nhẹ lên vai phải, bà chưa kịp ngoảnh người lại, miệng buông một câu nói chưa dứt thì ...

“Chị quét xong bên đó rồi hả? Tui ... Á ... Á ... Á ...”

Tiếng thét vang vọng phá vỡ sự tĩnh lặng của đêm khuya. Vứt lại bộ đồ công nhân dính đầy máu con quái thú to lớn quay bỏ đi. Với đôi mắt trắng dã phát sáng trong đêm khuya tăm tối. Và rồi nó nhanh chóng ẩn mình vào bóng tối khi phát hiện ra con mồi mới. Một đôi nam nữ bước đi từng bước xiêng xiêng quẹo quẹo cười hả hê.

“Tối rồi, em phải về nhà.”

“Qua nhà anh đi.”

“Không, em ... Á ... Á ... Á ...”

Người nữ quay người lại định nói gì đó với người nam kia. Nhưng cô bắt gặp đôi mắt trắng dã phát ra ánh sáng nên hoảng sợ hét lớn. Người nam chưa kịp quay người lại xem có chuyện gì xảy ra đã bị con vật to lớn xoi tái đầu. Máu văng phụt ra khắp người cô gái đang đứng chôn chân một chỗ vì sợ hãi. Cái xác không đầu co giật yếu ớt trong chốc lát rồi cũng ngoan ngoãn nằm yên.

Anh ta đã chết.

Cô gái vội xoay người bỏ chạy nhưng con vật to lớn đã nhanh chóng lao đến ngoạm chặt cánh tay trái của cô hất mạnh dánh người nhỏ bé vào tường. Cánh tay đứt lìa khỏi cơ thể máu vương vãi xung quanh, cô ngất lịm đi vì quá đau đớn. Nhìn những mảnh còn lại của con mồi nó gầm lớn một tiếng làm cả không gian tĩnh lặng rung động mạnh. Linh và Vũ nằm ở hai phòng cạnh nhau ngồi bật dậy, người ướm đầm mồ hôi. Giấc mơ ban nãy cứ như vừa mới xảy ra thật vậy. Và ... Cả hai bàng hoàng khi nhận ra xung quang giường họ toàn là máu.

Bên ngoài cành cây gần cửa sổ phòng của hai anh em một người phụ nữ nhìn họ nhoẽn miệng cười. Đôi mắt trắng dã ẩn chứa đầy hận thù, toan tính và nguy hiểm.

5. Chương 5: Chương 5

Không muốn để đối phương lo lắng, hai anh em lặng lẽ gói bỏ cái mền dính toàn máu. Vũ đã bắt đầu linh cảm được mối nguy hiểm đang đến gần họ. Anh bắt đầu đặt giờ giới nghiêm cho cô em gái và trở nên nhạy cảm một cách kì lạ.

Sau khi xử lí ổn thoả vụ cái mền Linh đi đến trường mà lòng nom nớp lo sợ. Cô luôn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn đang xảy ra với cô. À không, là với cả hai anh em cô mới phải. Suốt chặn đường đến trường Linh mãi đắm chìm trong suy nghĩ của mình cho đến khi thấy đám đông nháo nhào bàn tán cô mới sực trở về với hiện tại. Chèn lấn vào đám đông để xem đang có chuyện gì xảy ra ở đó và cô chết lặng người.

Một cô gái bị cắn đứt cánh tay trái và một người đàn ông bị mất đầu. không xa nơi đó là bộ đồ nhân viên môi trường dính đầy máu. Đưa tay lên bịt mặt che giấu sự sợ hãi, cô nhanh chóng rời khỏi đó. Từ đám đông một chàng trai lặng lẽ rảo bước theo sau cô. Như cảm nhận được điều đó cô dừng bước quay phắt người lại.

“Sao lại là cậu?”

Cô ngạc nhiên nhìn chàng trai đi theo sau mình nãy giờ thốt hỏi. Là Huy, anh cười phì nhún vai nói vài câu trêu chọc cô.

“Thấy ai đó run sợ cảnh lúc nãy nên đi theo xem sao.”

Ném cái nhìn đầy sắc nhọn về phía anh rồi cô quay người bước đi, Huy vội lẻo đẻo bước theo sau. Cả hai không biết rằng từ trên cao có một người phụ nữ đang dõi theo họ với ánh mắt chất chứa đầy sự hận thù và chết chóc. Thoát khỏi cảnh tượng đáng sợ khi nãy cô trở lại với không khí nhộn nhịp của trường học. Khắp nơi đều có đám học sinh tụ tập bàn tán xôn xao về những người xấu số đêm qua. Nhưng Linh lại chẳng để ý gì về những chuyện đó vì nó vốn chẳng liên quan gì đến cô mà.

“Thật chẳng biết đang có chuyện gì xảy ra nữa.”

“Sao?”

“Thì chuyện mấy người chết thảm đêm qua đó. Mấy bữa nay ngày nào cũng có người chết hết. Chán thiệt.”

Linh và Vân đi từng bước chậm chậm khởi hành lang để ra sân trường. Linh nói tỏ vẻ lo lắng thấy rõ nhưng khuôn mặt của Vân thì đanh lại, thản nhiên y như rằng cô đã quá quen với chuyện đó vậy. Bầu trời trong xanh thật đẹp, khung cảnh ở đây lại quá bình yên. Chính điều đó lại cho Vân cảm giác không an toàn. Tia nắng của những ngày mùa thu nhẹ nhàng không gắt lắm.

“Á ... Á Á ...”

Vừa rời khỏi hành lang hai cô gái đã nghe thấy tiếng hét thất thanh kinh hoàng đến đáng sợ. Cả hai ngẩng đầu nhìn lên trên. Một dáng người vung vẩy giữa không trung đang từ phía trên rơi xuống chỗ họ. Vân nhanh thoát nắm lấy tay cô bạn thân kéo ra. Cả hai ngã sang một bên ở dưới đất.

“Rầm”

Chưa kịp hoảng hồn thì tiếng va đập mạnh đã làm Linh giật nảy. Người rơi từ trên không trung lúc nãy đã nằm gọn trên mặt đất. Máu chảy loang ra từ vết thương ở đầu sau cú va đập mạnh. Người vừa rơi xuống là một cô gái.

Cô ta đã chết.

Đó chính là Ngọc, một người bạn cùng lớp với hai cô gái nhỏ.

Khuôn mặt Linh tái hắc đi trông thất thần. Đám học sinh nháo nhào hiếu kì nên tụ tập lại xem rồi bàn tán xôn xao. Vân đanh mặt lại hai bàn tay nắm chặt khẽ run. Nhìn sang cô bạn thân cô khe khẽ lên tiếng giọng lạc hẳn.

“Không sao chứ?”

Đáp lại câu hỏi của Vân cô gái nhỏ chỉ im lặng. Rồi bất giác Linh ngược mặt nhìn lên phía trên. Từ sân thượng một khuôn mặt quen thuộc đang nhìn cô hoặc có thể là đang nhìn nạn nhân xấu số kia. Dường như nhận ra suy nghĩ của cô bạn thân và đoán biết chuyện gì đang xảy ra Vân ngẩng đầu nhìn chăm chàng trai. Nhưng cô cũng không quên quan sát kĩ xung quanh và rồi chính sự cẩn thận đó đã giúp cô phát hiện ra một kẻ lẩn trốn trong đám học sinh.

Vol ... Vân giật mình khi nhận ra một kẻ cực kì nguy hiểm đang đứng lẫn trong đám học sinh. Cái giọng trong trẻo trở nên đục khàn khê thốt gọi tên chàng trai đã khiến Vân xoay nhìn cô và để mất dấu của người đàn ông kia.

“Huy ...”[/

6. Chương 6: Chương 6

Vừa nghe em gái xảy ra chuyện Vũ bỏ ngang công việc mà chạy ngay đến trường Trưng Vương. Những cành cây phượng rụng đưa theo gió, Linh đã ngồi trên băng ghế đá ở trước phòng hội đồng khá lâu. Cảnh sát đã đến lấy lời khai và không ai không khỏi thắc mắc một chuyện tưởng chừng rất đơn giản. Tại sao cả Linh và Vân cùng chứng kiến Ngọc nhảy lầu nhưng Vân thì vẫn có thể thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Còn Linh, có thật cái chết của Ngọc làm cô hoảng sợ đến mức lặng câm và run rẩy thế kia không? Hay cô đã biết chuyện gì đó nhưng lại giấu.

“Linh.” Vũ chạy đến lo lắng gọi tên cô em gái, mồ hôi ướt đầm người vì đã chạy quá nhanh và đoạn đường đến đây khá xa.

Linh ngược đôi mắt nâu nhìn anh trai rồi lại cúi thấp đầu lặng im. Khuôn mặt thất thần tái nhợt bỗng đánh lại khi nhận ra chàng trai đang ẩn mình giữa đám học sinh quan sát xung quanh. Khi thấy anh quay người bước đi, ngay tức khắc Linh nhanh chóng đứng phắt dậy đuổi theo.

“Linh.”

Thấy em gái lao nhanh và hoà lẫn vào đám học sinh, anh lớn tiếng gọi với toan đuổi theo nhưng lại bị một bàn tay nhỏ bé níu giữ lại. Là Vân.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt chất chứa yêu thương nhưng thật kì lạ khi anh luôn cảm thấy cô rất giống một người anh từng quen. Con gái ông quản gia và anh chẳng nhớ nổi tên cô là gì. Nhưng chuyện đó là không thể vì cô chỉ là một cô gái bình thường như bao con người khác trừ Linh, anh và con gái ông quản gia.

oOo

“Cậu đứng lại cho tui.”

Đời khi đã rời khỏi trung tâm thành phố và chỉ có hai người trên đỉnh Thu Bồn ở Chuồng Gà cô gái nhỏ mới gần giọng nói, khuôn mặt vốn trắng hồng dễ thương nay đã trở nên nhợt nhạt. Chàng trai ngoảnh người lại mỉm cười rất thản nhiên như lúc này giờ chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Anh đi đến gần nhỏ nhẹ, ân cần lên tiếng.

“Sao mặt cậu khó coi thế? Cậu mệt ở đâu hả? Có cần đi khám không?”

“Tránh xa tui ra. Thật kinh tởm.”

Linh đẩy mạnh Huy ra xa lớn tiếng nói. Anh khựng lại nhìn cô, một nỗi buồn thoáng qua khuôn mặt ấy. Cô gái bắt đầu rơi nước mắt nhưng giọng vẫn cứng cỏi vang lên đều đều.

“Tại sao lại giết bạn ấy hả?”

“Cậu đang nói gì vậy?”

“Đừng giả vờ nữa, lúc Ngọc ngã lầu tui đã thấy cậu ở đó.”

Cô gái nói nước mắt đã nhạt nhoà. Phải, cô và cậu ta vừa mới quen nhưng cái cảm giác thân thuộc như đã quen từ lâu làm cô thấy lòng chột xao xuyến mỗi khi nghĩ đến anh. Phải chăng cô đã yêu anh ta? Là tình yêu sét đánh sao?

Sau hồi lâu im lặng anh lại đến gần ghì chặt cô vào lòng mới khe khẽ lên tiếng.

“Không phải tớ... Là Vol.”

“Vol.”

Cái tên rất đỗi quen thuộc làm cô khựng lại thờ người ra lát lâu. Đó là ai sao cô lại có cảm giác thân thuộc thế này? Và tại sao cô không thể nhớ được đó là ai? Nhưng đặc biệt sao người đó lại hại chết Ngọc? Mà tại sao Huy không ngăn cản chuyện đó khi mà anh đang có mặt ở đó?

Một loạt câu hỏi đặt ra trong đầu cô và cô không biết phải tìm câu trả lời ở đâu. Cô không hỏi thẳng Huy vì chắc hẳn anh sẽ không nói sự thật. Nhưng rồi sẽ có một ngày cô sẽ tra ra tất cả và dù gì những lời nói của anh chỉ là giả dối. Nhìn thẳng khuôn mặt ấy Linh lên tiếng phá vỡ sự im lặng bất thường này.

“Nguy hiểm. Cứ đợi đây.”

Đẩy anh ra cô quay người bước đi lạnh lùng. Huy nhìn theo cô buồn thông mệt mỏi. Đây chỉ mới bắt đầu mà cô đã hiểu lầm anh như thế. Rồi sẽ thế nào khi mà những chuyện như cái chết của Ngọc tiếp diễn và anh không muốn cô gặp bất kì sự nguy hiểm nào cả.

Ngôi nhà nhỏ vắng lặng, Vũ vẫn chưa về nhà. Có lẽ anh đang đi tìm Linh. Cô gái nhỏ thả mình xuống cái giường quen thuộc. Cô bắt đầu chìm trong những suy nghĩ của mình và tự hỏi những câu hỏi thật ngớ ngẩn. Cái ánh mắt chân thật của Huy không giống nguy tạo tí nào. Có phải cô nên tin tưởng và tìm hiểu chuyện này thật kĩ?

Không, nếu như cái chết của Ngọc không liên quan đến anh thì tại sao lại không ngăn cản khi anh đang có mặt ở đó? Phải chăng đó cũng là điều anh muốn? Dù gì anh cũng là một gã khát máu mà ... khoan, khát máu, Vol ... Nghĩ đến đó đầu cô lại đau như bị ai đó dùng búa bổ vào vậy. Phần kí ức thời thơ ấu như đang vùng dậy nhưng lại bị một bức tường vô hình ngăn cản.

“Soạt”

Tiếng động nhỏ từ bên ngoài vọng vào đưa cô gái trở về với hiện tại. Cô chẳng buồn ra xem đó là ai mà ngồi ngay trên giường khe khẽ lên tiếng hỏi.

“Anh hai hả?”

Đáp lại cô gái nhỏ chỉ là một khoảng lặng bất thường. Nhìn chằm chằm cửa Linh lại lên tiếng lần nữa và trong lòng bắt đầu nóng cào lên.

“Anh hai?”

Vẫn không có tiếng trả lời. Sau một lúc chần chừ cuối cùng Linh cũng bước chân xuống giường và đi ra ngoài.

Phòng khách không có.

Phòng Vũ cũng chẳng có ai.

Căn phòng Vân thường đến ở nhờ cũng không có ai.

Nhìn xung quanh nhà cô gái thở phào. Đúng là tự mình hù mình. Cô quay đi toan trở lại phòng nhưng ...

“Rộp”

Một tiếng động từ trên gác vang vọng xuống có lẽ là từ nhà kho. Linh lưỡng lự đứng ở ngưỡng chân cầu thang. Mọi dũng khí đã tan biến kể từ khi chứng kiến tai nạn thảm khốc của Ngọc. Ai biết được cái gì đang ở trên đó và nếu cô bước lên sẽ có chuyện gì xảy ra. Tiếng động bỗng im bặt thay vào đó là tiếng những bước chân đi dồn dập.

1 phút ... Cô gái đứng ở ngưỡng chân cầu thang.

2 phút ... Tiếng bước chân gần hơn cô lùi lại vài bước.

3 phút ... Tiếng bước chân đã cận kề lắm rồi. Bất giác cô quay toan bỏ chạy.

“Linh, giúp anh với.” Giọng nói của Vũ vang lên, cô khựng người lại.

“Anh hai.”

Không một chút chần chừ cô lao nhanh lên gác. Một nỗi bất an bao trùm lấy con người Linh. Nắm chốt cửa mở vội vàng. Một người phụ nữ đứng trước mặt cô miệng nhoẻn một nụ cười huyền ảo. Mái tóc đầy những con răn nhỏ nhưng dài đang bò và quấn quanh ngôi nhà. Đôi mắt đỏ mắt đỏ ngầu mở to trừng nhìn làm nổi bật khuôn mặt trắng bột có vài vết rạch. Trên người khoác cái áo choàng màu xanh lá cây trải dài trên sàn.

Linh sợ hãi há miệng la lớn muốn bỏ chạy chân không cử động được. Hai con răn bò trườn lên người cô là cái lưỡi kinh tởm mạnh ra sau và ...

“Á ... Á ... Á ... Á ...”

7. Chương 7: Chương 7

Huy đứng lặng trầm trước nhà Linh chờ đợi điều gì đó mà đến bản thân anh cũng không rõ. Sau hồi lâu anh quay người bước đi nhưng tiếng hét hoảng loạn của cô gái nhỏ từ trong nhà vang vọng làm anh dừng lại. Huy lao nhanh vào trong nhà, một nỗi sợ bao trùm lấy anh. Cái chết của Ngọc là quá đủ rồi và anh không muốn có bất cứ điều gì không hay xảy đến với cô gái trong lòng anh.

“Linh ... Linh ...”

Anh chạy tìm khắp nhà gọi lớn và vội vã. Không có tiếng đáp lại. Trái tim anh như muốn nổ tung mỗi khi ý nghĩ Linh đang gặp nguy hiểm xuất hiện trong đầu. Và ... Ngôi nhà vốn dĩ rất bình thường nhưng lại có một kẻ mang trong người một quyền năng rất lớn đang ở đây.

Là một phù thủy.

Huy xoay nhìn lên gác ngỡ ngàng rồi anh lao nhanh lên đây.

“Linh.”

Thấy cô gái đứng trước nhà kho, cửa đang mở toan, anh chạy đến gọi lớn. Linh bất chợt gục ngã xuống nhưng thật may chàng trai đã đỡ kịp.

“Cô ... cô ta ...”

Linh lấp bắp chỉ tay vào căn phòng khuôn mặt tái nhợt hẳn đi. Huy đưa mắt nhìn vào nhưng ... Không có ai cả. Cái sức mạnh phù thủy mà anh cảm nhận được lúc này đã biến mất.

Kẻ đó đã rời khỏi đây.

“Ồn rồi, đừng sợ.”

o0o

Chiếc xe mô tô lao nhanh trong gió Vân luồn tay quanh bụng ôm chặt Vũ. Cảm giác bình yên thật hiếm có và cô muốn trân trọng khoảnh khắc này. Hai người dừng lại ở chính giữa cầu Nhơn Hội. Buổi chiều ở đây thật yên ả, cơn gió mát dịu từ hơi biển phả vào xoa đi những nỗi lo lắng, sợ sệt của riêng họ.

“Bây giờ em nói cho anh biết là đang có chuyện xảy ra được chưa?”

“Không có gì đâu, đừng quan tâm.”

Vân xua đi. Phải, cô tin anh chàng Huy có thể xóa bỏ mọi hiểu lầm của hai người. Khoảng thời gian gần đây cô đã quan sát Huy rất kĩ, anh không phải là một gã ma cà rồng như trong cuộc nói chuyện giữa Huy và Linh trên sân thượng lần trước. Và chính vì vậy cô không tin một kẻ bình thường như Huy có thể làm được chuyện đó. Đó là không thể nào, rất đơn giản cậu là con người.

“Em ước gì thời gian ngừng lại mãi.”

Vân chậm rãi lên tiếng nụ cười buồn thoáng qua. Huy nhẹ nhàng nắm lấy cô nói khẽ.

“Làm bạn gái anh nhé?”

“Em ...”

Vân định nó gì đó nhưng tiếng chuông điện thoại reo đã cắt ngang. Anh bắt máy sau đó không lâu thì đứng bật dậy khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng thấy rõ. Cúp máy anh nói nhanh.

“Chúng ta về thôi.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Linh xảy ra chuyện rồi.”

Chàng trai nói, cô dừng lại nhìn, mặt dần đỏ. Chỉ vì một chút bình yên này mà cô đã lãng quên nhiệm vụ của bản thân mình, thật là.

Cả hai vội ngồi lên xe, lòng đầy hoang mang lo sợ. Nếu như Linh xảy ra chuyện thì không ai chắc rằng cô có thể sống sót.

Chiếc lao nhanh qua mấy đoạn cầu dài để lại phía sau những vệt nước. Và rồi một người phụ nữ xuất hiện đột ngột phía trước cách họ không xa. Chiếc xe thắng gấp lách sang một bên và hất tung hai kẻ trên xe xuống đường rồi cạ sát một đoạn rất lâu. Bằng sự nhanh nhẹn của một tiểu yêu Vân nhẹ nhàng lộn người nhanh chóng đáp xuống đất an toàn. Chàng trai bị ngã mạnh nên đã ngất đi, không những thế chính Vân đã dùng phép thuật của mình làm anh ngất đi.

Gượng đứng dậy nhìn người phụ nữ đó cô đã nhanh chóng nhận ra đó là một trong sáu vị phù thủy vĩ đại nhất.

“Người muốn làm gì chủ nhân?”

“Chủ nhân?”

Bằng cái giọng mỉa mai bà ta nhắc lại, cười thật ngạo nghễ khinh thường. Lướt nhanh đến gần cô tiểu yêu xinh xắn người phụ nữ thì thào. Cái giọng lạnh lẽo như hơi gió lạnh chốn địa ngục.

“Người và hắn đã yêu nhau, phạm luật rồi cô bé ạ.”

Nói rồi bà cười thật hả hê trước khi rời khỏi đó. Cô gái khựng lại khi bị nói trúng tim đen. Cô là ai chứ? Cô làm sao có thể có được trái tim của Hồng thiếu gia chứ? Khoan, Hồng thiếu gia ... Như sự nhớ đến chàng trai đang nằm bất tỉnh cánh đó không xa, cô chạy nhanh đến. Cái gấp gấp vang lên lay gọi chàng trai, lòng như lửa đốt khi nhớ đến nữ chủ nhân của cô đang gặp nguy hiểm. Đôi mắt anh hé mở, giật mình bật dậy khi nhớ lại chuyện lúc nãy. Vũ dáo dác nhìn xung quanh rồi nhìn Vân hỏi vội, lòng rất rối hoang mang.

“Người phụ nữ đó sao rồi?”

“Ai?”

“Người chúng ta mới tông vào đấy.”

Anh nói, Vân tròn mắt nhìn anh tỏ vẻ ngạc nhiên. Như hiểu ra điều gì anh xua đi và đi đến dựng chiếc xe lại. Một câu hỏi quan tâm bật thốt tuy cộc lốc nhưng Vân lại thấy rất vui.

“Em không sao chứ?”

“Không sao.”

Tiếng cô gái vang lên nhẹ nhàng, nhếch môi để lộ một nụ cười mỉm. Cả hai lên xe và tiếp tục quãng đường về nhà.

o0o

“Linh.”

Vừa về anh đã lao nhanh vào gọi lớn. Vân đi theo sau nhưng lại im lặng, mắt đảo nhìn xung quanh. Tiếng Huy từ trong phòng cô gái khẽ vang vọng.

“Bọn em đang ở trong này.”

“Linh.”

Mở cửa mạnh anh đi vào. Cô gái nhỏ nằm thiêm thiếp trên giường khuôn mặt tái nhợt như người đang bị ốm nặng. Nhìn cô em gái anh lo lắng hỏi nhanh, lòng nóng như lửa đốt.

“Có chuyện gì vậy?”

“Cô ấy nói có một người phụ nữ muốn giết cô ấy.”

Huy nói, cả Vân và Vũ đều chết sững. Không ai nói gì ai nhưng cả hai đều đoán biết là ai. Khuôn mặt ấy dù có hoá thành tro anh cũng nhận ra vì đó là một trong những nguyên nhân hại chết ba anh.

“Anh Vũ.”

Vân khẽ gọi nhưng anh lại không nói gì và chìm trong suy nghĩ của riêng mình. Rồi anh đột ngột lên tiếng, Huy nhìn anh đầy ngạc nhiên, cứ tưởng anh em Linh là trẻ mồ côi nhưng hình như không phải. Còn Vân lại nhìn anh với vẻ mặt đầy lo lắng.

“Đã đến lúc phải về nhà rồi.”

8. Chương 8: Chương 8

Linh ngồi bên khung cửa sổ lặng im, khuôn mặt trắng bệch lúc này đã hồng hào hẳn lên. Vũ nhẹ nhàng đến gần, đặt tay lên đôi vai nhỏ bé xoa nhẹ. Cô ngược nhìn đôi mắt đã long lanh nước, giọng khẽ vang như bị cào xước.

“Em về với anh được không?”

“Không được đâu. Anh sẽ cố gắng thuyết phục bà rồi quay lại đón em được chứ?”

Chàng trai dịu dàng an ủi em gái, môi khẽ nhếch nhẹ mỉm cười. Linh bật khóc nức nở như một đứa trẻ lạc đường và dường như cả hai đã lãng quên người thứ ba trong căn phòng này. Huy.

Rõ biết mình không nên xen vào nên chàng trai lặng lẽ rời khỏi phòng. Ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách anh lại miên man nghĩ đến Linh, một cô gái nhu nhược yếu đuối khác hẳn với vẻ ngạo mạn, sắc sảo sau khi thoát chết trong gan tấc.

Vân từ phòng Vũ bước ra, tay kéo va li đồ của anh. Huy và cô nhìn chằm chằm nhau im lặng và anh chợt nhận ra khoẻ mắt cô đã ngăn ngăn nước. Anh đứng dậy nói khẽ nhưng lại có vẻ lúng túng chẳng giống anh thường ngày tí nào.

“Tui nghĩ anh em họ cần nói chuyện riêng tụi mình về trước nha.”

“Hai đứa về trước đi.”

Vũ từ trong phòng em gái bước ra nói. Hai người nhìn anh một lát lưỡng lự rồi Huy lễ phép cúi chào, quay người bước đi. Vân chỉ im lặng nhìn Vũ rồi cũng rảo bước đi cùng Huy.

Con đường Nguyễn Tất Thành đông nghẹt người qua lại lúc trời vừa sụp tối. Vân và Huy cùng bước đi từng bước nhỏ đều đặn nhưng lại chìm trong những suy nghĩ của riêng họ. Thật lòng cô không muốn anh trở về vì nếu anh trở về thì tình cảm ấy sẽ không thể tiếp tục. Đơn giản vì anh là chủ nhân của cô.

Rời khỏi đường Nguyễn Tất Thành hai người rẽ sang đường Nguyễn Thị Định. Một ngôi biệt thự to lớn nhưng cũ kỹ và âm u một cách lạ kì. Hai người khựng lại nhìn nhau im lặng lát lâu Vân mới lên tiếng. Cái giọng bỗng trầm đục vang lên rất nhỏ y như là đang sợ ai đó nghe thấy.

“Đến đây được rồi, ông về đi.”

“Bye.”

Huy quay người bước đi lòng rất rối hoang mang. Không phải vì Linh mà là bí mật phía sau hai anh em cô gái nhỏ nhưng đặc biệt là ngôi nhà bí ẩn của Vân. Anh luôn cảm nhận được một sức mạnh rất lớn nhưng lại không xác định kẻ đó thuộc giống loài nào. Vì ở đây có một bức tường kết giới đầy uy lực.

Chàng trai ngoảnh đầu lại nhìn ngôi nhà khi nhận ra có kẻ đang dõi theo mình và bắt gặp đôi mắt đỏ ngầu lấp loé trong bóng tối.

“Mau đi đi.”

Vân lên tiếng hối thúc, Huy gật nhẹ đầu rồi quay người bước đi và khuất dần trong đêm tối. Đợi chàng trai đi khỏi Vân mới quay bước vào ngôi nhà.

o0o

Hành lí của Vũ Vân đã xếp khá đầy đủ nhưng anh tin rằng có hai thứ cô vẫn chưa sắp vào. Vũ chậm chậm bước lên nhà kho trên gác, mở cái va li nhỏ cách đây không lâu anh đã khoá lại khi phát hiện cô em gái đã chạm vào thứ không nên chạm.

Anh thận trọng thổi bay lớp bụi bẩn và từ từ mở cái va li nhưng không khỏi ngạc nhiên, chiếc áo choàng lông vũ đen cùng cây đuă làm bằng gỗ xoài đã biến mất. Anh chạy nhanh xuống dưới lớn tiếng gọi em gái hỏi vội.

“Linh. Em có lên nhà kho đúng không? Linh.”

“Không có. Có chuyện gì vậy anh?”

Vũ nhìn em gái ngỡ ngàng, đầy hoài nghi rồi anh chạy nhanh đến chỗ va li lục lọi khẩn trương. Cô nhìn anh trai lặng im, lo lắng. Cô chưa bao giờ thấy anh như thế nhưng có chuyện gì cô hỏi sao anh cũng không nói. Và ...

Chiếc áo choàng lông vũ đen cùng cây đuă xoài khắc hình thiên long múa lượn đặt ở dưới cuối cùng va li đồ. Là Vân. Nhưng làm sao cô biết đến sự tồn tại của những món đồ ấy với lại cái va li đâu có vẻ như từng bị ai đó mở ra.

Thật kì lạ.

Mặc kệ những điều đó anh sắp lại đồ vào va li thật gọn gàng. Linh vội cúi người giúp anh trai. Anh nhìn cô, hai người mỉm cười rồi lại xếp đồ, lòng cô nặng trĩu. Linh không biết tại sao bà lại không cho cô trở về và cô cũng chưa từng gặp bà. Từ khi cô nhớ được là lúc cô mười một tuổi, tỉnh dậy và không còn nhớ gì. Thịnh thoảng Vũ có nhắc đến bà nhưng chỉ là nói đại khái cho cô biết là hai người không phải là trẻ mồ côi thế thôi. Có mấy lần cô đòi về nhà thăm bà nhưng Vũ lại không nói là chưa phải lúc. Và anh cũng không nói rõ lí do là vì sao, nhưng lúc này chuyện đó đâu còn quan trọng nữa.

Vũ kéo va li đi ra cửa, Linh đi theo sau nước mắt đã ươn ướt ở khoé mi. Cúi thấp đầu anh hôn nhẹ lên trán cô, giọng vang lên lên dịu dàng, trầm ấm.

“Anh đi nhé.”

“Anh hai.”

“Em nhớ cẩn thận, anh sẽ sớm đến đón em ... đợi anh nhé.”

“Em nhất định sẽ chờ anh.”

Cô nói, anh mỉm cười, xe đến, anh đi lên xe. Nhưng rồi anh dừng bước ngoảnh đầu nhìn cô lên tiếng như sự nhớ về điều gì đó.

“Cái va li trên gác, nếu gặp nguy hiểm mới được mở còn không thì không được đụng vào.”

Vũ nhắc nhở, cô gái nhỏ gật nhẹ đầu tuy có hơi thắc mắc nhưng cô lại không hỏi. Vũ ngồi bên phải taxi vẫy chào em gái, tìm đập nhanh hơn bình thường. Chiếc xe đi khuất sau con đường, Linh quay người vào nhà lòng buồn man mác. Và ...

“Là cô?”

Cô gái nhỏ bật thốt khi nhìn thấy người phụ nữ lần trước gặp trên nhà kho. Người phụ nữ đi đến lướt xung quanh cô, vẻ mặt ngạo nghễ, bất cần. Cái giọng đanh đá, chanh chua chất chứa nỗi oán hận.

“Ta ...”

Bà ta định nói gì đó nhưng cô gái nhỏ đã gục ngã xuống sàn gỗ. Vân bắt ngờ đứng ở ngưỡng cửa ra vào mà không gây ra một tiếng động nào cả. Bốn mắt nhìn chăm nhau, trầm tĩnh nhưng quyết liệt. Giọng Vân vang lên lạnh lẽo như cơn gió mùa đông.

“Tiểu nữ kính chào Hồng thiếu phu nhân. Xin phu nhân hãy tránh xa chủ nhân của tôi ra.”

9. Chương 9: Chương 9

Vân và người phụ nữ lặng trầm đứng nhìn nhau thật lâu. Khuôn mặt lạnh lùng ấy bỗng nhoén miệng cười, cái giọng vang lên chậm rãi.

“Một tiểu yêu như người mà dám yêu cầu ta sao?”

Nhanh như chớp bà ta lao đến, móng vuốt làm bằng thép ở bàn tay bật mở cào rách cánh tay trái cô gái. Thật may nếu không tránh kịp chắc giờ này cô đã thành hồn yêu lang bạc rồi. Nhìn cô gái, bà ta lại cười ngạo mạn. Mái tóc Vân đổi màu trắng bạc, hai mắt đỏ ngầu, những vuốt nhọn xuất hiện ở tay và chân, hai rìa tai trên dài ra kéo lên nhọn hoắt. Cô lao vào bà ta như một con thú đang giận dữ, hất tung bà vào tường và găm rú lên. Thật kì lạ khi bên trong ngôi nhà đang xảy ra cuộc đại chiến nhưng bên ngoài lại chẳng nghe thấy tiếng động nào cũng như chẳng thấy nó có điều khác lạ so với những ngôi nhà khác.

Người phụ nữ bị hất mạnh giận dữ vùng vằng khi thấy con tiểu yêu lao vào mình, miệng lẩm bẩm một câu thần chú nào đó. Vân văng bấn đập mạnh vào cánh cửa ra vào rồi ngã rầm xuống. Không chịu dừng lại ở đó, cô gái lại tiếp tục sấn đến. Nhanh như chớp bà ta bóp cổ Vân siết mạnh và nâng hổng cả thân người khỏi mặt đất. Hai chân vùng vẫy mạnh cô cố gắng đánh trả nhưng không thể. Không chịu đựng nổi nữa cô gái buông lỏng ngắt đi. Rất nhẹ nhàng bà ta thả cô gái xuống sàn đất lạnh lẽo và tiến lại gần Linh. Bàn tay trắng như bột đưa ra toan chạm vào cô gái nhỏ nhưng ...

“Linh.”

Huy từ bên ngoài đi vào và chợt thấy người phụ nữ đó. Anh khựng lại khi nhận ra sức mạnh của bà ta. Bà chính là kẻ hôm trước định ra tay với cô gái nhỏ. Khuôn mặt đanh lại bật hỏi với giọng trầm thốt đáng sợ.

“Bà là ai? Bà muốn làm gì cô ấy?”

“Một kẻ khát máu như người mà dám nói chuyện ngang hàng với ta sao?”

Người phụ nữ huênh hoang nói. Huy nhìn bà quan sát thật kĩ, đôi mắt bắt đầu đổi màu, mấy móng tay phủ một màu vôi đục trông sắc nhọn và vững chắc, hai răng nanh gần khoé hai bên miệng dài ra nhọn hoắt. Anh chính là một ma cà rồng thuần chủng. Người phụ nữ chậm rãi nói với vẻ điềm nhiên, khinh thường.

“Không phải chuyện của người, mau cút đi.”

“Không phải chuyện của ta ư? Linh là bạn gái ta, cô gái kia là bạn của cô ấy xem như cũng là bạn ta.”

“Bạn gái? Thật nực cười. Người có biết con bé đó là ai không? Nó chính là ...”

“Là ai không quan trọng. Em hãy tránh xa nó ra. Đi thôi.”

Người đàn ông thô ráp, cao lớn xuất hiện bất ngờ, không gây ra một tiếng động. Ông chen ngang nói rồi nắm tay bà ta kéo đi.

Họ biến mất như chưa từng tồn tại ở đây, chàng trai trở lại hình dáng con người. Anh đi đến đỡ hai cô gái lên giường nhưng rồi anh dừng lại khi chợt nhận ra kẻ chen ngang là ai.

Vol.

Kẻ thù của cả người sói, phù thủy và những kẻ ma cà rồng như anh. Không, phải nói hẳn là nỗi sợ của tất cả giống loài. Trừ một người.

Hồng tiểu thư.

Nhưng đó là không thể nào, trước đây họ Hồng và viện tư pháp phù thủy xác định cô ta đã chết. Và trong lời tiên tri ngoài cô ta ra thì sẽ không ai tiêu diệt được Vol. Thật nực cười. Nếu lời tiên tri là sự thật thì

những giống loài trên trái đất này sẽ mãi mãi sống trong nỗi sợ hãi hay sao? Chỉ Hồng phu nhân mới là người nắm giữ chìa khoá cho những rắc rối này. Nhưng vấn đề là bao lâu nay sau đêm Hồng tiểu thư mất bà không chịu gặp ai cả. Thời gian sẽ cho anh câu trả lời và bây giờ điều anh quan tâm nhất là phải bảo vệ cho sự an toàn của Linh. Sau khi giải quyết hết mớ lộn xộn này anh sẽ đưa cô đi thật xa, đến một nơi thật bình yên. Nơi chỉ thuộc về riêng của hai người.

Trời đã ngã xế chiều, Linh và Vân cũng đã tỉnh lại sau lúc lâu ngất đi. Mặc dù rất thắc mắc về người phụ nữ đó, về lí do vì sao Vân lại ngất xỉu ở nhà cô và tại sao Huy lại có mặt đúng lúc như thế nhưng Linh chỉ im lặng. Đối với người phụ nữ đó cô lại có cảm giác thân quen và đau nhói ở tim.

Vân thì chỉ im lặng một cách bất lực. Hồng thiếu phu nhân đã mạnh hơn trước đây rất nhiều. Nhưng chẳng phải bà ta đã chết rồi sao? Cái chết của bà ta là nguyên nhân dẫn đến đêm định mệnh của gia đình anh em Vũ sao? Đúng là đau đầu thật. Đưa mắt nhìn Linh, Vân khẽ lên tiếng.

“Anh Vũ đi rồi tui qua ở với bà nha?”

“Ừ, cũng được.”

“Tui cũng qua đây ở nha?”

Nghe hai cô gái nói chuyện Huy cũng chen vào. Họ nhìn anh cười phì, Vân bểu môi trêu chọc.

“Ê, hai tui tui con gái ở với nhau thì được, ông bon chen vô làm gì?”

“Thì để tiện bảo vệ hai người luôn.”

Huy nói, hai cô gái cũng lại nhìn anh thật lâu rồi Linh gật nhẹ đầu. Chàng trai ôm chầm lấy cô tỏ vẻ mừng rỡ, buông cô ra anh nói nhanh.

“Để tui về lấy đồ rồi qua liền.”

“Thui tui cũng về đây. Tối tui qua.”

Hai người bạn nói rồi lần lượt ra về, cánh cửa khép lại và chỉ còn mỗi mình Linh. Trong ngôi nhà rộng lớn này cô thật đơn độc đến tội nghiệp.

“Chắc cháu đang nhớ anh trai hả?”

Đang bận suy tư, cái giọng khàn khàn vang lên làm cô giật nảy. Linh ngoảnh đầu lại và thấy người đàn ông đang ngồi vắt vẻo bên cửa sổ. Cái dáng người thô ráp và to lớn quen thuộc nhưng cô thật sự luôn cảm thấy vừa thân thiết vừa sợ hãi. Người đàn ông ấy làm cô băng khuâng khi hình ảnh một người đàn ông có đôi mắt đỏ ngầu và máu dính khắp người xẹt thoáng trong kí ức của riêng cô. Hai người nhìn chằm nhau, bốn mắt giao tại một điểm rồi ông đến gần ôm chặt cô gái nhỏ vào lòng. Nỗi mong nhớ bấy lâu vùng dậy là ông cảm thấy vui sướng biết bao.

10. Chương 10: Chương 10

Linh mở to mắt nhìn sững sốt, người đàn ông khẽ lên tiếng hỏi.

“Sao ...”

“Cháu gái ta.”

Cô gái nhỏ chưa nói dứt lời thì ông ta đã chen ngang. Buông cô ra ông nói bằng cái giọng trầm ấm, đầy trìu mến. Cô vẫn chưa hết bàng hoàng ông lại tiếp tục nói, giọng xót xa, cay đắng.

“Ta là chú của con đây. Con không nhớ hả?”

Linh nghẹn lại như có cái gì đó chặn ở cổ làm cô không thể bật thốt thành lời. Người đàn ông nhìn cô đợi chờ phản ứng nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng của cô gái. Ông biết việc làm của ông gây tổn thương rất lớn với Linh và cho dù cô có mất hết kí ức thì nỗi oán hận đó cũng không bao giờ nguôi. Ông quay người đi ra cửa, dáng người cô độc và mệt mỏi, chán chường.

“Chú.”

Cô gái bất ngờ thốt gọi. Ông khựng đứng lại, ngoảnh đầu nhìn cô niềm vui sướng dâng trào. Cái tiếng gọi “chú” tưởng chừng ông sẽ không bao giờ nghe từ miệng cô nhưng hôm nay ...

Người đàn ông bước nhanh đến ôm chặt lấy cô như sợ một khi buông tay cô sẽ biến mất khỏi đây. Cô gái nhỏ khẽ lên tiếng và không giấu vẻ mặt vui mừng của mình.

“Cháu chỉ nghe anh hai nói về mỗi mình ngoại thôi. Hình như bà ngoại ghét cháu lắm thì phải.”

Buông cô cháu gái ra, hai người đi đến ngồi ở ghế sofa. Ông nhẹ nhàng an ủi nhưng khi nhắc đến bà ngoại Linh ông có vẻ mặt buồn rười.

“Không có đâu, cháu yên tâm đi rồi sẽ có ngày bà đến đón cháu thôi.”

“Nhưng là chừng nào?”

“Ta không biết. Nhưng ngày đó cũng sắp đến rồi.”

Người đàn ông nói, cả hai đều im lặng. Hôm nay không có Vũ cô cũng chẳng buồn nấu cơm tối. Hai chú cháu ra ngoài ăn ở quán cơm bình dân gần chợ đêm. Linh rất kén ăn nhưng được chú cứ gấp đồ ăn cho cô nên cô cũng vui vẻ ăn thôi. Hai người vừa ăn vừa kể cho nhau về cuộc sống thường ngày của mình. Thỉnh thoảng họ dừng lại và cười khẩy. Nụ cười rạng rỡ trọn vẹn đó chưa từng hiện diện trên khuôn mặt Linh và cả người đàn ông đó.

Ăn xong bữa tối hai chú cháu cùng đi dạo chợ đêm. Ông mua tặng cô một sợi dây chuyền hình mặt trăng. Tuy đó chỉ là đồ giả nhưng là món quà đầu tiên cô được người thân trừ anh trai tặng. Hơn nữa lại là chính tay ông đeo cho cô, chỉ nhiều đó thôi cô cũng cảm thấy rất vui rồi.

Thời gian bên nhau cạnh người chú thật ngắn ngủi, mới đó đã 11 giờ. Ông đưa cô cháu gái về đến trước cửa nhà, cái giọng vang lên vừa luyến tiếc vừa buồn bã.

“Chú.”

Cô gái nhỏ khẽ gọi khi thấy chú lặng lẽ quay đi. Nước mắt trực trào ở khoé mi. Biết đâu đây là lần đầu cũng như lần cuối cô được gặp chú thì sao? Thật khó khăn khi vừa nắm được tình thân trong tay đã phải buông tay và không biết sẽ có ngày mai hay không. Tiếng cô chậm rãi vang lên thật yếu ớt.

“Chúng ta còn gặp nữa không ạ?”

“Tất nhiên là còn chứ. Cháu vào nhà đi, ngủ ngon nhé.”

Người đàn ông hôn nhẹ lên trán cô rồi quay đi, khuất hẳn trong màn đêm. Cô gái vẫn đứng trông theo, khẽ gọi ông trong nỗi buồn miên man.

“Chú.”

oOo

Vân và Huy ngồi ở phòng khách đợi Linh đã hai tiếng rồi. Lòng hai người như lửa đốt, lo sợ cô gái gặp chuyện chẳng lành. Huy dường như đợi không được nữa, anh bực dọc đứng dậy toan đi tìm cô gái. Vân vẫn thản nhiên nhìn anh, khuôn mặt điềm tĩnh lạ kì. Linh vừa bước vào Huy đã vội chạy đến lo lắng hỏi gấp.

“Bà đi đâu về thế hả? Sao gọi hoài không chịu bắt máy?” Nghe chàng trai nói, cô móc cái điện thoại ra.

“Hết pin rồi.”

Linh nhún vai, Huy toan cúi gắt nhưng nhìn cô gái anh lại không thể lớn tiếng được. Vân chỉ im lặng cô như thể muốn nói rằng : “tui chẳng quan tâm đâu, đừng có nhìn tui”. Nhìn hai người bạn Linh mỉm cười rạng rỡ và điều đó đã lọt vào tầm quan sát của Vân. Linh khẽ lên tiếng.

“Huy ở phòng anh tui nha, còn bà Vân cứ ở phòng hồi giờ bà ở đi.”

“Ừ.”

Cả hai cùng đồng thanh vừa nói vừa gạt đầu rồi cả hai xách hành lí vào phòng. Cả ba cũng không quên chúc nhau ngủ ngon. Linh vào phòng, nằm trên giường và mơ màng nhớ đến kí ức bên cạnh chú rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Huy đứng bên cửa sổ nhìn ra con đường đêm khuya vắng vẻ. Là Vol. Ông ta đã ở đây, anh đã cảm nhận được không lâu trước khi Linh bước vào nhà. Anh tự hỏi tại sao người phụ nữ đó lại xuất hiện ở đây? Và tại sao bà ta tấn công Linh và Vân? Là vì anh sao? Không, không thể nào. Cách bà hành động chẳng giống trước đây chút nào. Vậy là tại sao? Anh không biết.

o0o

Trời bắt đầu đổ mưa, một chàng thanh niên khoảng mười sáu, mười bảy tuổi mặc bộ đồ học sinh đang sân si nói chuyện điện thoại. Một bóng đen thoát qua, cậu ta dừng bước ngoảnh đầu lại. Không có ai cả. Cậu lại đi tiếp và ...

Một bàn tay rơi xuống đất, máu hoà loãng vào nước mưa lênh láng nhuộm đỏ xung quanh. Đó là thứ duy nhất còn lại của con người đó. Người phụ nữ chậm rãi cúi người rồi khắc lên lòng bàn tay kẻ xấu số một hình. Là trăng khuyết. Máu nhuộm làm hiện rõ hình khắc.

Trăng máu.

Người phụ nữ đứng dậy nhếch môi cười. Con thú bốn chân to lớn đáng sợ đi đến nằm sụp xuống, dụi dụi đầu nó vào chân bà.

o0o

Tiếng mèo kêu gào như tiếng khóc thảm của trẻ con làm Linh bừng tỉnh giấc. Cô thở hổn hển, người ướt đầm mồ hôi. Ánh sáng bên ngoài dưới ánh trăng rằm vu lan đổi màu đỏ ngầu của máu. Cái va li được khoá cẩn thận để trong nhà kho trên gác lách mạnh dữ dội. Huy và Vân ra khỏi phòng nhìn trên gác im lặng nhưng họ cũng không quên liếc nhìn phản ứng của đối phương. Tiếng sấm chớp đùng đùng rầm trời, tiếng động trên gác dữ dội hơn. Hai người tiến đến gần chân cầu thang và ...

“ÁÁÁ ... Á... ÁÁ ...”

11. Chương 11: Chương 11

Tiếng gào thét từ phòng Linh vọng ra làm hai người bạn giật mình. Cả hai vội nhanh chân chạy vào nhưng ... cửa đã khoá trái. Huy đập cửa gọi dồn dập nỗi sợ hãi dâng trào.

“Linh mở cửa ra đi. Linh ...”

“Linh ... Có chuyện gì vậy? Linh ...”

Tiếng gào thét càng lúc càng lớn và Vân không thể giữ vẻ điềm tĩnh vốn có của mình được nữa. Cô gọi lớn và dồn dập, hai bàn tay nắm chặt lại, đôi mắt vô cảm giờ đây lại chất chứa đầy nỗi sợ hãi. Từ trong căn phòng cô gái đau đớn xua đuổi, tiếng gào thét vẫn vang không ngừng.

“Mặc kệ ta, hai người không được vào đây. Cút đi, cút...”

Câu nói của Linh làm Vân khựng lại, cô lẳng lặng đi qua ghế sofa ngồi. Tiếng thét tắt lịm đi lại làm chàng trai lo lắng hơn nhưng anh lại nhìn thấy Vân điềm tĩnh ngồi bên ghế sofa anh đi đến gần cầu gát.

“Linh đang đau đớn vậy mà cô điềm tĩnh quá đấy. Cô có phải là bạn thân của cô ấy không?”

“Người trong đó không phải Linh.”

Vân khẽ nói, chàng trai khựng lại nhìn cô cố gắng hiểu thấu câu nói đó nhưng không thể. Cánh cửa phòng Linh chậm rãi mở, cô gái nhỏ bước ra, cả người ướt đầm mồ hôi, mái tóc bao trùm bởi màu bạc kim. Và anh chợt nhận ra tiếng động lớn trên gác đã im bật, nhìn cô gái kinh ngạc. Linh bước được vài bước rồi gục ngã, anh chạy vội đến đỡ lấy cô, hoảng hốt thốt gọi.

“Linh.”

“Tránh xa cô ấy ra.”

Nhanh như chớp Vân đã đứng trước mặt chặn ngang, khuôn mặt lạnh lùng như cơn gió bắc mùa đông. Huy đẩy cô ta ra một bên gắt gỏng.

“Cô làm gì vậy? Linh đang ngất kia.”

Vân chỉ im lặng, bàn tay nắm chặt bờ vai chàng trai. Anh quay lại định nói gì đó nhưng mùi hương giấy thoảng qua làm anh ngất lịm đi. Không quan tâm đến chàng trai, cô đi đến dìu Linh lên giường, đôi mắt đỏ ngầu thoáng u buồn.

“Chủ nhân rốt cuộc cô bị sao vậy?”

Tiếng Vân thì thào vang, nhìn cô gái nhỏ đang nằm trên trên giường và cảm thấy bất lực. Tối qua chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra. Một chuyện liên quan đến kí ức của Hồng tiểu thư nếu không cô đã không trở dậy mạnh mẽ như thế. Nhưng nói thật lòng cô muốn Hồng tiểu thư cứ ngủ mãi, như thế sẽ tốt hơn. Cô ấy sẽ không phải đau khổ khi đối mặt với sự thật phũ phàng.

oOo

Xung quanh là một màn đêm tối u, Linh sợ hãi khẽ gọi những người thân thuộc. Không có tiếng trả lời, cô gái co ro sợ hãi. Một tia sáng xuất hiện, cô mừng rỡ vội lần theo và ... Một cô gái có mái tóc bạch kim và khuôn mặt giống hệt cô bị mấy dây gai quấn chặt. Mặc cho sự đau đớn người con gái ấy vẫn cố vùng vẫy nhưng cô càng vùng vẫy thì dây gai càng chặt lại. Người con gái xinh đẹp mắt nhắm nghiền lại, cử động nhẹ, khuôn mặt đau đớn. Trong lúc còn đang sợ sệt, ngờ ngàng lại có một giọng nói quen thuộc khẽ vang.

“Linh.”

“Ai đó?”

Cô gái giật mình xoay nhìn xung quanh hỏi và cô chợt sững lại khi nhận ra giọng nói đó. Là của cô. Giọng nói đó lại tiếp tục thốt thành lời.

“Là tôi.”

Linh quay nhanh người lại nhìn người con gái xinh đẹp bị gai quấn chặt. Đôi mi dài hất cong lên kiêu hãnh, đôi mắt nâu sắc sảo, nhạy bén. Đôi mắt đã hé mở nhìn cô, giọng nói vẫn vang lên nhưng đôi môi đỏ mọng đó lại không mấp máy. Linh rụt rè đi đến gần, khẽ hỏi.

“Cô là ai? Sao lại bị như thế này?”

“Tôi chính là cô. Cứu ...”

Câu nói đó chưa dứt thì có một ai đó đẩy mạnh cô sang một bên. Cô gái lồm cồm ngồi dậy nhưng xung quanh trở nên tối đen như mực. Mọi thứ trở nên hư ảo, cảm giác lân lân như đang bay bổng trong không trung. Rồi lại có cảm giác nặng trĩu, mệt mỏi làm cô choàng mở mắt, giật mình trườn người sang bên phải giường. Người phụ nữ trên gác lần trước. Bà ta lặng trầm nhìn cô, đôi mắt xa xăm trở về quá khứ. Cô gái nhỏ rụt rè lên tiếng, khuôn mặt tái xanh, nhợt nhạt hẳn sau một đêm đau đớn.

“Rốt cục bà là ai?”

“Ta ư? Là thiếu của cô.”

Người đàn bà nói, khuôn mặt lạnh tanh không một cảm xúc. Linh sững nhìn bà thoáng chút bối rối rồi nhướn miệng cười khẽ gọi một cách thân thuộc.

“Thiếu, xin lỗi ...”

“Đừng có gọi ta là thiếu.”

Người phụ nữ quát lớn cắt ngang câu nói của cô. Linh sợ hãi người im bật nhìn bà, đầu óc trống tuếch. Người thiếu xa lạ đó lại tiếp tục nói tiếp, khuôn mặt hiện rõ nỗi khắc khổ, chua xót.

“Người hãy tỉnh lại đi. Người chính là Hồng tiểu thư của Hồng gia.”

“Thiếu, đau con.”

Bị người phụ nữ nắm tay siết chặt, cô gái nhỏ nhăn mặt nói, cố rút tay lại. Không dừng ở lại đó người phụ nữ lại bóp mạnh hơn, lớn giọng nói như đang gào thét.

“Người mau tỉnh lại đi. Mau ...”

“Linh.”

Cánh cửa mở nhanh kèm theo tiếng gọi của Vân. Hai kẻ đang giằng co khựng lại đưa mắt nhìn cánh cửa đang mở. Vân bước vào đảo vào đưa mắt nhìn xung quanh dò xét, sự bất an hiện diện rõ trên khuôn mặt băng giá ấy.

Không có ai.

“Lúc này hình như mình nghe thấy tiếng ai đó mà.”

Vân dò hỏi cô bạn với sự cẩn trọng quá mức. Người phụ nữ đã biến mất nhưng mùi hôi thối của một phù thủy hắc ám vẫn còn vương lại. Và tất nhiên Vân biết rõ điều đó, chỉ là ... Linh không biết điều đó hay đang cố che giấu? Bằng cái giọng trong trẻo cô đáp lại một cách yếu ớt.

“Không có, mình đói bụng quá bạn nấu gì cho mình ăn nha.”

Nhìn cô bạn xanh xao Vân mỉm cười gật nhẹ đầu đi ra. Linh cúi đầu nhìn cổ tay đau nhói, bị vằn đỏ do bị siết chặt tay. Đôi mắt miên man nhìn ra cửa sổ ngơ vờ về giấc mơ ban này và về người thiếu xa lạ khó tính kia.

12. Chương 12: Chương 12

Chàng trai loàng choàng ngồi dậy sau giấc ngủ dài. Anh sực nhớ chuyện đêm qua vội chạy nhanh ra khỏi phòng. Anh khựng lại khi thấy hai cô gái đang điềm nhiên ăn sáng. Anh đi đến nhìn chằm chằm hai cô, vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

“Sao cậu ...”

“Đêm qua cậu mơ cái gì mà la chí chóe thế hả?”

Không để chàng trai kịp nói hết câu, Vân nói chen vào tỏ vẻ khó chịu rồi vội ngáp y như là tối qua bị mất ngủ vậy. Huy nhíu mày ngờ vực xảy ra tối qua. Chẳng lẽ chỉ là giấc mơ ư? Không thể nào. Một kẻ như cậu sẽ không bao giờ ngủ hướng hồ là mơ. Nhưng ... Mặc dù có rất nhiều nghi hoặc nhưng rồi cậu đều đẩy sang một bên và ngồi xuống bàn ăn sáng cùng hai cô gái, cười trừ nói.

“Xin lỗi.”

Linh nhìn hai người thắc mắc nhưng lại không hỏi. Có lẽ vì đêm qua vì quá ngủ say nên cô không nghe thấy gì cũng nên. Cô chỉ im lặng cầm cốc mà ăn.

Sau khi ăn xong ba người bạn cùng đi đến đến trường. Bầu trời trong xanh cao vợi vợi, không khí trong lành thoáng đãng, xa xa là những đám mây đủ hình thù. Hai ngày nữa là rằm Vu Lan nhưng tiết trời lại đẹp như thế thật hiếm có. Và rồi Linh lại buồn bã khi nghĩ về anh trai, cô chưa bao giờ xa anh quá một ngày vậy mà ...

“Nhanh đi trễ giờ rồi đây.”

Như hiểu được tâm trạng của cô gái, Huy nhẹ nhàng nắm lấy tay cô kéo đi, giọng khẽ vang. Linh mỉm cười nhìn chàng trai, một nụ cười e thẹn của cô gái đang yêu. Hai người bây giờ nhìn chẳng khác gì một đôi trẻ yêu nhau thắm thiết cả.

Vân đưa mắt nhìn hai người bạn gượng cười, cô không biết phải chúc mừng hay ngăn cản cuộc tình trái ngang của một nữ phù thủy trong truyền thuyết và một gã người thường luôn tỏ ra mạnh mẽ. Đôi mắt nhìn xa xăm nhớ về vị chủ nhân trong tim mình chưa xót cay đắng. Duyên phận của họ đã chấm dứt kể từ khi anh trở về căn biệt thự đó. Nhưng cô chưa từng hối tiếc vì đã yêu anh.

o0o

Suốt cả quãng đường đi từ sân trường đến khu dãy C nằm bên trái dãy phòng dành cho ban giám hiệu và thầy cô giáo ba người bạn đã nghe được mấy câu xầm xì xôn xao về những điều bí ẩn đang xảy ra ở đây. Thấy ba người bạn cùng nhau đến lớp học đám bạn cùng lớp ào tới vây quanh hỏi thăm. Cũng phải thôi từ cái hôm Ngọc xảy ra chuyện cả ba đều nghỉ học mà. Sang vỗ nhẹ vai Linh ra về ta đây lớp trưởng.

“Nè ba người làm quái gì mà nghỉ học hoài thế?”

“Tui bị đau mà.”

“Mỗi mình bà bị đau mà hai ...” Sang đang nói thì Vân đã chen ngang, với vẻ mặt hấp tấp cô hỏi dồn.

“Trên trường có chuyện gì thế?”

“Trong thời gian ba người nghỉ có nhiều chuyện lắm.”

Sang vất tay cầm nó vòng vo làm Vân bực dọc. Cô xoay sang nhìn Thành nói như ra lệnh.

“Ông mau nói tui nghe đi.”

“Ừ thì thằng nhóc Nam mới nhập học mất tích, cô Xuân và thầy Giang đã chết thảm, nguyên nhân thì đang điều tra.”

Thành nói chậm chậm rãi và thận trọng, đám học sinh khi nhắc đến chuyện này lại tỏ ra ái ngại, lo lắng. Sang chen vào, giọng rõ ràng hẳn.

“Thứ duy nhất còn lại là cánh tay của hai người đó, cảnh sát đã xác định rồi.”

“Ngoài ra bên cạnh hai cánh tay đó là cái bàn đá khắc chữ hay kí tự gì đấy.”

“Còn nữa trên tay hai người đó còn khắc hình mặt trăng khuyết nữa.”

Đám bạn của ba người họ thay nhau nói, không khí nơi đây lại càng chùng xuống, ngột ngạt đến khó thở.

Một hình ảnh xẹt thoáng trong đầu Linh, một người đàn ông gắng sức chạy nhưng không kịp. Con vật to lớn lao đến đè ông trong móng vuốt sắc nhọn mặc cho ông gào thét đau đớn, chất nhót từ miệng nó nhiều xuống người ông rồi nhanh như chớp mở to hàm răng nhọn hoắt cứa xé con mồi một cách tàn nhẫn. Máu chảy lan xuống và bị đông cứng sạn chặn lại, một người phụ nữ thản nhiên đứng nhìn cảnh đó rồi bật cười hả hê, đôi mắt rực đỏ nhìn xoáy sâu. Linh loạng choạng ngã lùi về phía sau, hơi thở nhanh hơn, khuôn mặt sợ hãi nhìn những người bạn, giọng đứt quãng gặng nói thành lời.

“Máu ... Toàn là máu ...”

“Cậu bị sao vậy?”

“Sạn ... máu ...”

Vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh cô gái nhỏ thều thào không thành câu. Đường như hiểu được cô gái Vân xoay nhìn đám bạn hỏi nhanh, khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

“Trường mình có chỗ nào đang xây dựng không?”

“Ở phía sau khu B.”

Sang nói, Vân vội chạy đi, cả nhóm bạn cùng với Huy và Linh vội rảo bước theo sau.

Khu B bỏ trống đã lâu và bây giờ đang sửa sang, xây dựng lại để phục vụ cho năm học tới. Lần theo lối sau của khu B họ dừng lại trước mấy bãi cát xây dựng. Nhìn Vân sững người khi bước sang đồng cát đó, Huy và Linh tiến lại gần. Cô gái nhỏ thản thốt đưa tay bịt nửa miệng cả người run lên. Một vũng máu tươi đặc quánh lại bắt đầu có mùi hôi thối, bên trên vũng máu là một cánh tay bị ăn dở và mấy mảnh vải còn lại của bộ đồ nạn nhân, và đặc biệt là hình ảnh trăng khuyết được khắc trong lòng bàn tay.

“Đến nghĩa địa gặp ta nếu không ta sẽ giết chúng.”

Một lời thầm thì vang lên trong đầu cô gái nhỏ. Linh tái mặt nhìn hai người bạn rồi lảng lạng rời khỏi đó. Có một chuyện mà cô chưa nói cho họ biết, chính là người phụ nữ trong hình ảnh thoáng qua đầu lúc này là ... thiếu của cô.

13. Chương 13: Chương 13

Rời khỏi hai người bạn, Linh bước nhanh chân đến nơi hẹn. Ở Qui Nhơn đúng là có nhiều nghĩa địa nhưng nơi hẹn chỉ có thể là một nơi. Một ba cô.

Con đường Tây Sơn khi trời chiều người vắng hẳn. Rời khỏi sự náo nhiệt ở trung tâm thành phố cô gái đi đến bến xe, sau đó là rẽ vào lối đi hẹp nhưng dài, cuối lối đi là một bức tượng “Đường Tăng” khổng lồ. Bức tượng nhìn hướng vào nghĩa địa.

Sau giây phút chần chừ thoáng qua, cô gái chậm rãi đi vào. Người phụ nữ đôi mắt nhìn xa xăm, tay khoanh trước ngực miên man chìm trong quá khứ. Linh gọi, giọng có chút lo sợ nhưng chân vẫn không bước lùi.

“Thiếu.”

“Tại sao người không tìm hiểu mình là ai? Người không tò mò sao?”

“Tìm hiểu làm gì? Con đang sống rất tốt cơ mà.”

Linh nói, môi nhếch lên để lộ một nụ cười mỉm. Người phụ nữ lặng trầm nhìn cô một lúc thật lâu bà ta mới lên tiếng, cái giọng khô khốc vô cảm.

“Ta cho người xem cái này.”

Vừa nói người phụ nữ vừa đi đến gần, nhẹ nhàng nắm lấy tay Linh. Cảm giác đau buốt, tê tái ở tay làm cô gái giật mình vội lên tiếng, khuôn mặt đổi sắc đến nhợt nhạt.

“Thiếu. Thiếu làm gì vậy? Buông ... đau quá ... buông ...”

Mặc cho cô cháu gái đau đớn cầu xin, bà ta vẫn nắm chặt, đôi mắt đã rướn nước. Mọi thứ xung quanh mờ dần, cô gái nhỏ ngã gục xuống đất, mắt dần nhắm nghiền lại và rơi vào giấc ngủ. Đúng lúc đó một người đàn ông to cao lạnh lùng nhưng khuôn mặt ấy lại đầy vẻ khắc khổ không sao xoá bỏ được chạy đến. Ông hốt hoảng lao đến đỡ mạnh người phụ nữ tránh xa cô gái quá lớn.

“Cô làm gì con bé vậy hả?”

“Chẳng gì cả.”

Người phụ nữ điềm nhiên nói rồi quay bỏ đi. Người đàn ông ôm chặt Linh trong lòng khẽ run, run vì sợ, vì lo lắng, giọng gọi nhỏ nhưng thật đau đớn, xót xa biết bao nhiêu.

“Linh.”

Dù ông có gọi thế nào nhưng cô gái vẫn không có bất cứ phản ứng nào. Bế xốc cô gái nhỏ lên tay người đàn ông bước từng bước thật nặng nề rời khỏi đó, khuôn mặt đanh lại, vô cảm.

oOo

Huy và Vân tìm mãi mà không thấy Linh, hai người trở về nhà lòng nóng như lửa đốt. Căn nhà tối om, thật yên tĩnh đến kì lạ, Huy đi đi lại lại rồi ngồi xuống và lại đứng lên. Còn Vân vẫn ngồi tĩnh lặng bên ghế sofa, nhưng không có nghĩa là cô không lo lắng cho Linh. Rồi một tiếng động phát ra từ phòng Linh, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi chậm rãi bước vào căn phòng.

Đèn bật, cánh cửa sổ mở toan, Linh nằm trên giường ngủ thật say. Huy lao đến lay nhẹ, cô gái vẫn không có bất cứ phản ứng nào. Anh nhìn Vân, cô bước nhanh đến cầm tay Linh gọi khẽ, giọng càng lúc khẩn trương hơn.

“Linh ... Linh ...”

Rồi cô nhận ra một thứ nơi cổ tay trái của Linh. Một ánh trắng khuyết màu đỏ mà người ta vẫn thường gọi là Trăng máu. Cô gái nhỏ đã bị yểm bùa, hơn nữa kẻ đó đang sở hữu sức mạnh rất lớn. Huy không hề chú ý đến phát hiện đó của Vân nhưng anh cảm nhận được nguồn ma lực nào bao quanh, nhấn chìm cô gái nhỏ trong giấc ngủ say.

Một ngày, hai ngày, ... Linh vẫn chưa thức tỉnh. Chàng trai ngồi bên cạnh cô chờ đợi không rời một bước. Vân ngồi bên sofa phòng khách, đầu óc trống tuếch, không cười, không nói, không cảm xúc. Không biết từ khi nào ngôi nhà này lại trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ.

Đàn quạ sượt qua cửa sổ, tiếng phanh phạch vỗ cánh làm Vân giật mình. Sau một lúc lâu thần người cô bước nhanh vào phòng Linh, nhìn chàng trai dù mũi lòng nhưng vẫn lạnh lùng lên tiếng.

“Nhà hết đồ ăn rồi, ra ngoài mua đi.”

“Khỏi, tui không muốn ăn.”

“Không phải cho ông, nếu Linh thức dậy, bạn ấy sẽ đói bụng.”

Nghe Vân nói anh chần chừ nhìn Linh rồi quay đi và không quên dặn dò cô gái. Giọng anh trầm lắng, buồn đến não ruột.

“Nhớ chăm sóc Linh đó, có gì gọi tui liền nha.”

Vân gật nhẹ đầu, chàng trai vừa rời khỏi nhà, gương mặt bi thương lập tức biến mất thay vào đó là sự lạnh lùng, vô cảm. Tiếng vỗ cánh phanh phạch tắt lịm, một người đàn bà tóc đã bạc trắng đứng ở đầu giường. Cô gái cúi chào kính cẩn nhưng người đàn bà đó thậm chí không thèm nhìn dù chỉ một cái, chậm rãi nói.

“Có chủ nhân mà không cũng không bảo vệ được, thật vô dụng.”

“Xin lão phu nhân trách tội.”

Vân khụy gối quỳ xuống, đầu không dám ngẩng nhìn người đàn bà. Bà ta nắm tay cô cháu gái mắt nhắm nghiền lại, miệng lẩm bẩm điều gì đấy. Đám bướm không biết từ đâu đến, tràn ngập xung quanh phòng. Mùi hương phấn hoa thoảng từ người Linh thơm ngát cả căn phòng. Cô gái đau đớn trợn người lên nhưng mắt vẫn nhắm nghiền, hai tay nắm chặt ra giường khe rên rĩ. Cái va li trên gác bỗng lắc mạnh dữ dội như những thứ trong đó đang cố vùng vẫy thoát ra.

Ánh trắng gần tròn của những ngày sắp rằm sáng vàng vạc nhưng không biết vì lý do gì đấy trong thoáng chốc đã nhuộm màu đỏ ngầu của máu. Mùi tanh tươi làm Huy sững lại, cơn khát máu dâng trào, nổi bất an bao trùm cậu. Nhanh chân rảo bước về nhà và cậu không chú ý đến đàn bướm đêm bay khắp nơi.

“Á ... Á ...”

“Linh.”

Vừa về đến ngưỡng cửa Huy đã nghe tiếng gào thét đau đớn của Linh. Cậu lao nhanh vào trong nhà lớn tiếng gọi, đầu óc bị nỗi sợ hãi che lấp. Người phụ nữ và Vân xoay nhìn, đôi mắt đánh lại thoáng tia giận dữ. Những cánh bướm thông, rơi xuống đất, hơi thở đã truyền sang cô gái nhỏ.

“Linh.” Cánh cửa phòng bật mở, Huy chết sững khi nhìn thấy quan cảnh rất đổi kì lạ trong căn phòng.

“Linh.”

Sực nhớ đến cô gái, anh lao nhanh đến bên giường. Xác bướm nằm xếp nhau trên giường, chặn đắp lại nhìn như Linh đang nằm trên giường. Huy chết sững nhìn xung quanh. Toàn là xác bướm.

Linh biến mất.

Vân cũng chẳng thấy đâu.

Ánh trăng bên ngoài đã trở lại vàng vạc vốn có của những ngày trăng rằm. Không gian trở nên yên tĩnh vắng lặng, chàng trai ngồi bệt xuống sàn thần thờ.

14. Chương 14: Chương 14

Linh mơ hồ bước theo một vệt sáng, đó là thứ duy nhất cô có thể thấy khi mà xung quanh chỉ là một màn đêm tối tăm. Không có Vân cũng không có Huy, cô phải tự dựa vào bản thân mình. Lăn theo tia sáng cô gái nhỏ đến một vùng đất ven biển, cảm giác mơ hồ làm cô một nhòai.

“Tân Tân, đợi em với.”

Một đôi trai gái vui đùa Linh lặng người và nhớ đến Huy, cảm giác lòng ấm áp hẳn. Trước sự chứng kiến của biển cả họ hẹn thề và trao nhau tín vật, cô gái nhỏ mỉm cười định lên tiếng. Mọi thứ thoáng chốc mờ ảo, cảm giác đau nhói làm cô đổ gục xuống nền đất lạnh lẽo, mắt nhắm nghiền lại. Cảm giác rất nóng của lửa làm cô choàng mở mắt và giật mình lùi lại khi thấy xung quanh mình toàn là lửa. Vẫn là đôi trai gái lúc này.

Người con trai bị một người phụ nữ có mái tóc vàng buông xoã tay cầm cây đuă ngăn, có lẽ làm bằng gỗ xoài, chạm nhẹ vào và anh đổ gục xuống đất, đôi mắt rướn nhìn người yêu rồi tắt thở. Cô gái trốn sau vách đá, ôm mặt khóc nghẹn, cô không để bị phát hiện. Người phụ nữ lạnh lùng quay đi, theo sau là người đàn ông to cao sở hữu đôi mắt đen sâu thẳm vô cảm.

Linh nhận ra tất cả họ. Chú, thiếu và người phụ nữ bị chú hại ở ngôi biệt thự ven biển trong giấc mơ cách đây khá lâu. Đôi mắt căm thù của thiếu làm cô rung mình mà đổ gục xuống đất và ngất đi.

“Nếu không giết những phù thủy biển tây, họ sẽ làm hại đứa bé.”

Như một lời thề thì câu nói vang bên tai, một chuỗi hình ảnh khác ập đến cùng với cơn đau co thắt ngực Linh. Một người phụ nữ tóc đã bạc, tuy da có nhăn nhưng chưa đến nỗi quá già. Cái vẻ mặt lạnh lùng, uy nghiêm cùng sự kiêu xa, quyền uy của kẻ mang dòng máu cao sang. Cảm giác thân quen, nhưng lại làm tim thắt lại đau nhói không phải vì cơn co thắt mà là vì một điều gì đó cô không rõ.

Và rồi một tiếng động lớn làm cô gái nhỏ giật mình lùi bước. Cảm giác chênh vênh như đang rơi tự do làm cô hoảng sợ. Một vài hình ảnh xẹt qua trong đầu, đau nhói khó chịu đến nhường nào. Bỗng chốc những cánh bướm mềm mại, đen huyền bay đến đập chồn bao quanh cô, mùi hương phấn nhẹ dịu thoảng. Cô gái lìm dìm nhắm mắt chìm vào giấc ngủ sâu.

oOo

Đôi mắt he hé mở đảo nhìn xung quanh, đầu choáng váng nhưng cô gái vẫn gắng gượng ngồi dậy. Rồi khỏi giường, cô nhận ra mình đang ở phòng kho trên gác. Đôi mi dài sụp xuống để lộ nỗi buồn trên khuôn mặt nhỏ nhắn ấy. Cô là ai? Tại sao những điều kì lạ liên tục xảy ra quanh cô? ... Rất nhiều câu hỏi đặt ra trước kia đã có câu trả lời.

Cô là Hồng Giai Linh.

Cô có mặt trên đời để hoàn thành một nhiệm vụ được số phận giao cho. Tiếng chuông cửa reo lên cắt ngang nỗi buồn ấy, Linh dựa người vào tường mà đi.

Cánh cửa mở, một chàng trai có đôi mắt xanh. Cả hai sững người nhìn nhau, mùi hương trên người cô làm anh chết điếng. Câu chuyện của quá khứ tưởng chừng đã vùi lấp theo thời gian, theo đêm định mệnh năm ấy và theo người con gái ấy. Nhưng bây giờ cô đang đứng trước mặt anh, vẫn khuôn mặt lạnh lùng, vẫn nét kiêu xa đó. Sau hồi lâu im lặng, hai người đồng thanh bật thốt, thời gian như ngừng trôi, như đang đưa họ trở về quá khứ.

“Khang.”

15. Chương 15: Chương 15

Cánh hoa giấy nhẹ nhàng rơi, những cánh bướm dang cánh lượn lơ bay, mùi hương phấn thoảng thơm ngát. Cô bé gái khoác chiếc áo lông màu đỏ trên người, mắt nhìn lơ đãng, miệng nở một nụ cười mỉm. Tuy cô chỉ mới mười một, mười hai tuổi nhưng cái vẻ kiêu sa, sắc sảo lại làm cô trở nên chững chạc hơn. Cậu bé ngồi cạnh có vẻ chỉ lớn hơn một, hai tuổi nhưng ai ngờ được rằng cậu đã một trăm hai ba tuổi.

Cả hai lặng lẽ ngồi cạnh nhau ngắm cánh hoa giấy rơi rồi bất chợt cậu nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Cô không nói gì, không thể hiện bất cứ cảm xúc nào trên mặt cũng chẳng rút tay lại.

Rồi có một lần trao vào tay cô gái cây dao găm sắc nhọn, trên dao khắc hình phượng hoàng. Đó chính là hình tượng thiêng liêng tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng. Là mốc nối tình yêu cho một khát máu thuần chủng và một phù thủy. Cô đã nhận, đã dùng dao cứa ngón tay mình để máu thấm vào là lời thề trọn kiếp bên nhau đã được dâng tới cao chứng kiến và ban phúc. Anh là kẻ khát máu, anh là bất tử nhưng cô thì không, cô là một phù thủy, mà phù thủy thì nhiều nhất là sống ba trăm năm tuổi. Nhưng với hai người điều đó đâu còn quan trọng, họ yêu nhau và họ chỉ biết bên nhau khi còn có thể, đâu ai biết ngày mai sẽ ra sao.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, anh trao lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào, mùi hương phấn bung toả từ cô làm anh mê đắm. Cả thế giới như chỉ còn tồn tại hai con người ấy, ngọt ngào ấy lại khiến người ta ghen tị mà có lòng hại. Không, không thể nói là vì tình yêu đó mà phải nói là một âm mưu trả thù bị tình yêu đó vướng víu nên tìm cách phá hoại.

Đêm trăng rằm tháng bảy năm ấy, cái đêm mà cánh cửa thông giữa người và yêu ma mở toát ấy, hai cuộc thám sát đã xảy ra.

Đàn ma quái, yêu tinh tràn vào ngôi biệt thự lớn cũ kĩ ở cuối đường Lê Quý Đôn. Chúng như đàn chim vỡ tổ, chúng gặp ai giết nấy, không cần biết là trẻ em hay người già. Sự tàn nhẫn đến ghê tởm. Một đứa bé trai chống trả không khoan nhượng, máu, nhớt dãi của chúng dính đầy vào người cậu. Nhưng rồi tất cả người trong ngôi nhà ấy đều chết chỉ còn mỗi cậu. Quá mệt mỏi cậu buông thông người để mắt chúng muốn làm gì thì làm, cậu chỉ việc nhắm mắt lại và chờ đợi. Nhưng rất lâu sau đó cậu không có cảm giác đau, tiếng bọn thú gầm gừ không ngừng vang và mỗi lúc càng to hơn, và im bật hết. Cậu mở mắt ra và thấy một cậu bé khoảng mười một, mười hai tuổi đứng nhìn cậu, cả người đầm máu và nhớt. Bằng cái giọng cao ngạo cậu ta nói, vẻ mặt bất cần.

“Đấu với chúng dù có chết cũng phải đấu đến cùng chứ.”

“Cậu là ai?”

“Tôi tên Huy, còn cậu.”

“Khang.”

Lớn lên trong một gia tộc lớn, cậu được rèn luyện sự lạnh lùng, vô cảm. Những người như cậu không có máu cũng chẳng có nước mắt. Dưới ánh trăng cậu thề nguyện sẽ mãi là trung thành với người đã cứu cậu. Huy đưa tay về phía Khang, cậu nắm lấy bàn tay ấy đứng vững dậy và rời khỏi đó với Huy.

o0o

Nhìn chằm người chú vừa ra tay với ba mẹ mình, cô bé gái khuôn mặt lạnh lùng. Sự sợ hãi không thể đánh lùi vẻ cao ngạo, sắc sảo được dậy bảo từ ngày cô biết suy nghĩ. Cô điềm nhiên nhìn ông và chờ đợi điều tồi tệ nhất đến với mình, ở bên góc tủ Vũ khóc nghẹn, chỉ biết ngồi đó nhìn em gái đối mặt với nguy hiểm. Cây đu đưa trong tay chạm nhẹ giữa trán Linh, cô đổ gục xuống nền nhà lạnh lẽo, mái tóc vốn màu bạch kim bỗng đen nhánh. Lũ bướm chập chờn trong ngôi biệt thự ven biển rơi tự xuống đất, đó là biểu tượng sức mạnh của cô. Tất cả quyền năng của cô đã bị người đàn ông phong ấn. Nhìn cô cháu gái ông bế xốc lên đặt xuống giường, trừng nhìn Vũ rồi bước đi rời khỏi đó và mất hút trong màn đêm tối.

o0o

Khang đã từng thấy Linh, đã biết Huy yêu cô nhưng lại không biết đó là Hồng tiểu thư, là người đã cùng thề nguyện với anh. Nhưng giờ đây khi đối diện với cô, nỗi đau đến tận lòng, bao nhiêu nỗi nhớ dâng trào nghẹn lại khi nhớ đến Huy. Hai người là bạn thân, nhưng trở trêu thay lại yêu cùng một cô gái. Phải chăng

anh nên để kí ức về cô chìm trong quên lãng và chúc phúc cho họ? Sau lúc lâu lặng trầm cô gái lên tiếng, cái giọng yếu ớt như bị gió cào xước.

“Sao anh biết em ở đây?”

“Anh đến tìm Huy.”

Anh cười nhạt, gương mặt khắc khổ làm Linh phải mủi lòng. Trái tim cô đã không thuộc về anh nữa rồi và cô cảm thấy mình có lỗi. Cả hai lặng trầm một lúc thật lâu, anh mới lên tiếng, giọng trầm lắng.

“Họ nói em đã chết.”

Linh im lặng, khuôn mặt trùn xuống hiện nét đau thương, chua xót. Thật mĩ mai, thật tội nghiệp khi kẻ ra tay với cô là người chủ cô một lòng kính trọng và yêu mến chính là người đã ra tay với cô. Sự im lặng ấy làm anh hiểu ra rằng anh vừa hỏi một chuyện không nên hỏi. Chợt một tiếng thốt gọi đầy sốt sắn làm hai người xoay nhìn.

“Linh.”

Huy lao nhanh đến ôm chầm lấy cô, mọi mệt mỏi chán trường đều xoa tan. Anh oà sướt khi được gặp lại cô, được ôm cô vào lòng, lắng nghe hơi thở của cô, những lời bật thốt từ đôi môi nhỏ bé ấy.

Linh lặng im trong vòng tay, hai mắt nhắm nghiền, mặt đánh lại trở nên lạnh lùng vô cảm, đôi mắt bật mở và chuyển sang màu trắng dã. Ánh trắng nhuộm đỏ soi lối cho lũ bướm lượn lờ khắp nơi xung quanh cô. Mùi hương phấn từ người cô lan tỏa thơm đến ngào ngạt pha chút mùi tanh của máu.

16. Chương 16: Chương 16

Thời gian cứ nhẹ nhàng trôi qua, Linh tựa người vào lòng Huy đầu óc rỗng tuếch. Ở cành cây phía xa xa Khang nhìn họ, sự u uất không bật thốt thành lời. Anh đã làm gì tại sao những người anh yêu thương nhất người thì chết, người lại rời xa anh. Tiếng gà gáy khi trời vừa hừng sáng, Khang quay người và biến mất.

Cô gái lặng lẽ quan sát Huy, lòng chất chứa tâm sự. Mắt anh he hé mở, nhìn cô và mỉm cười. Từ đêm qua đến giờ, dù đã ngủ thiếp nhưng anh vẫn nở nụ cười như kẻ đang mơ mộng đẹp. Anh áp sát người, vòng tay quanh eo, kéo cô sát vào mình và chậm rãi hôn lên môi cô. Đây nhẹ chàng trai cô khẽ nói, tay vệt một lần dài lên trán anh

.

“Bản quá à, đi rửa mặt đi rồi mua đồ ăn sáng cho tui, đói gần chết nè.”

“Ừ, đợi tí nhé.”

Chàng trai nói, ngồi bật dậy, rửa mặt và đi nhanh ra ngoài. Linh nhìn theo khẽ cười thành tiếng, một cảm giác ngọt ngào ở trái tim. Đưa tay chạm vào bờ môi, mắt nhắm nghiền nhớ lại nụ hôn lúc nãy. Tiếng mở cửa vang nhẹ, cô đứng dậy, miệng nhếch môi để lộ một nụ cười, vừa đi ra vừa nói.

“Sao nhanh vậy? Không ... Là ông?”

Cô gái nhỏ sững lại, nụ cười trên môi tắt lịm, mặt đánh lại không cảm xúc, hai mắt liếc nhìn kẻ vừa đến. Trong khoảnh khắc cô quay ngoắc đi vào trong, giọng lạnh lùng buông câu nói xa lạ.

“Ông đến đây làm gì?”

Có chút ngỡ ngàng, ông rảo bước theo sau, nói và thầm mong nghi ngờ của mình là sai. Giọng ông khàn khàn, hiện rõ sự lo sợ.

“Ta đến thăm cháu, cháu ...”

“Bớt giả tạo giùm chút đi.”

Cô gái nói chen ngang, giọng lạnh lùng có chút oán hận. Ông chết sững nhìn cô cháu gái đau đớn nhận ra cô là ai. Cô là Hồng tiểu thư, là người mang trong mình một quyền năng mà theo lời tiên tri chính cô sẽ

hại chết ông. Nhưng đó không phải lí do ông ra tay với cô lúc trước mà tất cả thù hận và ngọn nguồn xuất phát từ một người phụ nữ, vợ ông. Trần Nhược Mai. Linh ngồi xuống ghế, nhếch môi để lộ nụ cười nửa miệng, ẩn chứa sự mỉa mai và bồn chồn.

“Thăm tui? Hi ... buồn cười thật đó, ông nghĩ tui là ai, Hồng nhị gia?”

“Linh ...”

“Đừng có gọi tên tui.”

Cô gái quát lớn, giọng gần xuống, nổi uất hận dâng trào tới đỉnh. Người đàn ông lặng lẽ quay người bước đi, một dáng người đơn độc, lẻ loi. Một giọng nói bất chợt vang, cả hai xoay nhìn kẻ mới đến.

“Tốt nhất ông nên tránh xa em gái tôi ra.”

“Anh hai.”

Cô gái thốt gọi thoáng ngạc nhiên, người đàn ông nhìn chằm cậu một lúc rồi bật cười khanh khách. Bằng cái giọng khinh nhờn, người đàn ông nói, mắt lơ đãng đưa về phía Linh.

“Ha ha, nếu trước đây cậu mạnh mẽ như thế thì em gái cậu đâu phải lưu lạc khổ cực đến bây giờ.”

“Chuyện của tui không cần ông quản.”

Linh nói nhanh, ông nhìn cô cười chưa chút rồi quay người bước đi và biến mất sau cánh cửa. Vũ bước nhanh tới ôm chầm lấy em gái, cả người run nhẹ. Phải, Vol nói đúng, trước ông ta cậu đã từng sợ hãi nhưng bắt đầu từ hôm nay cậu sẽ không như thế nữa. Cậu sẽ làm tất cả để bảo vệ Linh cho dù phải chết anh cũng cam. Đẩy nhẹ anh trai ra, cô gái nhỏ mỉm cười nhìn anh rồi đi lướt lên cầu thang, Vũ vội rảo bước theo sau. Dừng chân trước cái va li đã được yểm bùa ở trong kho trên gác, Linh xoay nhìn anh trai nói như ra lệnh.

“Mở nó ra.”

Vũ sững người nhìn cô thật lâu rồi cũng lặng lẽ làm theo. Anh biết rõ ngày hôm nay sẽ đến nhưng anh không ngờ nó đến nhanh như thế. Vũ chạm nhẹ đầu nhỏ của cây đu đủ trong tay mình vào va li, miệng lẩm bẩm điều gì đó. Khoá mở bung, cái áo choàng từ trong va li bay vụt ra khoác lên người cô. Linh cúi người cầm cây đu đủ phượng hoàng trong va li lên tay, chậm rãi đi đến trước gương. Mái tóc trải dài xuống sàn nhà, đổi màu bạch kim, đôi mắt trắng dã làm cô giật mình lùi lại một bước, ở bả vai bên phải, hình xăm con bướm đen in hiện. Đây chính là hình hài thật sự của Hồng tiểu thư.

Vũ nhìn chằm em gái, khuôn mặt ưu tư, cô không biết nên buồn hay nên mừng với sự trở lại ấy. Cậu không biết rằng tương lai sẽ ra sao nhưng cậu biết khi mọi chuyện kết thúc cậu sẽ đưa Vân và Linh rời khỏi đây. Đưa họ đến một nơi không thị phi, không ai săn giết anh em cậu, sống một cuộc sống thật êm đềm và hạnh phúc. Đang mãi chìm đắm trong suy nghĩ của mình, tiếng gọi vang của Huy làm hai anh em giật mình. Họ đưa đôi mắt nhìn về phía cửa, không suy nghĩ, không cảm xúc. Tiếng Huy thốt gọi vẫn vang lên đều đều.

“Linh ... Linh ơi ...”

17. Chương 17: Chương 17

Vũ từ trên gác chậm rãi bước xuống, hai chàng trai nhìn chằm nhau. Huy thoáng ngạc nhiên rồi cúi chào kính cẩn, lòng dấy lên một nỗi bất an, lo lắng.

“Anh Vũ.”

“Cậu về đi.”

Vũ lạnh lùng nói, đôi mắt nhìn xoáy sâu chàng trai, lòng cảm thương thay cho tình yêu đầy trắc trở ấy. Huy ngược nhìn anh, mắt đảo xung quanh tìm kiếm cô gái nhỏ nhưng mãi mà không thấy. Như hiểu được cậu đang nghĩ gì, Vũ chậm rãi nói tiếp, chân thì bước đến gần ghế sofa ngồi xuống.

“Không cần tìm nữa, nó đi rồi... Về nhà rồi.”

Nghe Vũ nói khuôn mặt cậu trầm xuống buồn miên man. Cậu biết được trở về nhà đối với Linh là một sự mong chờ nhất từ trước đến nay nhưng tại sao phải gấp đến như thế. Cô ra đi không một lời chào, không một lời hứa hẹn, không lời hẹn ước cho tình yêu của hai người. Huy khẽ lên tiếng hỏi.

“Khi nào bạn ấy về vậy anh?”

“Không biết, có thể là mai mốt, cũng có thể mãi mãi không về nữa.”

Huy lặng quay đi, anh chờ đợi bao lâu nay nhưng tất cả đều vô nghĩa. Cô trở về rồi lại ra đi, và những lần như thế cảm giác hụt hẫng, nhớ mong đẩy anh ngã xuống vực thăm tối u, lạnh lẽo. Linh là ai? Tại sao cô khiến anh phải điêu đứng, phải đau khổ như thế này?

Chàng trai vừa đi khỏi Linh từ trên gác bước xuống, khuôn mặt buồn bã hiếm thấy. Vũ đứng dậy đi đến gần xoa đôi vai nhỏ bé, Linh mỉm cười gục đầu vào người anh hai.

“Ta đi thôi.”

“Anh ra trước đi.”

Linh nói, mắt lơ đãng không nhìn anh trai, một phát hiện chỉ kẻ đặc biệt như cô mới nhận ra. Vũ gật nhẹ đầu, quay người bước đi ra khỏi căn nhà. Linh cười nửa miệng, khẽ nói, giọng trong trẻo vang lên gần xuống nhàn mạnh.

“Ta biết bây giờ ta không phải đối thủ của người. Nhưng sau khi ta hoá giải bùa chú người sẽ chẳng là gì. Ân oán giữa ta và người sẽ có ngày phải kết thúc ... Ta đi trước đây.”

Linh nói rồi ung dung bước đi, từ ngưỡng cầu thang người phụ nữ chậm rãi bước xuống, mắt nhìn theo, cười khinh mạn. Sự hận thù đã biến một cô gái thuần khiết trở nên tàn độc như bà của ngày hôm nay. Tất cả đều xuất phát từ lời tiên tri dành cho số phận của cô gái nhỏ.

oOo

Chiếc xe lăn bánh khắp con đường trung tâm thành phố và đâm vào Ngõ Mây và cuối cùng rẽ ra đường Nguyễn Thị Định. Chiếc xe dừng bánh trước biệt thự to lớn, cũ kĩ vừa được trang hoàng lại. Linh bước xuống và cảm nhận được nhịp tim của mình đang đập rất nhanh. Cô lưỡng lự nhìn anh trai, Vũ nắm chặt tay cô dắt vào nhà, lòng nửa mừng nửa lo. Lăn theo lối đi dài, họ đến một khuôn viên rộng lớn, rời khỏi khuôn viên được vài bước họ đến một phòng khách sang trọng.

Tròng phòng chia làm ba lối đi, hai anh em đi lối đi chính giữa đối diện với cửa ra vào. Ánh đèn chập chờn, mùi ẩm mốc làm nơi đây trở nên đáng sợ và ghê tởm, trong bất giác Linh đưa tay che mặt, cảm giác muốn ói làm cô đổ gục xuống đất. Rễ cây hoa giấy lộ liễu trên sàn nhà, mùi hương toả ra từ chính mình khiến cô dễ thở hơn rất nhiều. Cô đã rời khỏi đây khá lâu, tuy mọi thứ vẫn như vậy nhưng cô thật sự đã thay đổi. Trái tim thay đổi, con người thay đổi, cả cái mùi quen thuộc trong căn nhà này mà cô bây giờ lại không chịu được. Cái gì rồi cũng thay đổi theo thời gian, chỉ có một điều không bao giờ thay đổi, là số phận, là mệnh cách của cô.

Hai anh em dừng trước căn phòng cuối lối đi, Vũ nhìn em gái rồi đưa tay gõ cửa.

“Bà nội.”

“Vào đi.”

Cái giọng khàn đặc vang lên đánh thếp, uy quyền. Vũ chậm rãi mở cánh cửa, hai anh em bước vào cúi đầu chào lễ phép. Người đàn bà lên tiếng, cái giọng đánh thếp, lạnh băng khiến người nghe phải rùng mình.

“Ta tưởng con không về nữa chứ.”

“Con biết bà không thích con nhưng con không thể không về.”

Cô gái điềm nhiên đáp lại, không run sợ, không e ngại. Xoay nhìn bà lặng trầm đôi mắt đen láy, ẩn chứa tang thương chết chóc, rồi một nụ cười nhếch môi xuất hiện. Không còn nét băng giá, không còn sự khô

khan nhưng khuôn mặt ấy vẫn uy nghiêm. Cô gái nhỏ bước lên một bước nói khẽ, một câu nó thông báo không mang theo bất kì cảm xúc nào.

“Con về rồi, thưa bà.”

“Ta chẳng muốn gặp con tí nào.”

“Bà.”

Vũ thốt gọi, anh lo câu nó đó của bà sẽ làm em gái tổn thương. Mắt xoay nhìn em gái, hai tay xoa nhẹ bờ vai nhỏ bé ấy, nỗi bất an ngày càng lớn. Với bản tính trước đây cô nhất định sẽ trả lại một câu chua ngoa sắc sảo hơn thế. Linh mỉm cười, bật thốt câu nói bất cần, đôi mắt không còn nhìn người phụ nữ nữa.

“Thật lòng con cũng chẳng muốn gặp bà tí nào, vì thù hận thôi.”

Nói rồi cô quay đi, vẻ kiêu xa, sắc sảo tưởng chừng đã mất theo thời gian, nay hiển hiện rõ trên khuôn mặt ấy. Vũ vội cúi chào rồi đi theo em gái, đây chính là con người thật của cô em gái. Anh đã quá quen thuộc vẻ hiền lành, yếu đuối của Linh mà quên đi sự mạnh mẽ, sắc sảo của Hồng tiểu thư. Cảm giác lạnh ở sống lưng làm cô rùng mình và bất giác đổ gục xuống nền đất ẩm mốc.

“Linh.”

18. Chương 18: Chương 18

Một cô gái mái tóc xoăn ngang vai, khuôn mặt nhạt nhoà nước mắt, cả con người trong suốt, mờ ảo. Cô khẽ lên tiếng, giọng nhỏ nhẹ, yếu ớt. Linh nhìn cô, khuôn mặt liên tục đổi sắc, lo sợ, vui mừng, sững lại ngạc nhiên và rồi cô thẫn thốt.

“Nguyệt, người cậu ?”

Nguyệt mỉm cười trong nước mắt, khuôn mặt chìm trong u uất. Linh bước đến gần, đưa tay lên, bắt chợt Nguyệt lùi lại, quay ngoắc người chạy đi.

“Nguyệt.”

Linh gọi với theo, đau xót thay cho cô em họ cùng tuổi. Dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cô biết Nguyệt đã chiến đấu, chạy trốn tử thần để được lưu lại trong ngôi nhà lạnh lẽo này. Bất cứ ai trong ngôi nhà này đều không có kết quả tốt, không phải vì số phận mà vì có kẻ đã sắp đặt trước và cô biết rõ kẻ đó là ai. Giọng nói khản đặc, già nua vang lên, cô gái xoay nhìn, Vũ bước đến đứng sát em gái.

“Cô ấy bị người ta mưu sát.”

Một cụ già cần cõ, vẫn khuôn mặt hiền từ quen thuộc đã từng cho cô cảm giác an toàn. Người ông cũng giống cô gái ban nãy, nhưng khuôn mặt này không có chút gì buồn bã. Tuy cảm thấy chua xót, buồn thay cho họ nhưng Linh không thể hiện điều đó trên gương mặt. Cô quay đi vì mệt mỏi, vì không muốn anh trai và cụ già lo lắng, giọng chậm rãi vang nhẹ.

“Tôi mệt rồi, đưa tôi về phòng, quản gia.”

“Mời tiểu thư.”

Cụ già nhường đường kính cẩn, một nụ cười rất đổi hiền từ. Cô gái lạnh lùng đi lướt qua, Vũ mỉm cười khẽ cúi đầu rồi vội đi theo sau Linh. Lần theo rồi đi họ trở lại phòng khách và rẽ vào lối đi bên trái cửa ra vào. Một cô gái nép mình tầng trên củi phòng khách, lén dõi theo họ, khuôn mặt chất chứa nỗi buồn.

oOo

Sau khi vào phòng, khép cánh cửa lại, cô gái nhỏ thả mình xuống chiếc giường quen thuộc của lúc nhỏ. Đôi mắt nhìn ra khung cửa sổ rồi lim dim chìm trong giấc ngủ say.

“Linh.”

Tiếng thăm thì gọi vang làm cô thức giấc. Cánh cửa phòng mở hé, một bóng đen đứng đó, thấy cô gái mở mắt vội chạy đi. Linh bật dậy khỏi giường, lao ra khỏi phòng đuổi theo bóng đen. Cả hai lướt nhanh qua dãy phòng chìm trong ánh đèn chập chờn ra phòng khách. Rồi lại chạy lướt lên tầng gác và dừng lại trước căn phòng phía sau lối đi. Bóng đen đã biến mất như chưa từng xuất hiện ở đây. Cô gái thở hơi dốc nhưng vẫn điềm tĩnh, không chút sợ hãi hay lưỡng lự. Cô xoay nhìn căn phòng, lặng trầm một lúc khá lâu rồi chậm rãi mở cửa bước vào, mắt cẩn thận đảo nhìn xung quanh.

Một người phụ nữ nằm bất động trên giường, mái tóc bạch kim trải dài từ trên giường xuống tới dưới đất. Làn da hồng hào trắng trẻo, môi đỏ mọng, hơi thở đều đều như đang ngủ say. Linh sững lại, bước đến gần khuôn mặt tròn xuống, nước mắt trực trào tuông rơi. Giọng run run khê cất tiếng gọi, tay nắm lấy bàn tay ấy áp vào má mình.

“Mẹ ơi ...”

“Tiểu thư, cô không nên vào đây.”

Tiếng ông quản gia chợt vang, cô gái nhỏ vội gạt nước mắt, khuôn mặt đanh lại vẻ đau thương nhanh chóng biến mất. Cô xoay nhìn ông quản gia lặng thin, ông quay người bước đi, miệng tiếp tục nói.

“Tối giờ ăn rồi, mời tiểu thư.”

Linh chậm rãi theo ông quản gia xuống cầu thang, rời khỏi phòng khách và xuống phòng ăn. Cánh cửa to lớn sừng sững hé mở, ánh đèn hào nhoáng, sáng chói, cái bàn lớn ở giữa hai bên dãy người. Hít một hơi thật sâu Linh chậm rãi bước vào, hai bên người, bất kể già trẻ đều đứng dậy cúi chào ngoại trừ bà ngoại cô.

19. Chương 19: Chương 19

“Hong tiểu thư.”

Hai bên dãy tiếng râm vang kính cẩn, Linh đi lướt qua họ đến cái ghế trống khoát chiếc áo choàng lông vũ của cô. Cúi chào và không đợi bà nói gì, cô đã thản nhiên ngồi xuống, tất cả ấy mắt ở đây đều dồn vào cô. Vũ khê gọi nhắc nhở nhưng cô lơ đi vờ không nghe thấy, một người bên dãy người đối diện lên tiếng mỉa mai.

“Hong tiểu thư, cô dù có được ưu ái thế nào thì cũng không nên vô lễ thế chứ.”

“Chuyện của chủ nhân không cần cô quan tâm.”

Giọng nói quen thuộc khê vang lạnh lùng. Tất cả đều xoay nhìn, anh em Linh sững lại, ngạc nhiên. Vũ rời khỏi bàn ăn đi nhanh đến nắm lấy khuỷu tay cô nói nhanh.

“Em làm gì ở đây vậy? Để anh đưa em về.”

“Chủ nhân.”

Vân rút tay lại khụy gối kính cẩn nói. Vũ nhìn cô lặng người, như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra anh cười nhạt. Linh quay ngoắt đi cố kìm cơn giận dữ, thản nhiên cầm đĩa ăn cơm. Người phụ nữ vốn im lặng này giờ mới chậm rãi lên tiếng, mắt chỉ dồn vào Linh.

“Mau đến đây đi.”

“Thưa bà, nó chỉ ...”

“Ăn thì ở lại còn ý kiến thì biến.”

Thấy kẻ khó ưa vẫn tiếp tục nói, Linh gằn giọng, mắt liếc trừng. Gương mặt kiêu ngạo cùng thái độ khinh nhờn ấy làm những người có mặt khó chịu. Nhưng điều đó đối với Linh chẳng quan trọng bằng tâm trạng

ngờ ngàng, tuyệt vọng. Một tiểu yêu và chủ nhân không được phép có tình cảm nam nữ, nhất là một người thuộc tộc lớn, cao sang và oai hùng như anh. Nếu không cả hai sẽ bị nguyên rửa, giam cầm ở thế giới yêu ma và chỉ được quay lại thế giới loài người vào lễ vu lan hằng năm. Nhưng biết đâu vừa đến đó được mấy ngày hai người có còn mạng để trở về, với lại ở đó đại đa số đều là kẻ thù của Hồng tộc. Lại chăm chú vào bữa ăn, Linh lạnh lùng lên tiếng, khuôn mặt tuy có một nụ cười nửa miệng hé nở nhưng lại không mang theo bất kì cảm xúc nào.

“Anh hai, bà đang chờ anh dùng bữa đấy.”

Vũ quay người đi vào bàn ăn, khuôn mặt khắc khổ hiển hiện, đôi mắt không ngừng nhìn Vân. Vân nhẹ nhàng đi vào bàn, tuy khuôn mặt lạnh băng nhưng trái tim cô đau xé khi thấy vẻ thất vọng trên khuôn mặt chàng trai và vẻ lạnh lùng của Linh. Thấy cô bạn thân ngồi vào bàn rồi nhưng vẫn còn hai ghế trống đối diện, không nhìn bà Linh thốt hỏi.

“Hình như vẫn còn người chưa đến.”

“Lão phu nhân, khách đến rồi ạ.”

Vừa lúc ấy ông quản gia lướt vào kính cẩn thông báo. Linh không nhìn mà chỉ lắng nghe tiếng bước chân, hai vị khách nam, hai kẻ khát máu. Thật kì lạ, bắt đầu từ khi nào ngôi nhà này đã chào đón những kẻ như thế, Linh nhếch môi cười khinh nhờn.

“Kính chào lão phu nhân, xin lỗi vì sự chậm trễ của cháu.”

Một giọng nói rất dỗi quen thuộc vang lên, nhìn khuôn mặt đơ cứng của anh trai và cô bạn thân, Linh ngược mặt xoay nhìn. Cô đứng phắt dậy, nỗi ngạc ngỡ ngàng biến thành giận dữ. Huy nhìn cô gái kinh ngạc không kém, chỉ có mỗi Khang là vẫn điềm nhiên nhưng khuôn mặt lại có vẻ ưu tư. Không kìm nén được cơn giận Linh đập mạnh tay xuống bàn, khuôn mặt tối sầm lại. Cái giọng trong trẻo, giận dữ nhưng vẫn có nét lạnh lùng không thể che giấu.

“Sao họ ở đây? Bà đang giữ trò gì thế?”

“Cô nghĩ mình là ai mà hỏi như tra bà thế?”

“Cầm miệng. Ở đây đâu đến lượt cô lên tiếng.”

Linh gằn giọng thể hiện sự uy nghiêm và quyền lực tuyệt đối của người được chọn, người xếp thứ hai trong gia tộc. Kẻ bon chen không dám nói thêm gì, hậm hực liếc nhìn cô rồi ngồi xuống yên vị. Người phụ nữ lúc này mới chậm rãi lên tiếng.

“Chuyện sắp đến không còn là tai kiếp của riêng phù thủy nữa mà là của tất cả những kẻ trên trái đất.”

“Ha, ha, ha, bà đang lo cho thế giới sao? Thật buồn cười. Vân là ai? Là cháu của ông quản gia, là nô lệ của con và anh hai. Khang là ai? Là kẻ bà từng nghĩ sẽ giúp bà mở rộng quyền lực. Giờ thì sao? Anh ấy mất tất cả và bà tìm đến Huy. Bà ...”

“Hồng Giai Linh.”

Không để em gái nói thêm nữa Vũ lớn tiếng, cô gái sững lại im lặng rồi quay người rời khỏi đó. Không khí trong phòng trùn xuống, ngột ngạt đến khó thở.

“Khoan.”

Thấy cháu gái bỏ đi bà lên tiếng, liếc nhìn cô cháu gái với khuôn mặt lạnh lùng. Linh dừng bước xoay nhìn bà, vẻ mặt bất cần, đôi mắt kiên định cao ngạo.

“Uống cái này đi.”

“Không, bà ơi ...”

Vũ thần thốt cầu xin bà, nỗi lo sợ bao trùm lấy anh. Một ly nước đỏ ngầu, tanh tưởi có chút hương giấy cùng một ít vị khai của nước đãi dơi được đưa đến trước mặt Linh. Nếu cô uống li nước này, vòng số phận của cô sẽ bắt đầu quay và rồi anh sẽ mất cô em gái này mãi mãi. Linh nhìn bà, nhìn anh trai, nhìn Vân và nhìn hai vị khách có chút lưỡng lự.

“Đó là cái gì?”

Huy buột miệng hỏi, tất cả những người có mặt ở đây đều lặng thinh. Ly khẽ cười thành tiếng, đưa ly lên miệng uống một hơi rồi nhìn bà cười mỉa, nói dối.

“Xong rồi, cháu đi được chưa?”

“Đó là thứ hoá giải bùa chú, phong ấn trên người cháu.”

Người đàn bà nói nhưng điều đó đối với cô đâu còn là vấn đề. Ngày hôm nay tất cả những bí mật đều đã hé lộ, đáng lẽ cô phải vui lên mới đúng. Nhưng không hiểu tại sao lòng cô chỉ toàn uất hận và thất vọng. Cô gái đặt lại cái ly lên khay, quay người bước được vài bước liền đổ gục xuống nền gạch hào nhoáng, quần quai đau đớn. Cả cơ thể chỗ này trời thối rồi chỗ kia lại trướng lên như muốn xé toạt tấm da ấy. Linh thét lên đau đớn, hai mắt đỏ ngầu, tóc đổi màu bạch kim trải dài xuống sàn nhà. Tiếng gào thét vang đến ngút trời.

“Á ... Á ... ÁÁÁÁÁÁ ...”

20. Chương 20: Chương 20

“Linh.”

Huy và Khang thốt gọi chạy đến bên cô gái nhỏ, Huy ghì cô vào lòng nén cơn đau, mắt xoay nhìn người phụ nữ đứng đầu Hồng tộc lớn tiếng.

“Các người đã làm gì cô ấy? Cô ấy là cháu bà cơ mà ...”

“Đây là chuyện của Hồng gia đâu cần các người xen vào.”

Vân nói, khuôn mặt không cảm xúc, hai lòng bàn tay nắm chặt khê run. Vũ lặng thinh xoay mặt đi hướng khác, xót xa khi thấy em gái đau đớn gào thét. Anh là người duy nhất biết rõ cơn đau lột xác đó như thế nào, bởi vì khi trở về nơi này anh đã từng như Linh. Nhưng thật may mắn bởi vì lúc này đây đang có Huy bên cạnh cô. Cố giữ vẻ điềm tĩnh anh khẽ nói.

“Phiền cậu đưa nó về phòng, được chứ?”

“Để tôi dẫn đường.”

Nguyệt từ bên ngoài bước vào nói nhanh, cô thần thốt, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt ấy.

“Tay anh ...”

Nỗi đau dần xé, Linh nắm chặt tay anh, móng tay bấm vào da thịt, rạch vết xước dài. Nhưng vết thương đó đâu nghĩa lý gì so với nỗi đau của Linh. Cô gào thét một lát lâu rồi ngất đi, Huy bế xốc cô lên tay rời khỏi đó. Nguyệt đưa mắt nhìn những người trong gia tộc có chút oán hận rồi vội rảo bước đi dẫn đường cho hai chàng trai.

oOo

Ngôi nhà trở lại vẻ tĩnh lặng thường có, Linh đã tỉnh lại khá lâu, màn đêm đã sắp buông xuống. Cô gái nhỏ ngồi trên giường, mắt nhìn miên man ra ngoài cửa sổ lặng trầm. Huy ngồi cạnh giường nắm chặt bàn tay cô, sự lo lắng đã vơi đi phần nào. Khang đứng phía sau chàng trai, vẻ lo lắng, tim nhói đau chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng thôi. Vân và Nguyệt đứng gần cánh cửa tuy cả ai đều lo lắng nhưng nét mặt Vân chẳng thể hiện bất cứ cảm xúc nào. Bên ngoài cánh cửa Vũ đứng tựa lưng vào bức tường đối diện, nói thật lòng cậu chẳng biết phải đối mặt với cô như thế nào?

“Ra ngoài.”

Linh khẽ nói, giọng lạnh tanh, khuôn mặt nhợt nhạt lúc này đã hồng hào hẳn. Tất cả nhìn cô vẻ mặt pha chút buồn lo rồi tất cả lặng lẽ quay đi ra ngoài chỉ trừ mỗi Huy. Linh lại rơi vào im lặng rồi bất chợt nước mắt ở khóe mi tuông trào. Chàng trai khựng lại xót xa, anh ôm nhẹ cô vào lòng, xoa xoa đôi vai nhỏ bé. Cô gái khóc mãi, khóc một lát thật lâu mới nín hẳn. Bên ngoài cửa hai hàng nước mắt lăn chậm trên khuôn

mặt Vân, Vũ đứng bên cạnh lặng trầm nhìn cô. Tiếng cô gái thốt hỏi rất nhỏ nhưng tất cả người trong phòng và bên ngoài đều nghe thấy.

“Cậu không hỏi gì sao?”

“Không, nếu Linh nói mình sẽ nghe nhưng mình không bao giờ hỏi.”

Chàng trai vuốt nhẹ tay Linh, khẽ cười nói. Cô gái mỉm cười, một nụ cười thật duyên dáng.

“Tớ là một phù thủy.”

“Tớ biết, tớ còn biết cái hôn ước giữa cậu và Khang nữa kìa.”

Huy nói, cô gái khựng lại, nụ cười tắt hẳn, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt. Như hiểu được tâm tư cô, chàng trai áp sát mặt cô gái thăm thò.

“Yên tâm đi, tớ biết người trong lòng cậu bây giờ chỉ có tớ ...”

“Đừng có mơ nhé.”

Linh nói cả hai khẽ cười, ánh trăng sáng tỏ soi vào căn phòng. Hai người bên ngoài cửa nấp giờ vẫn chưa chịu rời đi, họ nhìn chằm nhau lại chẳng nói gì. Huy từ trong phòng đi ra, Linh đã ngủ.

“Hai người không có kết quả đâu.”

Vũ nói, mắt không nhìn chàng trai, Huy xoay ánh mắt về phía anh lặng thin. Vũ khẽ cười chua chát, giọng trùn xuống như hờn, như trách số phận bạc bẽo của hai anh em. Họ đã yêu những người không nên yêu và dù đã biết rõ nhưng sao không kìm được lòng mình.

“Tôi cũng như cậu, tôi bỏ cuộc.”

Vân nhìn anh, má thắm đầm nước mắt quay người bỏ đi. Tình yêu của hai người chỉ có thể, vừa gặp trở ngại anh lập tức buông xuôi. Cũng phải thôi, anh quá cao xa làm sao cô có thể với tới chứ, hướng hồ gì tình cảm của hai người vẫn chưa bắt đầu mà. Vân khụy gối cười trong nước mắt. Ở khung cửa sổ gần đó Nguyệt dõi theo cô vừa ganh tị vừa buồn thay, dù gì cô cũng đã có người để yêu, để thương. Nhưng còn Nguyệt cô đã chết, liệu ai có thể chấp nhận sự thật đó mà yêu cô. Mơ mộng, đó quả thật là một mơ mộng hảo huyền.

“Cũng đã lâu rồi chúng ta không gặp nhỉ?”

Một giọng trầm lắng vang lên từ phía sau, Nguyệt xoay nhìn, miệng nở một nụ cười. Nhìn cơ thể trong suốt, mờ ảo của cô, Khang đã hiểu phần nào chuyện xảy đến với cô. Hai người lặng lẽ đứng cạnh nhau vừa ngắm trăng vừa nhắc lại chuyện ngày xưa, thỉnh thoảng lại khẽ cười.

oOo

“Em không bao giờ từ bỏ cô ấy.”

Đợi dáng Vân khuất theo lối đi, Huy nói đầy cương quyết. Cậu nói vừa dứt cậu quay đi, bỏ ngoài tai những lời khuyên chia tay với. Lối đi hẹp, dài hẹp, vài nhành rẽ bệ. gốc khỏi sàn nhà, mùi ẩm mốc khó chịu. Huy rảo bước xuyên qua màn đêm tăm tối tìm gặp người phụ nữ để nói những lời công bằng cho Linh. Cánh cửa hé mở mùi ẩm mốc phả ra khó chịu đến buồn nôn. Người đàn bà ngồi bên bàn mắt lơ đãng nhìn bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại có nét ưu tư thấy rõ. Chàng trai khẽ gọi phá vỡ bầu không gian yên tĩnh của nơi này.

“Phu nhân.”

21. Chương 21: Chương 21

“Hai đứa sẽ không có kết quả đâu.”

Lơ đi tiếng gọi của vị khách người phụ nữ nói nhưng lại không thèm nhìn cậu lấy một cái. Chàng trai phì cười, khẽ lên tiếng, đôi mắt nhìn chăm bà ánh lên tia nhìn kiên định.

“Dù có chuyện gì xảy ra cháu cũng muốn bên cạnh cô ấy, xin bà cho phép.”

Huy cúi thấp đầu hạ giọng, bà nhìn cậu buồn rười và nhớ về một chuyện như thế này đã từng xảy ra trong quá khứ. Ngày con trai bà, Vol đưa người phụ nữ đó về thì cũng là lúc căn nhà này mất đi sự bình yên, hạnh phúc vốn có. Những người bà yêu thương nhất, người thân cận với bà nhất, người thì mất, người thì rời xa bà. Nếu bà kiên định hơn, không cho người phụ nữ đó bước vào ngôi nhà này thì có lẽ giờ mọi chuyện đã khác. Vậy bà có nên ngăn cản hai đứa trẻ này không? Không, từ trước đến giờ cuộc đời Linh quá nhiều bi thương, bà muốn quãng đường cuối đời này cô sẽ có được một tình yêu trọn vẹn. Nhưng ... Người phụ nữ thâm trầm lên tiếng, đáng người một mối, khắc khổ.

“Cậu muốn làm gì thì làm.”

“Cảm ơn.”

Chàng trai nói gọn, cúi chào rồi rời khỏi đó. Người phụ nữ nhắm nghiền mắt, đàn quạt đen kêu réo bên ngoài phá vỡ không khí tĩnh lặng của căn nhà.

o0o

“Hai người thân quá nhỉ?”

Dọc theo lối đi, một căn phòng mở toan cửa, nhìn thấy Khang và Nguyệt đang nói chuyện. Chàng trai đến gần chọc một câu, hai người xoay nhìn cậu khẩy cười. Khang chậm rãi nói, đôi mắt chú ý xuống sân. Vũ đang đi đến chỗ Vân, mặc dù không quen thân họ nhưng cậu hi vọng hai người sẽ hoá giải khúc mắc giữa họ.

“Anh em lâu ngày gặp tám vài câu thôi. Đồi dưới kia hình như đang gặp vấn đề đó.”

“Họ là một cặp. Trớ trêu thật.”

Huy đi đến gần cửa sổ nhìn xuống sân, một câu nói bật thốt. Thật may mắn, dù cậu và Linh thuộc hai giống loài khác nhau nhưng lúc này đây hai người đã cùng đẳng cấp, địa vị nên không có bất cứ trở ngại nào cả. Nguyệt nhìn hai chàng trai rồi nhìn cặp đôi bên dưới thâm ngưỡng mộ Linh. Số phận lấy đi tất cả của Linh nhưng lại ban cho cô hai người con trai thật lòng yêu cô, ông anh trai chu đáo và một thuộc hạ trung thành. Còn cô? Cô chẳng có gì cả. Già đình, bạn bè, người yêu, ... Tất cả đều không có, mà có cũng chẳng trọn vẹn.

“Có cần giúp họ không?”

Nguyệt buột miệng hỏi, hai chàng trai nhìn cô nhớn miệng cười. Cả ba lại im lặng nhìn bên dưới.

o0o

“Tôi vừa mới về ông đã tìm đến rồi sao?”

Cô gái vẫn yên vị trên giường, hai mắt nhắm nghiền, miệng mấp máy lên tiếng. Người đàn ông đứng cạnh cửa sổ trầm tư, đôi mắt nặng trĩu sụp xuống, vạt áo choàng tung hất theo chiều gió. Ông khẽ lên tiếng, giọng trầm lắng.

“Ta lo cho ...”

“Im đi.”

Linh lạnh lùng nói đôi mắt bật mở to, liếc trừng ông, khuôn mặt đanh lại không cảm xúc. Ông lặng đi, đôi mắt thiết tha chờ đợi sự tha thứ nhưng tất cả đều là hão huyền. Sự hận thù thâm tình bao nhiêu năm làm sao có thể nói quên là quên được ngay. Nhắm đôi mắt lại cô gái nhỏ tiếp tục nói, mọi hi vọng được tha thứ trong lòng ông đều tan vỡ.

“Là tự ông tìm đến đây, đừng trách tôi.”

Câu nói vừa dứt lũ bướm đêm từ bên ngoài tập hợp lại ghép hình mũi giáo lao đến phía ông. Ông nhanh chóng né sang một bên, chúng đổi thành hình sợi dây vút về phía ông, vẫn hệt. Người đàn ông nhìn cô buông lời tuyệt vọng.

“Cháu có cần dứt tình thế không?”

“Quyền lực là phải đổi bằng máu bất kể mục tiêu là ai. Chính ông đã dạy tôi điều đó, không phải sao?”

Giọng nói vẫn vang lên đều đều nhưng cô gái vẫn nhắm mắt điềm nhiên nằm yên trên giường.

o0o

“Tại sao em không nói anh biết?”

Vũ đi đến cạnh cô gái, mắt lơ đãng thất hồn. Vân ngược đôi mắt đã ngân ngấn nước nhìn cậu nói, giọng run run.

“Em không thể, đó là mệnh lệnh.”

“Anh mới là chủ nhân của em.”

Vũ nói hơi lớn tiếng nhưng khi thấy nước mắt cô gái nhỏ rơi, anh lặng thinh, vụng về kéo cô vào lòng mình ôm chặt. Anh không mạnh mẽ, đánh thép như Linh. Anh không thể từ bỏ tình yêu của mình chỉ vì mấy cái thứ tự địa vị vớ vẩn kia. Anh càng không muốn nhìn thấy cô khóc, thấy cô buồn khổ và dặt vặt. Bất hạnh đến với anh em anh là quá đủ rồi, nó không nên xảy đến với ai khác nữa. Chàng trai vuốt nhẹ trên tóc nói khẽ, nụ hôn phớt qua bất ngờ đặt lên trán cô.

“Từ giờ không được giấu anh chuyện gì nữa đó.”

“Em biết rồi. Em hứa mà.”

Cô gái lí nhí đáp lại, nụ cười chớm nở trên khuôn mặt thường ngày vốn lạnh băng. Những người bên trên mỉm cười mừng cho hai người họ. Trăng đêm nay khuyết, sáng tỏ hơn mọi ngày, thật là khung cảnh hữu tình. Nhưng rồi vàng trăng đỏ ngầu, mùi hương phấn lan tỏa nồng nặc, lũ bướm loạn xạ bay ủa vào ban công cửa sổ phòng Linh.

Nhanh chóng nhận ra sự bất ổn đó hai người chạy thật nhanh. Nhìn vẻ hoảng hốt trên gương mặt họ, hai chàng trai sực nhớ đến Linh. Đưa mắt nhìn nhau, không chút lưỡng lự hai người lao nhanh đi lướt qua dãy hành lang tăm tối. Nguyệt thấy vậy cũng vội rảo bước theo sau. Tất cả cùng lúc đến trước cửa phòng Linh, họ nhìn nhau thoáng chần chừ, rồi Vũ nắm chốt cửa mở bật ra, tất cả nhanh chân bước vào.

“Linh.”

Huy thốt gọi khi thấy cô gái nằm im trên giường, bên cạnh cửa sổ một người đàn ông đang chống chọi với lũ bướm. Ông nhìn họ rồi thả mình rơi tự do qua cửa sổ, Khang và Vũ ào đến đưa mắt nhìn xuống bên dưới. Người đàn ông đã biến mất.

22. Chương 22: Chương 22

“Ai cho phép các người vào đây hả?”

Đôi mắt vẫn nhắm nghiền, Linh đánh giọng lên tiếng, có chút gì đó giận dữ. Họ nhìn cô im lặng, tự hỏi mình đó có phải là Linh mà họ quen không? Sao lại băng giá, đánh thép đến vậy? Huy lo lắng hỏi nhanh, không chú ý đến vẻ trầm ngâm của những người ở đây.

“Cậu không sao chứ? Hắn có làm gì cậu không?”

“Ổn.”

Lúc này cô mới mở mắt nói khẽ, miệng hé nụ cười trấn an chàng trai. Huy thở phào vuốt nhẹ tay lên khuôn mặt xinh đẹp, nhìn cô với ánh mắt đầy trù mến. Huy xoay nhìn những người có mặt trong phòng rồi nói khẽ.

“Cũng khuya rồi, mọi người đi ngủ đi.”

Họ nhìn cô, Vũ nắm tay Vân rời khỏi đó, hành động ấy đã lọt vào sự quan sát của Linh. Nguyệt và Khang tuy lưỡng lự nhưng rồi cũng lặng lẽ rời khỏi đó. Huy nắm lấy bàn tay Linh đưa lên bờ môi hôn nhẹ, cô đưa bàn tay còn lại chạm vào má anh, cổ khắc sau gương mặt ấy.

“Ngủ đi, tớ canh chừng cho cậu.”

“Không cần đâu.”

Linh nói nhưng khi thấy ánh mắt anh cô mới hiểu rằng anh ngồi đây không chỉ để bảo vệ mà còn để ngắm nhìn cô. Cô gái nhỏ khẩy cười, hai bàn tay đan vào nhau nắm chặt, Linh tựa đầu lên bụng anh và chìm vào giấc ngủ say.

o0o

Bờ biển buổi sớm tinh mơ ở eo rất đông người nhưng ở khúc trên gần bờ đá thì vắng lặng hẳn. Vân bước đều từng bước cùng Vũ lặng lẽ đi phía sau Linh và Huy, còn Khang lại tự tách mình khỏi hai cặp đôi lòng hụt hẫng, thất vọng. Đã ba tháng trôi qua Linh đã học thạo bùa chú và điều khiển phép thuật của cô. Nhưng đặc biệt hơn là luôn có Huy bên cạnh, chăm sóc, quan tâm, lo lắng cho cô. Khang nhiều lần thầm ước người bên cạnh cô trong khoảng thời gian này là anh, anh ước thời gian đưa họ trở lại với quá khứ. Quay trở lại khoảng thời gian chỉ có anh và cô hạnh phúc bên nhau, không có Huy.

“Không giận Vân nữa hả?”

“Giận chứ, nhưng làm sao mà giận lâu được, dù gì đó cũng là mệnh lệnh, đành chịu thôi.”

Vũ xoa đầu em gái khẩy cười, Vân nhìn hai người lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, hai chàng trai đi phía sau chỉ im lặng. Ba tháng qua thật sự quá bình yên, thật không bình thường tí nào. Sự trở lại của Linh đáng lẽ phải gây nên một lần sóng mạnh mẽ hay nói đúng hơn thì cuộc chiến đáng lẽ phải bắt đầu rồi mới đúng. Nhưng thôi, bây giờ cô nên tận hưởng những gì mình đang có, những hạnh phúc trong tầm tay để rồi khi kiếp nạn ập đến họ vẫn vui vẻ đón nhận.

o0o

“Cháu muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Nguyệt.”

Linh nói, nửa như mệnh lệnh nửa lại như khẩn cầu. Ông quản gia im lặng thật lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng, cái giọng sầu buồn khi nhớ đến cái chết thảm của bản thân.

“Tiểu thư thật sự muốn xem?”

“Phải.”

Linh kiên định gật đầu, ông quản gia chần chừ đôi chút rồi đi đến đặt hai bàn tay lên đôi vai nhỏ bé áp xuống giường.

“Tiểu thư nằm xuống nào. Từ từ nào. Nhắm mắt lại nào.”

Linh nằm xuống, thả lỏng người, mắt nhắm nghiền lại, cảm giác rất nóng ở bàn tay. Cô nắm chặt lại trườn người lên đau đớn, mồ hôi bắt đầu lã chã trên khuôn mặt đang dần tái nhợt. Tim co thắt lại, cảm giác như ai đó đang bóp chặt, rồi tất cả mờ nhạt dần, cô gái rơi vào cơn mê man.

Một không gian tĩnh lặng đáng sợ, Linh lần theo lối đi hẹp, dài và tối tăm. Căn nhà trống vắng không một bóng người, Hồng gia trước khi cô rời khỏi đầu như thế này.

“Quản gia?”

Linh hơi ngỡ ngàng thốt gọi khi thấy ông quản gia đi từ phía xa lại gần mình. Ông quản gia vẫn cầm cuội bước đi và xuyên thấu qua người cô. Lúc này Linh mới chợt hiểu ra rằng cô đang ở quá khứ, vào đúng thời điểm ông quản gia và Nguyệt bị sát hại. Linh lặng lẽ đi theo sau ông quản gia chờ đợi chuyện sắp xảy ra.

“Quản gia.”

Giọng nói trầm lắng vang lên từ phía sau, hai người ngoảnh đầu lại và ... Ông quản gia tay ôm cổ đang chảy máu gục xuống, hai mắt mở to nhìn hung thủ. Vết rạch đến vừa nhanh vừa mạnh và hoàn toàn bất ngờ tạo nên một vết thương dài, ăn sâu vào. Linh giật mình, hoảng hốt lùi lại vài bước, tay che nửa mặt, nước mắt tuông trào. Kể máu lạnh khuôn mặt mờ ảo, cô không sao thấy được khuôn mặt ấy trừ nụ cười nhếch môi tự mãn. Hắn bước qua xác ông quản gia, thản nhiên bước từng bước nhẹ nhàng mà không gây ra bất cứ tiếng động nào. Linh cố kiềm lòng mà rảo bước theo sau tên sát nhân. Tiếng đàn du dương từ cây đàn piano cũ kĩ đang vang vọng ngày càng gần họ, là Nguyệt. Cô gái nhỏ nhói đau khi nhớ cô em họ và nghĩ tới chuyện sắp xảy ra.

Tiếng đàn dứt, Nguyệt đứng lên trần trố nhìn kẻ sát nhân, thoáng ngạc nhiên sau đó lại mỉm cười chua chát. Tên sát nhân là một người quen, nếu không quen Nguyệt đã không có vẻ mặt đó.

Rời khỏi cây đàn Nguyệt đi đến gần tên sát nhân, môi mấp máy điều gì đó mà cô gái nhỏ không thể nghe được. Chợt ...

“Á ...”

Linh hoảng sợ thất thanh la lớn, cả người ngã lùi về sau, máu của cô em họ văng hắt lên người cô, bàn tay che nửa mặt. Cái móc nhọn không biết từ đâu vung đến, móc xuyên đầu Nguyệt treo cô lơ lửng, máu từ lỗ móc trườn xuống người và nhỏ xuống đất, hai mắt mở trừng.

23. Chương 23: Chương 23

Nhìn Nguyệt chết thắm, kẻ sát nhân lại một lần nữa để lộ nụ cười hả hê. Hắn vuốt nhẹ khuôn mặt nạn nhân rồi thản nhiên rời khỏi đó, không một chút ray rức, không một chút thương cảm, hắn là một kẻ máu lạnh. Gạt nước mắt, Linh loạng choạng gượng dậy, tiếp tục đi phía sau kẻ sát nhân, sự căm thù dâng cao tột đỉnh.

Rời khỏi lối đi tắm tối hắn trở lại phòng khách, đèn nhấp nháy nhưng tia sáng của ánh trăng đã soi rọi căn nhà. Hắn đi lên gác, khuôn mặt vốn đang hả hê bỗng trầm tư hẳn, nụ cười tắt lịm, bờ mi sụp xuống rầu rĩ. Khoan, căn phòng hắn đang vào là ... Là phòng của mẹ cô. Cô gái nhỏ hoảng hốt vội hồi nhanh.

“Người muốn làm gì mẹ ta hả?”

Linh nhanh chân chắn ngang trước mặt hắn, vẻ mặt kiêu xa dù đang hoảng sợ, lo lắng cũng không bị mất đi. Tên sát chậm rãi áp sát mặt vào tai người phụ nữ nằm bất động trên giường thắm thì điều gì đó và tất nhiên Linh không thể nghe thấy. Rồi tên sát thủ xoay người lại, khuôn mặt hắn rõ dần, đôi mắt trắng già quen thuộc ...

“Tiểu thư.”

Tiếng ông quản gia gọi văng vẳng bên tai, Linh ngồi bật dậy, thở gấp. Cô đã trở lại hiện tại và vẫn chưa nhìn thấy khuôn mặt kẻ đã sát hại ông quản gia cùng Nguyệt vào đêm hôm đó. Nhưng đôi mắt đó ...

“Tiểu thư, cô có phát hiện gì không?”

Tiếng ông quản gia lại một lần nữa cắt ngang dòng suy nghĩ của Linh. Cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn ông, môi mím chặt, lắc nhẹ đầu. Ông ấy khẩy cười xua đi những nét ưu tư, buồn rầu thể hiện rõ trên khuôn mặt ấy.

“Thôi, chuyện qua rồi bỏ đi.”

“Xin lỗi.”

Ông quản gia chỉ cười cười rời khỏi đó. Linh bước xuống giường và đến gần cửa sổ, khuôn mặt trầm lắng nhưng vẫn có cảm xúc. Trời đã tối, lại một ngày trôi qua, sự bình yên này không biết khi nào thì kết thúc.

“Đang nghĩ gì đấy? Nhớ tớ à?”

Giọng nói trầm ấm khẽ vang bên tai, ngọt ngào và trìu mến. Linh cười khẩy khi thấy chàng trai vòng tay quanh eo ôm mình từ phía sau. Đặt tay lên vòng tay anh, cô nói khẽ, vẻ buồn bã vừa nãy đã biến mất.

“Cậu đúng là tự tin thái quá đấy.”

“Nếu không phải đang nhớ tớ thì cậu nhớ Khang à?”

“Bớt giỡn giùm cái.”

Gỡ vòng tay Huy ra khỏi người mình, cô nắm tay anh bước đi rời khỏi phòng. Chàng trai không nói thêm gì nữa mà lặng lẽ đi theo cô. Để lại sau lưng lối đi hẹp tăm tối, hai người nắm chặt tay nhau chậm rãi bước đi.

Trong căn phòng trên gác bày trí đơn giản, người phụ nữ xinh đẹp nằm bất động trên giường. Buông tay chàng trai, Linh bước đến bên giường, khụy gối ngồi xuống nắm bàn tay người phụ nữ đó, giọng khe khẽ vang.

“Mẹ ơi, con đưa Huy đến gặp mẹ đây.”

“Chào cô.”

Dẫu biết người phụ nữ không nghe thấy nhưng Huy vẫn lễ phép lên tiếng chào. Chàng trai đến bên cạnh, xoa xoa đôi vai nhỏ bé của cô gái an ủi. Anh đã từng gặp người phụ nữ ấy, khi anh vừa tròn trăm tuổi. Giờ anh đã hiểu tại sao trái tim mình lại xao xuyến ngay từ lần đầu tiên gặp Linh, đơn giản vì cô gái rất giống mẹ.

“Nếu đã đến sao còn trốn ở đó, làm mất mặt Hồng gia quá đi.”

Cô gái mĩa mai nói, đôi mắt vẫn dờn vào mẹ. Huy dáo dác nhìn xung quanh, cố hiểu thấu lời cô nói. Đôi mắt anh dừng trước người đàn ông cao to, thô ráp rồi xoay nhìn cô gái nhỏ chờ đợi một phản ứng.

“Cháu mạnh hơn rất nhiều.”

“Hi, ông đang vui cho tôi hay đang buồn cho bản thân vậy?”

Linh thần nhiên đáp lời một cách mĩa mai, khinh thường, đôi mắt cô lúc này mới hướng về phía kẻ không được chào đón ở đây. Người đàn ông cười nhạt, ngồi xuống thành cửa sổ thờ dài, đôi mắt miên man nhìn ánh trăng những ngày sắp rằm. Lặng trầm một lúc, cô gái nói tiếp, giọng đanh lạnh lạnh lẽo vô cùng.

“Lần trước tôi cảnh cáo ông rồi. Là ông tự tìm đường chết, đừng trách tôi.”

Vừa dứt lời tức thì Linh rút cây đu đủ phượng hoàng trong người ra, hướng về phía Vol mà lăm bắm câu thần chú. Một tia sét từ cây đu đủ trong tay cô gái nhỏ đánh về phía ông, theo phản xạ thông thường nhất ông né sang một bên. Cô gái tiếp tục ra đòn, người đàn ông tiếp tục né, một lúc thật lâu cô gái đã mệt nhoài nhưng vẫn không ngừng tay.

“Cháu vẫn chưa đủ khả năng làm hại ta đâu.”

Người đàn ông nói giọng khàn khàn, Linh khẩy cười thành tiếng, chìa thẳng cây đu đủ về phía ông chần chừ. Phép thuật cô sắp dùng có thể giúp cô loại bỏ kẻ thù và cũng có thể sẽ lấy mạng cô. Cuộc sống này, hơi thở này đối với cô nó chẳng là gì nhưng còn người đàn ông này. Cô đã từng yêu mến, kính trọng ông biết bao và giờ dù hận ông đến mấy thì tình yêu mến cô dành cho ông vẫn còn là một sự thật không thể chối cãi.

“Đến lúc kết thúc rồi.”

Giọng Linh nhỏ dần, nước mắt tuôn trào, trái tim vẫn thất lại đau đớn. Một tia chớp điện từ cây đu đủ trong tay Linh phóng về phía ông, không khí trong phòng trùn xuống đợi chờ giây phút quyết định này. Nhưng một luồng khí xanh từ bên ngoài cửa vụt vào va chạm tia chớp điện, ngay tức khắc nó đổi hướng lao về phía Linh.

“Linh.”

Huy hốt hoảng thốt gọi, cả thân người nhanh chóng lao vào che chở cho cô gái nhưng ... Linh chết lặng, cả khuôn mặt tối sầm lại. Người đàn ông sững người, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Trong không gian yên tĩnh, tiếng cô gái gào thét đau đớn xé toạc cả không gian.

“Không. Khang ...”

24. Chương 24: Chương 24

Cả thân người chàng trai trẻ bị tia chớp điện xé toạc thành từng mảnh li ti, máu vương vãi khắp sàn nhà. Cái chết đến thật vội vàng, chàng trai không kịp hét lên đau đớn cũng chẳng để lại bất cứ lời tạm biệt nào đã ra đi mãi mãi. Linh gục xuống rơi vào cơn mơ man. Chàng trai tay đỡ lấy cô tay lại tung phép tấn công Vol, nỗi đau xót khi mất đi người bạn thân nhất làm nát tâm can anh.

Người đàn ông không kịp tránh đã bị luồng phép của Huy đánh bật ra cửa sổ, rơi tự do xuống đất. Mọi người trong Hồng tộc từ bên ngoài chạy vào sững lại làm thinh. Vũ và Vân lo lắng chạy đến bên cô gái, nhìn chàng trai bối rối. Điều họ lo sợ nhất đã đến, tai kiếp đã bắt đầu và mở màn bằng cái chết của Khang. Ánh trắng bên ngoài nhuộm màu máu, về điều hui, cô tịch làm không khí vốn đã nặng nề nay còn nặng nề hơn.

oOo

Linh đã tỉnh sau một ngày mê man, tự nhốt mình trong phòng dần vật tự trách. Biết rõ tỉ lệ thành công là rất thấp có sao cô phải đánh liều? Người ra phép là cô nhưng tại sao người chết không phải là cô mà là Khang chứ? Cô đã nợ anh rất nhiều, tại sao số phận lại tiếp tục làm cô nợ anh thêm một mạng sống nữa cơ chứ? Bao nhiêu câu hỏi tại sao cứ tuôn như suối trong đầu cô. Linh khóc rồi thiếp đi và khi thức dậy cô lại tiếp tục khóc. Cả ngày hôm đó cô bỏ ăn, chỉ nhốt mình trong phòng và khóc. Nhịn một hai ngày thì sao chứ? Cô là một phù thủy nên dù nhịn ăn một hai tháng cũng chẳng chết được.

Huy tựa người vào cánh cửa phòng Linh, đã mấy lần toan bước vào nhưng anh lại không biết phải đối mặt với cô như thế nào. Trên thế gian này, Khang không những là thuộc hạ tốt, người bạn tốt mà còn là anh em tốt của anh. Vậy mà chỉ có một người con gái anh cũng không thể nhường, đến khi gặp chuyện chỉ có mỗi cậu hi sinh vì bảo vệ Linh. Anh có thật sự xứng với sự hy sinh đó không? Cái chết của Khang có phải lỗi là của anh không?

Sau lúc lâu đứng ở đó anh quay bước đi từng bước nặng nề, đầu óc bắt đầu trống rỗng. Cô gái nhìn bóng chàng trai dần đi xa cánh cửa, ôm mặt bật khóc thành tiếng. Vũ từ bên ngoài mở cửa bước vào chua xót cho đứa em gái tội nghiệp. Anh đi đến gần, ngồi xuống cạnh giường và ôm cô vào lòng. Tiếng cô gái thều thào lại làm tim anh thắt lại đau đớn thêm.

“Cậu ấy đi rồi, Khang cũng đi rồi ...”

oOo

Một tuần trôi qua sau cái chết của Khang, hai cô gái trở lại trường theo yêu cầu của Hồng phu nhân. Linh lơ đãng bước đi, khuôn mặt trầm tư, nỗi buồn chẳng vơi đi chút nào. Và ... Hai cô gái dừng lại dừng bước, chàng trai đi ngược chiều với họ, cũng đang khựng lại nhìn họ, khuôn mặt buồn rầu. Rồi anh đi lướt qua cô, khuôn mặt khắc khổ không cách nào che giấu được. Cô gái lại tiếp tục bước đi, những bước chân thật nặng nề và hai người lại dừng bước xoay người lại khi nghe tiếng gọi với của Sang.

“Ê, hai bà kia đợi tui ... Làm gì mà nghĩ đến giờ mới đi học hả?”

“Tụi này về thăm nhà.”

Vân khẽ trả lời, đưa mắt nhìn sang Linh, thăm hi vọng câu trả lời đó không khơi dậy kí ức buồn trong cô bạn thân. Cô gái nhỏ nhìn họ rồi lặng im bước đi, từng bước chân vô định, khuôn mặt nhợt nhạt thẫn thờ.

Nhận thấy vẻ khác lạ của cô bạn cùng lớp, Sang không nói thêm gì nữa, chân bước nhanh hơn để bắt kịp tốc độ của hai người bạn.

Hôm nay trời trong xanh cao vợi vợi, Linh ngồi cạnh cửa sổ mắt lơ đãng nhìn ra ngoài. Chàng trai lén đưa mắt nhìn cô, nỗi đau xót làm tim anh thắt lại. Bên trên bụi tiếng giảng bài văng vẳng nhưng có ai trong đám học sinh thật sự lắng nghe đâu. Bất chợt chàng trai đứng lên, cả lớp dồn ánh nhìn vào anh, Huy nhìn sang Linh rồi lẳng lặng rời khỏi lớp mặc kệ ông thầy đứng tuổi gọi với theo.

“Đi theo cậu ấy đi.”

“Đừng đùa nữa.”

“Bà tưởng Khang chết chỉ mỗi mình bà đau khổ hả? Huy còn thê thảm hơn bà đó.”

Quá khó chịu với cái cảnh hai người yêu nhau mà chạy trốn nhau mãi, nói thầm không nghe, Vân đứng dậy lớn tiếng quát. Cả lớp lại một lần nữa chú ý về một phía, tò mò lắng nghe, tiếng xì xào bắt đầu vang. Linh đứng lên, nước mắt ướt ướt ở khóe mi, giọng run run cất thành lời.

“Cậu bảo tớ làm sao có thể bên cạnh cậu ấy? Làm sao có thể quên cái chết của Khang?”

“Cậu là nhỏ nặc. Cậu sống được nhiều ngày nữa. Cậu muốn thấy Huy sống mà dằn vặt cả đời sao? Đi tìm cậu ta, ở bên cậu ta và xoa dịu nỗi đau mất đi người thân đi.”

Vân lớn tiếng hơn nhưng rồi giọng lại trùn xuống như vang nài, như khẩn xin. Linh thần người ngồi xuống ghế, nụ cười chua chát khi nhớ đến số phận đã được định trước của mình. Tiếng xì xào tắt hẳn, cả lớp nhìn chằm chằm Linh chờ đợi câu trả lời nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Sang rời khỏi chỗ ngồi đi đến cạnh cô gái nhỏ, đặt tay lên đôi bả vai ấy nhỏ tiếng.

“Một người khổ quá đủ rồi. Dù không biết là có chuyện gì xảy ra giữa hai người nhưng mình chỉ mong hai người hãy trân trọng những gì mình đang có.”

“Nói thật là ... tui thích Ngọc, muộn rồi, hi vọng hai người không giống bọn tui.”

Lúc này Thành cũng bước đến gần thú nhận, không khí trong lớp càng thêm nặng nề. Người thầy giáo đứng tuổi lẳng lặng ngồi xuống ghế của mình, nhìn đám học sinh mà xót xa. Linh ngược nhìn những người bạn lặng trầm thật lâu rồi trên môi chợt hé một nụ cười, lao nhanh ra ngoài và không quên để lại một câu.

“Cảm ơn. Hẹn gặp ở nhà nha Vân.”

25. Chương 25: Chương 25

Tùng đột gió mát lạnh từ biển khơi thổi vào, tiếng sóng vỗ rì rào lại cho cảm giác yên bình. Chàng trai ngồi trên bờ cát mắt nhìn xa xăm về phía chân trời, tuy đầu óc trống tuếch nhưng lại có một nỗi buồn miên man không tên. Cô gái chậm chậm đi đến gần, tay cầm đôi giày, miệng nhếch lên để lộ một nụ cười. Ngồi xuống bên cạnh, cô khẽ lên tiếng, chàng trai xoay nhìn khuôn mặt âm trầm.

“Khang đi nhanh quá.”

Linh xoay nhìn Huy, khuôn mặt rần rở, lạnh lùng đã tan biến cùng Khang. Chàng trai vẫn im lặng, mắt né tránh ánh nhìn của cô gái. Linh cười buồn nói tiếp, giọng nhỏ dần, đôi tay khẽ run.

“Đừng trốn tránh tớ, Khang chết là lỗi của tớ, xin lỗi.”

“Không, không phải lỗi của cậu, cũng không phải lỗi của tớ. Là cậu ấy tự nguyện.”

Cuối cùng chàng trai đã lên tiếng, Linh cười cười không nhìn anh và mường nhớ lại nụ cười của Khang. Huy buồn, nhưng cậu biết cô gái nhỏ buồn hơn cậu rất nhiều hay nói đúng hơn cô đang tự trách bản thân về cái chết của vị hôn phu hờ. Thật lòng anh không muốn thấy cô như thế, anh muốn thấy cô cười thật nhiều,

sống thật hạnh phúc và chắc hẳn đó cũng là điều Khang suy nghĩ. Cô gái khẽ nói, giọng ảm giầu một sự thật đau thương.

“Ồ bên cạnh tớ nhé? Một tháng thôi, sau đó cậu quyết định thế nào tớ cũng ủng hộ.”

“Linh.”

“Xin cậu.”

Chàng trai bối rối khi nhìn thấy nước mắt cô chảy dài trên đôi gò má. Anh gạt nhẹ đầu, đặt tay lên đôi vai nhỏ bé kéo cô vào lòng mình ôm chặt. Nằm trong lòng anh cô nghe thấy tiếng nhịp tim đập rất nhanh, nhịp tim ư? Hư ảo thôi, anh là một kẻ khát máu làm sao có thể có tim. Còn cô? Cô là một kẻ máu bùn nhưng lại có một địa vị cao sang mà tất cả những phù thủy bị gọi là máu bùn đều ao ước được có. Nhưng có mấy ai biết cô có được vị trí này là phải đổi bằng sinh mạng, bằng tình yêu, bằng gia đình.

oOo

Thấy em gái và chàng trai từ ngoài đi vào nhà tay trong tay, Vũ khẽ cười, tâm trạng khá hẳn lên. Anh nhìn sang Vân, hai người mỉm cười, ánh mắt chan chứa tình yêu, và điều đó đã lọt vào mắt Sam, một trong bốn hộ pháp Hồng gia và cũng là em họ của anh em Linh. Cô quay người đi vào trong nhà, tình yêu này sẽ không bao giờ được chấp nhận khi Vân vẫn là một thuộc hạ và Vũ là một trong hai người thừa kế của gia tộc. Nhưng điều đó đối với hai người đầu quan trọng, nó cũng không thể trở thành lí do ngăn cản được.

“Ngày mai chúng ta đi Tân Phụng.” Cô gái nói, nhìn Huy mỉm cười. Vân và Vũ nhìn nhau suy nghĩ chốc lát rồi cũng gạt đầu đồng ý.

Từ trên gác nhìn xuống Nguyệt buồn rầu, tình yêu của hai cặp đôi này sẽ đi đến đâu không ai biết được. Nhưng có một điều chắc chắn rằng, chuyện tình của Linh sẽ chẳng bao giờ có kết quả. Đó là chuyện của riêng họ, là quyết định, là lựa chọn của họ phải để họ đón nhận, cô không thể giúp được gì. Vậy còn ba cô? Cô phải làm thế nào mới giúp ông nhận ra con đường ông đang đi là sai lầm.

“Đáng lẽ con nên có hạnh phúc như thế mới phải.”

Cái giọng khàn khàn khẽ vang. Nguyệt không ngoảnh đầu lại nhưng cô người vừa đến là ai. Có thể nói ông là một trong những nguyên nhân huỷ hoại cuộc sống của cô nhưng ông là ba cô, cô không thể oán hận ông. Có trách thì nên trách số phận quá bạc bẽo với cả Linh và cô, cả Vân, Vũ, Huy, Khang và nhiều nhiều người khác nữa.

“Rõ biết mình sai sao ba còn không buông tay.”

“Không kịp nữa. Ngày ba ra tay với cô con thì số phận đã được định sẵn rồi.”

Người ông cười một cách đau khổ, đi đến bên cửa sổ dõi theo Linh. Nguyệt nói giọng bắt đầu run run, nước mắt lăn dài trên má.

“Ba làm thế có đáng không, tất cả đều vì bà ấy.”

“Đã yêu thì không thể nói đáng hay không.”

“Đúng là đam mê.”

Nguyệt nhìn ông, ánh mắt lạnh lẽo biết nhường nào. Cô đi lướt khỏi dãy hành lang để lại người cha đứng đó dần vật nhìn theo đứa con gái tội nghiệp.

Linh ngẩng đầu nhìn lên căn phòng trên dãy phía tây, cô đã sớm nhận có một kẻ không được chào đón đang ở đây. Không nói gì, cũng chẳng để tâm quá lâu, cô lại tiếp tục vui vẻ nói chuyện với Huy và anh trai. Cô muốn trân trọng khoảng thời gian ngắn ngủi này bên cạnh chàng trai.

Nhìn theo hướng cô gái đang nhìn, Vân đã phát hiện ra điều cô bạn thân phát hiện. Cô lấy nhẹ tay Vũ hất đầu ra hiệu, khuôn mặt đanh lại đầy vẻ lo lắng. Vũ lắc nhẹ đầu, nếu Linh đã phát hiện kẻ đó mà lại vờ không thấy thì xem ra cô không muốn nhắc đến. Hai người lặng đi, tiếp tục quay lại với không khí vui vẻ ở đây.

Người đàn ông nhìn đứa cháu gái thờ dãi rồi quay đi, từng bước đi thật nặng nề, thật đơn độc.

26. Chương 26: Chương 26

Qui Nhơn một thành phố ven biển, có lẽ vì sống đây khá lâu nên cô gái nhỏ rất thích biển. Cơn gió mát lạnh từ biển khơi thổi vào, tiếng sóng rì rào đập vào những ghềnh đá, thật bình yên biết bao nhiêu. Cô biết cái chết của Khang chỉ là sự mở đầu của cuộc đại chiến sắp tới.

Máu, nước mắt và những đau thương, mất mát sẽ còn nhiều hơn nữa. Nhưng phải làm sao cô mới có thể thức tỉnh người chú đáng kính của ngày xưa? Phải làm sao Huy mới thoát khỏi cuộc chiến này? Phải làm sao mới có thể hạ thấp mức tổn thất về người và của?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập trong đầu cô gái nhỏ mà chẳng hề có câu trả lời. Nhìn cặp đôi của anh trai, nhìn Huy đùa vui dưới biển lại làm tâm trạng cô thêm nặng nề. Cô yêu họ và cô không muốn họ chịu bất kì sự tổn thương nào. Nhưng thật lòng cô chẳng biết làm sao cả. Cô gái cười nhạt, cố nén không cho nước mắt tuông rơi, cố không làm mọi người lo lắng.

“Ước gì thời gian ngừng trôi nhỉ?”

Cái giọng trầm buồn khê vang bên cạnh, không giấu vẻ luyến tiếc trong câu nói. Cô gái khẽ cười, nhìn kẻ vừa nói rồi đôi mắt lơ đãng nhìn phía chân trời. Sau lúc lâu im lặng, Nguyệt tiếp tục câu nói.

“Ba tuần rồi, thật bình yên.”

“Bên nhau được ngày nào thì hay ngày đó thôi.”

Cuối cùng cô gái cũng lên tiếng, giọng run run, nước mắt đọng ở khoé mi chỉ trực trào tuông ra. Nguyệt nhìn cô, bàn tay buông lỏng cây dù màu đen, nụ cười thật mãn nguyện.

“Tớ nghĩ tớ nên đi rồi.”

“Gi?”

Linh sững lại nhìn cô gái ngờ vực, nỗi sợ hãi dâng trào tột đỉnh. Đã quá nhiều người ra đi để lại cô trong cuộc sống vất vả này, cô không nghĩ mình còn đủ sức chịu đựng được nữa. Nguyệt ôm chầm lấy cô, cảm giác ấm nóng kì lạ, cả thân người cô hiện rõ. Phải rồi, cô đã quyết định ra đi để được giải thoát, tất nhiên thân thể phải hiện rõ thì quỷ sai mới tới bắt cô chứ.

Lại một lần nữa cô gái nhỏ rơi vào im lặng, đôi mắt nhìn chằm chằm Hồng Thư Nguyệt. Nguyệt nhẹ nhàng đặt cây dù trên tay mình xuống đất, xoay người chậm rãi bước đi. Linh đứng hần dẩy, nước mắt lăn dài trên đôi gò má, khê lên tiếng.

“Kẻ đã giết cậu là cô ta?”

Dừng bước Nguyệt nhìn đầy ngạc nhiên nhưng rồi cô mỉm cười, một nụ cười thật chua chát. Khe khê lên tiếng, từng tia sáng soi rọi xuyên cơ thể cô.

“Phải, nhưng đâu còn quan trọng. Chỉ khi nào cậu chịu buông bỏ thì cậu mới thật sự vui vẻ.”

Câu nói vừa dứt, cũng là lúc Nguyệt biến mất, hoà tan vào không khí không để lại bất kì vết tích nào. Linh khẽ cười trong nước mắt, nỗi đau khổ dâng cao đỉnh điểm. Cha thì hại gia đình chị gái tan cửa nát nhà, mẹ kể lại chính tay giết con chồng. Đời thật lắm mỉa mai. Nguyệt thật quá đối tội nghiệp.

“Cậu sao vậy?”

Tiếng chàng trai nhỏ nhẹ vang, sự lo lắng, quan tâm đều hiện rõ trên khuôn mặt. Linh ngược nhìn lắc nhẹ đầu, vẻ cao ngạo, kiêu xa dường như đã bị nỗi đau nhấn chìm xuống đáy sâu đại dương. Cô cúi xuống nhặt cây dù lên rồi quay người lê từng bước nặng nề. Vân và Vũ lúc này mới từ dưới biển chạy lên, đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm. Không đợi họ lên tiếng hỏi Linh khê nói, chân vẫn tiến về phía trước.

“Nguyệt đi rồi, đi đến nơi dành cho cậu ấy, một nơi thật bình yên.”

Nhìn theo dáng Linh xa dần, ba con người lặng đi, không khí trùn xuống đột ngột. Cuộc chiến chưa thật sự bắt đầu đã có nhiều người phải chết, họ đã rất mệt mỏi. Sau lúc lâu thần người, họ chợt nhớ đến cô gái, đưa mắt nhìn nhau và vội rảo bước theo sau cô. Đám mây đen trên trời cũng không xám xịt bằng tâm trạng họ lúc này.

Có một người đàn ông luôn dõi theo họ từ lúc ở Qui Nhơn cho đến khi họ tới vùng ven biển Tân Phụng này. Ông ta đổ gục xuống đất đau đớn bật khóc không thành tiếng. Nỗi rầy rứt dần xé tâm can của một người cha ra làm trăm mảnh. Ông biết mình đã sai nhưng chuyện đã đi đến nước này ông không còn đường để quay lại nữa. Chỉ cầu xin lời tiên tri thành sự thật nhưng nếu thế thì một lần nữa ông sẽ mất đi đứa cháu gái yêu quý.

Thật không công bằng.

Tại sao những đau khổ, những mất mát đều bắt người trong Hồng Tộc gánh chịu. Tại sao người bị trừng phạt không phải là ông mà là chị ông, là con ông, và là đứa cháu gái ông yêu thương nhất trên đời. Người đàn ông ngửa mặt nhìn trời gào khóc thảm thiết. Đáng thương cho một phù thủy tài ba lạc lối. Đáng thương cho một kẻ si tình.

Người phụ nữ đứng ở trên cành cây dõi theo, miệng nở nụ cười nhưng thật gượng ép. Cô tự hỏi tại sao thấy Vol đau khổ, lòng cô cũng chẳng vui sướng gì. Ông là kẻ thù của cô, kẻ thù của phù thủy biển Tây, cô không thể mềm lòng. Người cô yêu nhất trên đời này đã chết dưới tay Hồng đại Tiểu thư, cô phải trả thù. Nhìn kẻ thù gào khóc đau đớn chẳng hiểu tại sao nước mắt cô lại tuôn rơi không ngừng.

“Chủ nhân.”

Một kẻ khát máu thốt gọi, quỳ dưới chân người phụ nữ đó một cách kính cẩn. Gạt nước mắt bà lạnh lùng nói, khuôn mặt đanh lại không có bất cứ cảm xúc nào.

“Đến lúc rồi, tuyên chiến đi.”

27. Chương 27: Chương 27

Nỗi đau trước sự ra đi đầy bất ngờ của Khang chưa vơi thì giờ đây họ lại tiếp tục gánh lấy nỗi đau mất đi Nguyệt. Nhưng hơn ai hết, Linh là người phải chịu đựng nỗi đau lớn nhất. Cô không cho ai biết rõ bí mật về cái chết của Nguyệt, đó thật sự là một điều không thể chấp nhận được. Mặc dù rất đau khổ nhưng hằng ngày Linh vẫn tỏ ra vui vẻ. Cô không muốn những ngày cuối cuộc đời mình chỉ toàn đau khổ. Cô muốn thấy họ cười, thấy họ bình an mà sống.

“Đang nghĩ gì thế?”

Chàng trai bắt ngờ vòng tay quanh eo ôm lấy cô gái từ phía sau hỏi khẽ. Linh mỉm cười tựa đầu vào má anh, mơ màng nói đến một tương lai xa vời.

“Sau này chúng ta sống ở đây nhé? Chỉ có cậu, tớ và những đứa trẻ của chúng ta.”

“Ừ, tùy ý cậu thôi, miễn là cậu mãi mãi bên cạnh tớ là được.”

Chàng trai nói, cô gái khẽ cười, ở đây thật bình yên. Ở phía ghềnh đá gần bờ biển Vũ và Vân đang câu lươn chuẩn bị món cho bữa tối. Vân nhìn về phía căn nhà, vẫy tay với hai người bạn rồi lại quay sang giúp Vũ.

Lát sau, cần câu rung, cô nàng kéo lên thật vụng về, con trình bắt chợt cuốn chặt thân vào tay cô. Vân giật mình quăng luôn cái cần câu, miệng không ngừng la lên. Vũ khéo léo thoát qua mấy ghềnh đá giúp cô bạn gái hậu đậu gỡ con trình ra khỏi tay. Huy và Linh bật cười thành tiếng, chạy ra giúp hai người họ nhưng vẫn tay trong tay.

“Nè có sao không?”

“Đau chết được, cười nữa là coi chừng tui đấy.”

Vân lườm mắt ba người hăm dọa, suýt xoa cổ tay.

Ánh hoàng hôn buông xuống, bốn người trở về và chuẩn bị cho buổi tối. Vũ và Huy làm cá và trình, Vân phụ trách nấu bếp còn Linh chẳng biết làm gì nên ngồi chơi không. Linh lặng lẽ quan sát họ, cái vẻ chăm chỉ, cặm cụi với công việc của họ làm cô say mê.

“Linh đi mua chút ngổ, quế với cà đi.”

Đang mãi mê suy nghĩ thì tiếng Vân gọi lớn tiếng làm cô gái giật mình trở lại với hiện tại. Linh nhanh nhẩu chạy đi nhưng Huy nắm tay cô kéo lại, đặt một nụ hôn phớt qua lên môi.

“Á, ghê quá đi, hai người bớt diễn trò giùm cái.”

Vân bẽn lẽn nói, giả vờ rùng mình. Vũ cười cười nhìn họ, tay vẫn bận làm cá. Linh chạy ra cửa cười trừ, nhún vai rồi chạy đi thật nhanh, hai má hơi ửng hồng.

Gần một tháng ở đây, tất cả mọi người đều đã quen mặt cô. Họ cười nói và thốt vài câu trêu chọc khi cô ghé sang gian hàng của họ. Có lẽ vì là một tiểu thư và chẳng bao giờ đi chợ nên cô mua hàng mà chẳng thêm trả giá tiếng nào.

Rời khỏi khu chợ đêm ven biển ồn ào, cô trở lại với Mũi Rồng vắng lặng. Con đường mòn dài, rộng và tối tăm, trông thật đáng sợ. Nhưng với một phù thủy như cô thì chẳng có gì đáng sợ cả. Linh khẽ rùng mình vì cơn gió lạnh vừa thổi qua, nhưng chân vẫn chậm chậm bước đi.

“Hong tiểu thư.”

Cái giọng lạnh tanh như cơn gió địa ngục khẽ vang lên từ phía sau lưng. Cô gái nhỏ dừng bước, quay người lại nhìn kẻ vừa gọi tên mình, khuôn mặt đanh lại không để lộ bất cứ cảm xúc nào.

Khuôn mặt trắng toát, lạnh giá, đôi mắt đỏ của lửa địa ngục không làm cô gái run sợ. Bốn mắt mở trừng nhìn hai, gió thổi một lúc lớn hơn, những sinh vật có mặt ở đó hoảng loạn tìm nơi trú ẩn an toàn.

Quan sát thật kĩ kẻ thù, cô gái chậm rãi gần giọng, đôi mắt vẫn nhìn chằm đối phương. Trong bàn tay cô gái, cây đũa phượng hoàng xuất hiện bất ngờ và lắc mạnh. Linh chậm rãi lên tiếng, sự kiêu xa và khuôn mặt bất cần luôn làm người khác phải ngưỡng mộ.

“Người là ai?”

“Là thuộc hạ trung thành của ngài Vol tối cao.”

Câu nói vừa chấm dứt kẻ máu lạnh ngay lập tức hấn xông thẳng vào cô. Linh nhanh chóng lách người qua bên phải nhưng đôi nanh sắt nhọn của hắn đã sượt qua gây nên hai vết thương dài và sâu ở bắp vai. Cô gái lùi lại vài bước, đưa tay ghì chặt vết thương đang rỉ máu, mắt vẫn nhìn chằm đối phương phòng bị.

Rồi từ trong những luồng tối quanh đó, lũ chó sói bò ra, đôi mắt rực màu đỏ của lửa địa ngục, nhe hàm răng sắt nhọn gầm gừ. Cô gái nhỏ lùi lại vài bước nhưng lại không chút run sợ hay lo lắng. Gã đàn ông khẩy cười mỉa mai, khinh thường, thoáng chốc đã đứng sau lưng cô thầm thì.

“Tôi đến là để tuyên chiến. Cô quá yếu đuối, hãy cho tôi xem bản lĩnh thật sự của phù thủy truyền thuyết đi.”

Cô gái xoay nhanh người, vung cây đũa phượng hoàng vào hắn, miệng nhấm thần chú. Nhưng ...

“Á ...”

Hắn đã nhanh hơn, chụp lấy tay cô hất thật mạnh. Cô gái ngã văng ra đất, thở hồng hộc, gượng đứng dậy vung đũa lớn tiếng đọc thần chú. Một ánh sáng phát ra từ cây đũa, quá chói mắt tất cả đều ngoảnh mặt không để ánh sáng chiếu vào mắt.

Tia sét điện từ bàn tay cô gái đánh vào lũ sói hung hãn, còn gã kia đã thoát lùi về sau và né được đòn tấn công của cô gái. Tức giận, lại một lần nữa hấn lao nhanh về phía cô, những móng tay khá dài và dày tiếp tục để thêm vài vết rạch dài ở cánh tay. Quay ngoắc người lại, không chân chừ, không nghĩ ngợi quá lâu hắn lại lao vào cô gái như một con mèo đang vờn chuột.

“Linh.”

Cái giọng quen thuộc từ xa vọng lại làm cô gái phân tâm nên bị hất ngã xuống đất. Một con sói nhảy vồ đè cô gái nằm yên, nó giơ đôi vuốt trước lên và vung xuống ...

“Phập.”

28. Chương 28: Chương 28

Cô gái sững lại, chết lặng đi, cơn tức giận dâng lên đột ngột. Sau lúc không lâu vùng vẫy, Linh hất mạnh con sói hung dữ vào thân cây dừa gần đó. Cô lồm chồm ngồi dậy lếch đến cạnh chàng trai, toàn thân run rẩy vì lo sợ. Miệng lắp bắp gọi tên anh, tay ịn giữ không cho vết thương chảy máu.

“Huy.”

“Cậu không sao chứ?”

Chàng trai cười nhạt thều thào, tay gắng gượng chạm vào khuôn mặt người yêu nhỏ bé. Lũ quái vật lại toan tấn công hai người nhưng Vũ và Vân đã đến kịp lúc. Vân lao nhanh vào đối phương, tấn công dữ dội như một con thú rừng hoang dã. Vũ đưa cây đuăa phép trong tay mình liên tục nhắm thần chú.

“Rút.”

Một mệnh lệnh vang từ miệng gã khát máu đã tấn công Huy, lũ quái vật chuyển hướng đi rất nhanh. Đợi chúng khuất sau màn đêm, Vũ và Vân chạy đến gần Huy và Linh. Dãi âm thanh tru réo của đám sói vẫn vang vọng đâu đó trong bóng tối.

“Đi thôi.”

Công chàng trai lên lưng Vũ nói nhanh , chân bước vội vàng. Linh vẫn đứng im đó, xoay nhìn vào bóng tối, đôi mắt cụp xuống buồn rầu.

“Đi thôi.”

Vân khoác tay xoa xoa vai cô nói khẽ, mắt đưa về hướng cô bạn thân đang nhìn, một cảm giác bất an khó tả. Hai cô gái quay rảo bước, bóng dáng nhỏ bé bị màn đêm nuốt chửng. Cuối cùng điều họ chờ đợi bao lâu nay đã đến, kết thúc chuỗi ngày bình yên hạnh phúc. Lời tuyên chiến đã phát, cánh cửa kết giới cũng sắp mở. Máu, nước mắt và mất mát sẽ bao trùm lấy nơi này.

o0o

Một đêm trôi qua thật khó khăn, vết thương của Huy hồi phục nhanh đến bất ngờ. Linh ngồi lặng trầm nhìn anh say giấc mà lòng nhói đau vô cùng. Đây là cuộc chiến vô nghĩa nhưng đã rất nhiều người hi sinh vì nó. Khang đã chết, cô không muốn Huy lại có kết cục bi thảm ấy. Cô yêu anh và biết bản thân mình không nên quá ích kỉ. Linh sẽ để anh đi, để anh rời khỏi cuộc chiến vốn chỉ thuộc về riêng cô. Cô gái nhỏ chồm người tới hôn lên môi anh, một nụ hôn thật ngọt ngào. Nụ hôn kết thúc mí mắt chàng trai run nhẹ, anh đã tỉnh, đã mở mắt nhìn cô gái mỉm cười. Linh nhìn anh, khuôn mặt lạnh lùng không chứa bất cứ cảm xúc nào của Hồng tiểu thư. Sự im lặng của cô gái làm anh hoang mang, bất an, gắng gượng ngồi dậy. Linh đi đến bên cửa sổ trông ra ngoài, tay khoanh trước ngực trầm tư một lát thật lâu rồi mới chậm rãi lên tiếng.

“Đến giờ tôi vẫn không tin Khang đã đi ... Tôi đã sai ... Hẹn gặp cậu ở nhà.”

Một câu nói không đầu không đuôi, ngắt quãng và ngập ngừng. Huy sững lại và lặng đi, vết thương chẳng làm cậu đau nhói bằng câu nói của cô gái. Linh đang hối hận. Hối hận vì đã từ bỏ Khang mà chọn cậu, hối hận về tình cảm giữa hai người. Bóng Linh khuất sau cánh cửa, chàng trai nằm buông thõng tuyệt vọng. Dù đau khổ như thế nước mắt vẫn không rơi trên khuôn mặt đó. Cậu là ma cà rồng làm sao có nước mắt để mà rơi được chứ. Thật buồn cười cho chính bản thân anh.

Linh từ trong phòng bước ra, nước mắt đã cô cạn trên khuôn mặt ấy. Đây là quyết định khó khăn nhất nhưng cô nhất định phải làm. Từ bỏ tình cảm của bản thân để cho Huy được bình an mà tiếp tục sống.

“Em về trước. Hai người chăm sóc cậu ấy cẩn thận.”

Cô gái nói, không đợi lời đáp lại đã bước đi thật nhanh.

Tia nắng sớm buổi bình minh soi rọi, sau hai tiếng rười rềng hồ ngồi xe cô đã về tới nhà. Bà ngoại cô cùng một vài người của Hồng gia đang nói chuyện. Linh nhìn họ câu nói bật thốt dứt khoát nhưng trong giọng nói lại có gì đó đau thương.

“Họ đã tuyên chiến.”

Câu nói của cô gái làm tất cả những người có mặt ở đây lặng đi. Về mặt họ thoáng bối rối, lo sợ đưa mắt nhìn nhau. Linh cười mỉa mai bước tiếp về phía trước nhưng chợt nhớ đến điều đó cô dừng lại xoay nhìn bà ngoại hạ giọng.

“Hãy để Huy rời khỏi đây, xin bà hãy hiểu cho cháu.”

Bà ngoại nhìn cô im lặng chốc lát rồi khẽ lên tiếng. Cái giọng trầm trầm đầy uy nghiêm, đôi mắt thoáng chút cảm xúc hiếm có.

“Được.”

“Còn nữa ... Nguyệt đi rồi.”

Linh lại nói câu cuối cùng rồi tiếp tục bước đi, những bước chân thật nặng nề. Người đàn bà vốn lạnh lùng nhưng vừa nghe câu đó đã ngã người ra phía sau. Thật may vì đã có người đỡ lấy bà, là cô em họ của anh em Linh. Nguyệt chết bà rất buồn nhưng bà chưa từng nghĩ có một ngày hồn cô sẽ rời xa bà. Lần đầu tiên trong suốt khoảng thời gian anh em Vũ trở về, người đàn bà ấy đã khóc. Khóc cho sự ra đi đầy bất ngờ ấy, khóc cho tai kiếp người thân đầu người thân của Hồng gia.

oOo

Vết thương của Huy đã hoàn toàn khỏi hẳn, ba người đã trở lại Hồng gia. Ngay từ hôm về, Linh đã nhốt mình trong phòng và không chịu gặp bất kỳ ai kể cả bà ngoại. Cô cần có thời gian cân bằng nỗi đau của mình để nhận tương lai sắp đến.

“Linh.”

Đang mải chìm trong suy nghĩ của riêng mình, tiếng gọi của Vân làm cô giật mình. Vân mở cửa đi vào, bâng hoàng đưa tay ôm mặt trước cảnh tượng trước mắt.

“Linh.”

Một lần nữa cô lại thốt gọi tên cô gái nhỏ lần nữa, nước mắt lăn chậm trên đôi gò má. Linh nằm sải dài dưới sàn đất lạnh lẽo, gượng cười đưa bàn tay da nhăn nheo về phía Vân, đợi chờ cái nắm tay thân thương.

29. Chương 29: Chương 29

“Linh.”

Vân chạy đến nắm lấy bàn tay cô gái nhỏ run rẩy, lo sợ. Linh tựa người vào vai cô bạn, hơi thở yếu ớt đứt quãng. Mái tóc bạch kim của phù thủy đổi màu bạc trắng, da chảy xệ nhăn nheo như một bà lão. Bên cạnh là viên tinh nguyên đang toả ra thứ ánh màu tím nhạt. Vân hỏi, giọng gấp gáp.

“Cậu làm trò gì vậy?”

“Mỗi phù thủy có một tinh nguyên, thứ được truyền thuyết nhắc đến là nó không phải tở.”

Linh thều thào kể rõ bí mật đằng sau cái truyền thuyết của phù thủy. Cô đưa tay cảm lấy tinh nguyên nuốt vào miệng, nằm im lìm một lát thật lâu. Mái tóc dài xuống đổi màu bạch kim vốn có, làn da căng ra, những vết nhăn nheo trên da biến mất. Sau lúc lâu nghỉ ngơi cô dần hồi phục, cuộc chiến đang đến gần, cô cần

phải để tình nguyên hấp thụ sức mạnh và tinh khí của đất trời. Đó cũng là lúc cô yếu nhất, bất kì kẻ nào cũng có thể ra tay rất dễ dàng.

“Hãy bảo vệ tớ.”

Linh nói, chống tay xuống đất gượng đứng dậy, khuôn mặt dần hồng hào. Cô đi đến bên giường, nằm xuống nhắm nghiền mắt lại, hơi thở đều đặn nhưng thỉnh thoảng lại ngắt quãng.

“Có chuyện gì vậy?”

“Cuộc chiến bắt đầu rồi.”

Linh nói, Vân lặng đi, không khí trong phòng trùn xuống nặng nề đến khó thở. Như hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra Vân lẳng lặng bước ra ngoài, mặt nhanh chóng đổi sắc. Linh lại nói, giọng hạ thấp xuống đến mức có thể, bàn tay nhẹ nhàng tháo sợi dây chuyền trên cổ mình.

“Đưa cho Huy ... Sau khi mọi chuyện kết thúc.”

“Cậu ấy rất muốn gặp cậu, tại sao ...”

Linh hé mở mắt nhìn cô bạn thân buồn rầu. Một nụ cười nhạt thay cho câu trả lời của cô. Vân đi đến cầm lấy sợi dây chuyền có mặt hình trăng khuyết. Món quà người chú yêu quý đã tặng cho cô khi cô hoàn toàn không biết mình là Hồng tiểu thư. Một món quà tượng trưng cho tình thân, cũng là món quà cuối cùng trong kiếp này cô được nhận từ chú.

“Linh, anh nghe bà ...”

“Nghĩ ngợi đi.”

Vân nói chen ngang lời Vũ, cô đi đến nắm tay kéo khỏi đó. Nhìn khuôn hai cô gái, linh cảm mách bảo có gì đó không ổn đang diễn ra. Anh vẫn im lặng, chỉ bước theo Vân và chờ đợi lời giải thích. Cánh cửa khép lại, cô ôm chầm lấy anh khóc nức nức, tay nắm chặt sợi dây chuyền.

“Chúng ta sắp mất cô ấy rồi.”

Cô gái run run nói trong nước mắt, tâm can đau đớn như bị ngàn mũi dao đâm xuyên qua. Tình cảm của cô đã quá mờ nhạt, tình cảm của Linh càng mờ nhạt hơn nữa. Cô đã hiểu quyết định của cô gái nhỏ, và cũng biết chính điều đó sẽ đẩy chàng trai vào cuộc sống đầy nuối tiếc, đầy dứt, đau khổ.

“Hai người thân thiết quá đấy.”

Tiếng Sam vang lên đột ngột, hai người giật mình vội buông nhau ra. Cô gái đến không gây ra bất kì tiếng động nào, đôi mắt nhìn xoáy họ. Đứng đối diện với hai người, vẻ mặt lạnh lùng của cô chẳng khác gì Linh và Hồng phu nhân là mấy. Cũng phải thôi, họ đều là những người mang trong mình dòng máu cao sang cơ mà.

“Bốp.”

Một cái tát mạnh và bất ngờ làm Vân sững lại không kịp có bất kì phản ứng nào. Thấy cô gái bỗng nhiên bị tát, Vũ tức giận lớn tiếng nó, tay kéo Vân lại gần mình.

“Em làm trò gì thế hả?”

“Đừng bao giờ quên mình có thân phận như thế nào. Quy tắc là quy tắc, nếu muốn hại chết anh ấy cô cứ việc công khai tình cảm của hai người đi.”

Lơ đi câu hỏi của anh họ, Sam ghé sát tai Vân thầm thì. Từng lời từng chữ vang lên chậm rãi, nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa đầy âm mưu.

“Anh nên biết chừng mực.”

Quay người bước đi và Sam không quên nhắc nhở anh họ. Vân cúi mặt trầm tư, bên má vừa bị đánh đã đỏ ửng, nước sơn ướm ở khoé mi.

“Vân.”

Chàng trai khẽ gọi, cô quay bước đi, trái tim tan nát vì tình yêu bị ngăn cách. Cô là một tiểu yêu, là thuộc hạ của anh nhưng cô đã yêu anh và quên mất thân phận của mình. Cô gái bước đi nhanh, nước mắt tuôn rơi. Chàng trai lặng người đứng đó nhìn theo bóng cô khuất sau khúc rẽ trái. Anh tự trách bản thân thật ngốc nghếch, thật ích kỷ và cũng thật vô tâm. Rõ ràng biết nếu hai người bắt chặp ở bên nhau thì sẽ phạm vào điều cấm thứ sáu. Phù thủy và tiểu yêu không thể thành cặp nếu không cả hai sẽ bị lửa địa ngục thiêu sống. Anh chết thì không sao nhưng còn cô, cô không đáng phải có kết quả như thế.

“Huy.”

Vân thốt gọi khi thấy chàng trai trẻ đứng ở ngưỡng cầu thang trầm tư. Cậu đã nghe và chứng sự việc vừa xảy ra. Cậu biết rõ qui tắc đó nhưng cậu muốn giúp họ, tác thành cho họ. Phải làm sao khi mà đến người mình yêu cậu không thể níu giữ. Với Linh, Khang là vị hôn phu hờ, một mối tình đầu, một sự tiếc nuối không bao giờ nguôi. Vậy còn anh? Anh có thể làm cô quên đi những đau thương, mất mát đó không? Chàng trai cười nhạt nhìn cô, giọng nhỏ nhẹ hỏi khẽ.

“Linh thế nào rồi?”

“Ồn.”

Cô gái nói gọn, hơi ngập khi định nói điều gì đó. Mắt dồn nhìn cô gái, anh nhận ra vẻ mặt lưỡng lự ở cô, anh im lặng chờ đợi. Nhưng mãi thấy cô yêu lặng, chàng trai đành lên tiếng trước.

“Linh nói gì hả?”

“Gi? ... À, cậu ấy muốn gặp cậu.”

Vân nói và không hề đề cập về vấn đề liên quan đến sợi dây chuyền trong lòng bàn tay mình. Chàng trai gạt nhẹ đầu rồi đi lướt qua tiến đến gần phòng Linh. Nắm chốt cửa, nhẹ nhàng mở ra và ...

30. Chương 30: Chương 30

“Cậu đi đi.”

Linh ngồi bên cây đàn piano khẽ nói, khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm, cái giọng trong trẻo chất chứa nỗi buồn không tên. Huy nhìn cô lặng thinh, dù đã biết ngày này sẽ đến nhưng ... Sau lúc lâu im lặng cô gái tiếp tục nói, khuôn mặt kiêu xa đó tưởng chừng đã mất đi theo cái chết của Khang nhưng lúc này đây nó lại thể hiện rõ hơn.

“Tớ tưởng người mình thật sự yêu là cậu nhưng giờ tớ mới thật sự nhận ra tớ đã lầm.”

“Cậu không cần nói nữa. Tớ đi.”

Huy cắt ngang lời nói của Linh, anh quay đi khuôn mặt khắc khổ. Nước mắt cô rơi, nước mắt mặn chát, mái tóc bạch kim tung hất trong gió. Đêm càng xuống, sương càng dày, trái tim hai người dần xé, đau xót.

“Bà.”

Giọng Linh chậm rãi vang, khuôn mặt lạnh tanh không thể hiện bất kì cảm xúc nào. Người đàn bà quyền uy đưa mắt nhìn sang cô cháu, nỗi lo sợ bị dồn nén lâu nay dâng trào tới đỉnh. Vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh vốn có, người phụ nữ lên tiếng.

“Cậu ta đi rồi?”

“Phải.”

Câu trả lời vang lên dứt khoát nhưng nghe thấy thật nặng nề. Đôi mi sụp xuống buồn rầu rồi nhanh chóng trả lại vẻ lạnh lùng cho khuôn mặt xinh đẹp ấy. Người phụ nữ lặng trầm đi, lòng hơi xót xa giùm cô cháu ngoại. Đi đến bên khung cửa kính, Linh tiếp tục nói, khuôn mặt ưu tư được ánh trăng soi sáng.

“Ở đây không dùng đèn nhỉ?”

“Phải. Lũ tạp chất kia sẽ không mò đến đây.”

“Cuộc chiến bắt đầu rồi.”

Linh nói, giọng nhỏ dần. Người phụ nữ thở dài, đôi mắt nhìn ra màn đêm lạnh lẽo. Cả hai bà cháu lặng đi, thầm nhớ đến một người mà cả đời này hai người không thể nào quên. Mặc dù những người đó mang lại chỉ có tổn thương.

o0o

Trong đêm khuya tĩnh lặng, một vòng tròn bầy sắc xuất hiện lớn dần.

Một phút ...

Hai phút ...

Rất lâu sau đó mọi thứ vẫn chẳng có gì bất ổn. Nhưng rồi cái giọng khàn khàn vang lên mang theo âm điệu lạnh lẽo chốn địa ngục. Là một mệnh lệnh lạnh lùng, không chứa bất cứ cảm xúc nào.

“Mau ra đây.”

Mệnh lệnh vừa dứt, vòng tròn bầy sắc loét rộng ra, một vài âm thanh gầm gừ, tru tréo lạnh lẽo như gió mùa đông buốt giá. Không lâu sau đó, lũ sói bò ra hai mắt đỏ ngầu, nước dãi từ mồm vương vãi, hàm răng sắc nhọn đáng sợ. Tiếp đến là lũ người tí hon, vành tai nhọn, màng mắt trắng đục không thể nhìn thấy đồng tử, tiếng kêu lét khét nghe mà chói tai. Theo sau là lũ nửa người nửa trâu, lông lá đầy người, hàm răng sắc nhọn không kém gì lũ sói, trên tay cầm chùy sắt.

Đội quân không dừng ở đó, bao nhiêu kẻ bước ra nhưng không kẻ nào đáng sợ bằng những bóng ma. Chúng đi lướt lướt trên mặt đất, đôi mắt đen lầy như hóc tối sâu thẳm mà không có đồng tử, tay chân không nhìn rõ mà chỉ thấy mảnh vải phất trong gió. Người đàn ông nhìn đội quân của mình nét buồn không được thể hiện rõ trên khuôn mặt.

Một người phụ nữ mặc áo choàng đen, mái tóc đỏ nâu, đôi mắt trắng dã, tay cầm cây dưa cơm nguội đi lướt qua đội quân. Môi cô ta nhếch lên để lộ một nụ cười hài lòng và thâm hiểm. Ngược nhìn người đàn ông, bà mỉa mai nói khích không chút nể nang.

“Họ đến đủ rồi, Hồng tộc cũng chuẩn bị kĩ rồi. Họ đâu coi anh là người thân cơ sao còn chần chừ.”

“Đêm mai ra tay, phải bắt sống, kẻ nào chống trả ... Cứ giết.”

Hai từ “cứ giết” thốt ra thật nặng nề, người đàn ông nói rồi quay đi. Đám quái nhân hào hứng tung hô khí thế, làm náo động cả không gian vốn tĩnh lặng. Người phụ nữ cười đắc thắng, kế hoạch trả thù gần như hoàn hảo. Chỉ một bước nữa thôi, dòng họ Hồng sẽ chỉ còn là quá khứ và bà sẽ thực hiện được tham vọng thống lĩnh cả thế giới này.

Bà sẽ bắt những kẻ từng khinh thường, bắt nạt những phù thủy biển Tây phải trả một cái giá thật đắt. Còn Linh, bà sẽ dùng máu cô để đánh thức người yêu đã bị mẹ cô nhấn tâm ra tay hại chết.

Đêm tối tăm càng thêm tăm tối khi mà ngày mai đây tất cả sẽ chìm trong máu lửa. Cuộc sống tự do, hạnh phúc sẽ chỉ còn là câu chuyện đẹp của quá khứ nếu âm mưu thâm độc của người đàn bà ấy thành công. Máu và nước mắt có thể sẽ rơi nhưng nếu bảo vệ được hành tinh này thì đó là một hi sinh thật sự xứng đáng.

o0o

Chàng trai đứng trên mỏm đá ở Mũi Rồng, mắt trong ra biển khơi, khuôn mặt trầm ngâm. Cô gái dừng bước cậu phân vân đôi chút nhưng rồi cô khẽ lên tiếng cắt ngang không gian yên tĩnh của chàng trai.

“Ở đây thật đẹp, có lẽ Linh sẽ thích lắm.”

“Sao cậu lại đến đây?”

Chàng trai đưa mắt nhìn Vân ngạc nhiên hỏi. Vân đáp lại câu hỏi ấy bằng một sự im lặng khác thường, ngồi xuống cạnh chàng trai khẽ thở dài. Hôm nay là rằm, là ngày định mệnh đã được tiên đoán trước. Huy vẫn chưa biết về cuộc chiến tối nay, về tương lai của Linh khi bình minh đến.

Cô phải nói, phải cho anh biết sự thật anh nên biết chứ không nên để mọi chuyện xảy ra rồi anh mới biết. Như thế là không công bằng với cả Huy và Linh. Một lần đau khổ, dần vất về cái chết của Khang là quá đủ rồi. Thấy cô bạn im lặng, Huy lên tiếng khuôn mặt gương một nụ cười.

“Không phải cậu đến đây chỉ để ngắm cảnh chứ?”

Vân vẫn im lặng không lên tiếng, đôi mắt miên man nhìn đám mây trôi lơ lửng. Hôm nay bầu trời trong xanh đẹp như thế nhưng tại sao lại là ngày của máu và lửa? Tại sao một cô gái thuần khiết như Linh phải chịu cái số phận bi thương này?

“Cậu không nói thì tớ đi trước đây.”

Thấy đã hỏi mấy lần nhưng cô gái vẫn không trả lời Huy đứng lên nói rồi rời khỏi đó.

“Huy ...”

Cuối cùng Vân cũng chịu lên tiếng, cô gọi vội, chàng trai dừng bước xoay nhìn cô. Cô gái lại rơi vào im lặng, Huy cúi gắt, trong lòng bỗng thấy bất an vô cùng.

“Rốt cục là có chuyện gì hả? Không nói là tui đi đây.”

“Cậu cứ đi đi, Linh có gặp chuyện thì đừng hối hận đó.”

Vân quát lớn, chàng trai sững lại, xoay nhìn cô, khuôn mặt thất thần.

“Cậu nói thế là ý gì?”

“Đêm nay là trận chiến cuối cùng.”

31. Chương 31: Chương 31

Trắng rằm, ánh sáng dịu nhẹ rất đẹp, cả thành phố chìm trong giấc ngủ say. Trong màn đêm tăm tối một đội quân hiền ngang, thách thức bước đi, những kẻ không phải con người. Dẫn đầu là nữ phù thủy biển Tây cùng Hồng nhị thiếu gia của Hồng tộc. Về mặt ông khắc khổ, từng bước đi thật nặng nề, lưỡng lự. Nhưng ai mà để ý đến chuyện đó khi mà họ sắp bước vào cuộc đại chiến với gia tộc phù thủy uy quyền nhất.

“Dừng.”

Trước mắt là Hồng gia, ông đưa tay ra hiệu, giọng uy nghi nhưng khuôn mặt vẫn hiển hiện rõ sự buồn bã. Ông biết rõ ngày này sẽ đến, ông vẫn luôn chờ đợi từng ngày. Nhưng hôm nay ông chỉ mong sao thời gian ngừng trôi. Thật chó đẻ, con đường trước mắt lại rất ngắn mà đội quân di chuyển quá nhanh và ông không thể ngăn cản họ. Mặc kệ dù gì cũng đã đến nơi chuyên gì đến sẽ đến thôi.

“Anh vào trong trước đi.”

Người phụ nữ đặt nhẹ tay lên vai ông nhỏ giọng nói, nụ cười nửa miệng lộ rõ. Kế hoạch trả thù của bà sắp thành công và rồi Hồng gia sẽ mãi mãi biến mất. Nhưng chẳng hiểu tại sao khi thấy Vol buồn lòng bà cũng chẳng vui hơn là mấy. Người đàn ông lặng nhìn bà lát lâu rồi nhanh thoát lên cành cây và đi vào bên trong gặp một người, mẹ ông.

Người phụ nữ ngồi trên ghế bên cái bàn, mắt nhắm nghiền dáng vẻ mặt mệt mỏi. Ông đứng ở nhánh cây bên cửa sổ, nhảy phốc lên lan can và tiến vào trong. Bằng cái giọng khàn khàn ông khẽ gọi, bao nhiêu nỗi mong nhớ dâng trào dần xé ông. Khóe mắt cay xè, hơi đỏ nhưng lại không có dấu hiệu của nước mắt. Có lẽ ông đã quá quen với việc kiềm chế cảm xúc của bản thân.

“Mẹ.”

Cái tiếng thiết tha làm người phụ nữ sững lại, đôi mắt hé mở, khuôn mặt có vài nét nhăn. Nhìn đứa con trai lạc lối, nước mắt bắt đầu ngưng đọng ở khoé mi. Giọng run run bà lên tiếng, hai tay dang rộng chào đón con trai sa vào lòng. Dáng vẻ lạnh lùng, uy nghiêm thường ngày đã biến mất.

“Con trai.”

Người đàn ông bước nhanh đến, khụy gối ôm chầm lấy bà, oà khóc như một đứa trẻ. Bà cười nhạt vuốt vuốt lên mái tóc ông, lòng thổn thức không kìm được nỗi nhớ mong. Nhưng rồi nhớ đến điều gì đó bà bất ngờ đẩy ông ra, khuôn mặt đanh lại, vẻ đau khổ biến mất hẳn.

“Con không nên đến đây.”

“Mẹ, con xin lỗi ...”

Hai từ “xin lỗi” vang lên từ miệng ông thật nhẹ nhàng. Đã bao người chết dưới tay ông, bao nhiêu đau thương, mất mát xảy đến với Hồng gia, với bạn bè của Linh. Vậy mà chỉ hai từ xin lỗi ông đã xem như mọi lỗi lầm trước đây đều không tồn tại. Bằng sự uy nghiêm của một người đứng đầu dòng tộc lớn bà nói tiếp.

“Nếu biết lỗi sao vẫn còn làm? Dù gì đêm nay cũng là đêm trong lời tiên tri, không cần nói nhiều nữa.”

“Mẹ.”

Câu nói đó của bà như một con dao sắc nhọn đâm xuyên trái tim của ông. Có gì đau đớn hơn việc phải trở thành kẻ thù với người thân trong gia đình chứ? Ông gượng đứng dậy, đôi mắt vô hồn, chưa bao giờ tâm can ông lại đau đớn như thế này.

“Hồng phu nhân, không ngờ bà già rồi mà vẫn cứng miệng.”

Một giọng nói khê vang ẩn chứa sự mỉa mai, khinh miệt. Hai mẹ con bà xoay nhìn người mới tới, sự ngạc nhiên kéo đến, bà bối rối nhìn cô ta rồi nhìn con trai.

“Nó...”

“Sao em lại vào đây?”

“Không đợi được nữa, em phải xử bà ta.”

Người phụ nữ mới đến nói, vẻ cao ngạo thái quá làm người khác thật sự khó chịu. Vol hỏi nhanh, đi đến nắm chặt khuỷu tay người yêu kéo đi ra hướng cửa sổ. Người phụ nữ nhìn cô gần giọng tức giận thay cho đứa con gái tội nghiệp đã ngủ say suốt năm năm nay.

“Cô chưa chết. Con đúng là đứa hồ đồ.”

“Thấy tôi chưa chết bà thất vọng lắm hả?”

Vùng hất tay người đàn ông cô ta quay nhìn người đàn bà nhếch môi cười thách thức. Hồng phu nhân giận sôi máu, trên tay cây đuũa ngắn xuất hiện, nâng tay về phía cô ta.

“Á ...”

“Xoảng.”

Tiếng thét thất thanh vang lên cùng tiếng vỡ của chiếc bình sứ cổ rơi xuống đất đã xé toạc sự tĩnh lặng của đêm khuya. Vol chết lặng, cả người cứng đờ ra như tảng đá, ông không tin những gì mình đang chứng kiến, hai bàn tay run rẩy bầy. Hồng phu nhân ghì chặt vết thương ở ngực, tay nắm chặt thanh gươm của người phụ nữ.

....

“Mẹ ... Không, mẹ ơi ... Không, không con xin mẹ ... Đừng mà ... đừng bỏ con ... Mẹ ...”

Như sực tỉnh lại người đàn ông lao nhanh đến đẩy mạnh người yêu ra. Ông ôm lấy mẹ mà gào khóc van xin, nước mắt bắt đầu nhạt nhoà. Hồng phu nhân nằm trong vòng tay con trai cười nhợt nhạt, hơi thở yếu dần. Bà rướn chút sức lực cuối cùng đưa tay chạm nhẹ má con trai, miệng mấp máy không nói thành lời.

“Mẹ ...”

Vol thốt gọi mẹ trong nước mắt, cái giọng nghe sao buồn đến não ruột. Trái tim ông quặn thắt đau đớn, lòng tự trách bản thân ghê gớm. Người làm sai là ông, kẻ làm ác cũng là ông nhưng tại sao người chịu quả báo lại là mẹ ông, là gia đình của chị gái ông? Phải chăng tận mắt nhìn thấy người thân mình chết chính là quả báo dành cho ông? Như thế thật không công bằng.

“Bà ngoại ...”

32. Chương 32: Chương 32

Trong đêm khuya tĩnh mịch, cô gái nhỏ lặng trầm chờ đợi, hôm nay là ngày định mệnh. Huy đã đi khỏi, nếu như qua khỏi hôm nay cô nhất định sẽ đi tìm anh, nói cho anh biết rằng người cô yêu nhất trên đời này chính là anh ... Một âm thanh như tiếng võ gươm sứ khê vang, là từ phòng bà phát ra. Linh ngờ ngợ nhìn rồi nhanh chân đến đó, một nỗi bất an bao trùm lấy cô. Không tự giác mà đôi chân di chuyển nhanh hơn rồi cô bắt đầu chạy, những bước chân vội vã.

“Bà ngoại ...”

Tiếng Linh thốt gọi làm người đàn ông sững lại đưa mắt nhìn, khuôn mặt khắc khổ đã ươn ướt nước mắt. Ông nhìn chằm chằm cô như muốn giải thích nhưng chẳng thể thốt lên lời, chỉ đơn giản là im lặng chờ đợi. Chờ đợi cơn thịnh nộ từ Linh trút xuống, chờ đợi lời nói và hạnh động chứa đựng sự căm thù của cháu gái.

“Không, bà ngoại ...”

Linh bước nhanh đến đẩy mạnh Vol ra, đỡ lấy và ôm ghì Hồng phu nhân trong lòng mình. Cả thân thể run lên bần bật, nước mắt tuôn rơi nhòe nhòa trên khuôn mặt, môi mấp máy không thành lời. Dù có nhiều chuyện bà ngoại làm rất tàn nhẫn, rất vô tình nhưng cô biết nó đều xuất phát từ tình thương bà dành cho cô.

“Không, bà ơi ...xin đừng bỏ cháu... Cháu xin bà ...”

Người phụ nữ cười nhạt, hơi thở gấp gấp hơn, chạm tay vào má cô gắng sức nói, một câu nói đứt quãng không hoàn chỉnh.

“Tha ... tha ... chú ...” Câu nói chưa dứt, Hồng phu nhân buông thông tay mà ra đi trong sự nuối tiếc.

“Không ...”

Linh gào lên, tay lay mạnh bà ngoại oà khóc đau đớn, tim quặn thắt như bị ai đó bóp mạnh. Người đàn ông không kìm được mà bật khóc thành tiếng, thần thờ quay bước đi. Người phụ nữ nhìn cảnh đau thương ấy không chút động lòng, môi nhếch lên để lộ nụ cười hả hê nhưng có chút gì đó chua chát.

“Tại sao lại hại chết ngoại? Bà ấy dù gì cũng là mẹ ông mà.”

Cô gái ngẩng đầu hỏi, giọng đanh lại chất chứa đầy oán hận. Vol lặng người không đáp lại cũng chẳng thể nói rõ hung thủ thật sự là ai. Người phụ nữ khẩy cười, lên tiếng chen ngang đầy mỉa mai, ánh mắt nửa vui nửa buồn.

“Không biết tự lượng sức mình chết cũng đáng.”

“Ông bảo vệ bà ta, giúp bà ta đối phó họ Hồng tộc để rồi bà ta giết con gái ông. Đúng là ngu ngốc.”

Linh ngược đôi mắt nâu đậm nước nhìn người đàn ông nói. Cái giọng thật chua chát, mỉa mai, sự hận thù dâng cao đỉnh điểm. Người ông nhìn cô rồi nhìn người phụ nữ ngỡ ngàng, cả thân một lần nữa lại người cứng đờ. Ông nhìn bà như chờ đợi câu giải thích, chờ đợi lời phủ nhận thốt ra từ miệng bà. Nhưng không, người phụ nữ chỉ lặng im nhìn khuôn mặt đắm lại. Rất chóng mọi cảm xúc trên khuôn mặt xinh đẹp ấy đã bị đánh lùi. Khuôn mặt đanh lại, vẻ bất cần thách thức làm Vol hiểu ra. Bà ta là hung thủ, là người đã giết chết con gái ông.

“Là em sao?”

Bằng cái giọng run run ông hỏi, nước mắt đã đông khô trên khuôn mặt khắc khổ ấy. Ánh trăng đang dần bị mây đen che lấp, giây phút định mệnh đã đến, tất cả bí mật đều được phơi bày.

“Phải. Em không cho phép bất cứ vật cản đường nào được tồn tại.”

Đi đến bên khung cửa sổ người phụ nữ nói, mi mắt sụp xuống thoáng nét buồn rầu. Vol bước nhanh tới nắm hai khuỷu tay bà lắc mạnh, quát lớn, cái nhìn đầy giận dữ, thất vọng.

“Tại sao? Tại sao em lại làm như thế? Nó là con anh mà ... Tại sao vậy hả? ...”

“Tại sao ư? Tại vì nó sẽ phá hỏng kế hoạch trả thù của em. Tại vì mối thù của những phù thủy biển Tây. Tại vì ...”

Người phụ nữ khựng lại, đôi mắt hận thù ngấn nước, giọng bắt đầu lạc hẳn. Bà biết điều bà sắp nói sẽ làm tan nát tim Vol, sẽ khẳng định rằng tình yêu giữa hai người không hề tồn tại. Phải, lúc đầu bà tiếp cận ông chỉ vì mục đích duy nhất, trả thù. Nhưng có một điều bà không bao giờ ngờ tới, bà đã yêu Vol, yêu kẻ thù của mình. Là thật lòng.

“Là vì cái người tên Tân Tân ư?”

Tiếng Linh khẽ vang, chen ngang cuộc nói chuyện. Người phụ nữ khựng lại nhìn cô gái nhỏ đầy ngạc nhiên. “Tân Tân” cái tên đã lâu lắm rồi không được ai nhắc đến. Nhưng tại sao lại là Linh? Cô biết được những gì? Một loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu người phụ nữ nhưng chẳng có câu trả lời nào. Linh đặt bà ngoại xuống đất, đứng thẳng người đối diện người phụ nữ, giọng đanh lại.

“Bà tưởng quá khứ của bà không ai biết sao? Tôi là ai? Là Hồng tiểu thư, là phù thủy truyền thuyết, là người giữa ranh giới quá khứ và thời gian, giữa cái chết và sự sống ... Bà không quên điều đó chứ?”

Giọng cô gái lướt vang, nó không như tiếng nói, chỉ là cơn gió thoảng qua, một cơn gió rét buốt của mùa đông. Đôi mắt nâu đục ngầu, từ trong tay cây đũa phượng hoàng xuất hiện. Câu nói vừa dứt cô đã nâng đũa chĩa về phía đối thủ nhưng ...

“Á ...”

Đáng tiếc người phụ nữ đã nhanh tay hơn, không cần đũa phép chỉ đơn giản là tay và thần chú. Một thứ tia sáng mờ ảo vụt qua, cắt xẹt bàn tay Linh làm chảy máu, rất nhanh, nhanh đến nỗi cô chưa kịp nhận ra đó là gì. Linh khẽ rên thành tiếng cầm chặt bàn tay bị thương của mình, răng nghiến lại keng két.

“Sao cô yếu thế Hồng tiểu thư? Hãy cho tôi xem bản lĩnh của cô đi.”

Người phụ nữ bật cười ngạo nghễ nhưng trên khuôn mặt lại có chút gì đó buồn. Bằng cái mĩa mai bà lại lên tiếng, đôi mắt nhìn Vol trầm xuống mà lo sợ. Ông đã biết bí mật của bà, đã biết đến sự tồn tại của Tân Tân. Ông có còn giúp bà không? Có bỏ rơi bà không? Nhưng điều đó đâu còn quan trọng, ông đã không còn đường quay đầu nữa. Nhận biết cơ hội đến với mình cô gái nâng tay về phía người phụ nữ, miệng nhẩm thần chú. Một hành động thật ngốc nghếch của một kẻ chưa biết và cũng chưa từng sử dụng phép thuật bằng tay. Và ...

“Á ... Á ... Á ...”

33. Chương 33: Chương 33

Một tia chớp quật vào bụng Linh, hất tung cô vào tường, rất mạnh. Gió bắt chợt nổi, những tấm kính cửa sổ vỡ tan, nó bay cuộn tròn như ốc xoáy rồi bắt chợt đổi hướng. Bị va chạm mạnh cô gái lồm chồm ngồi dậy, cả người ê ẩm. Chưa kịp đứng vững thì những mảnh gương vỡ đã lao thẳng vào phía cô.

“Linh.”

“Á ...”

Như sức tỉnh trở lại với hiện tại Vol gào lên, ông lao cả thân người đến chỗ che cho cháu gái. Không kịp rồi. Những mảnh vỡ cắt vào da thịt tạo ra những vết thương dài và sâu. Cô gái nằm ở góc tường người co rúm lại đau đớn. Âm thanh kính vỡ đã ra hiệu cho đội quân bên ngoài, chúng tấn công. Tiếng đánh nhau, tiếng la hét, tiếng vũ khí chạm vào nhau và tiếng sấm vang rền cả góc trời. Không gian yên tĩnh đã biến mất, ánh trắng bắt đầu đổi sang màu đỏ của máu và bị mây đen che khuất. Linh nằm bất động, hơi thở đang dần yếu đi, một vài kí ức thoáng qua. Nụ cười của hồi tiếc.

Đứa cháu gái ông yêu thương nhất sẽ không phải chết, chúa trời sẽ ban phước cho nó. Nhưng rất nhanh chóng những ý nghĩ đó biến mất, về mặt tất cả những người có mặt ở đây sững lại. Cô gái gượng đứng dậy, mái tóc bạch kim phát sáng, hai mắt đỏ lừ. Cả thân người lơ lửng giữa không trung, những vết thương lành lại một cách nhanh chóng. Cô đưa tay về phía hai người, một luồng khói xanh phủ ra bao quanh ngọn lửa. Nhưng không hiểu tại sao hai hàng nước mắt lại chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp đó.

“Bà.”

Sam cùng vài người của Hồng gia chạy vào, nhìn thấy Hồng phu nhân nằm trên vũng máu thốt gọi. Bị làm phiền cô gái nhỏ buông thông ngã xuống sàn nhà, mọi phép thuật đều biến mất. Làn khói xanh của Linh đã phá tan phép thuật của Vũ rồi biến mất không chút vết tích. Thấy em gái rơi tự do xuống Vũ chạy nhanh đến đỡ lấy cô. Linh mơ màng, về mặt mệt mỏi, tay chân rã rời không còn chút sức lực.

“Bà.”

Nhưng cô vẫn cố rướn nhìn bà, thều thào gọi khẽ. Cả người Vũ run bắn lên nỗi sợ hãi dâng trào, mạng sống này anh có thể không cần. Nhưng còn Linh, anh không thể để cô em gái này gặp chuyện được. Cậu ôm em gái trong lòng, giọng thấp đến mức chỉ mỗi cô nghe thấy.

“Linh ... Em đừng bỏ anh, chúng ta phải đợi mẹ tỉnh lại ... Gia đình chúng ta sẽ rời khỏi đây ... chỉ có ba chúng ta, Vân và Huy thôi được không?”

Linh cười nhạt, nước mắt vẫn tuôn ra ở khóe mi. Cô đưa tay chạm vào khuôn mặt anh trai, hơi thở dần đứt quãng. Cánh tay buông lỏng rơi xuống đất, Linh gục mặt vào lồng ngực anh trai, hơi thở đã ngừng.

“Không ...”

Vũ gào lên đau đớn, cái âm thanh xuyên thấu màn đêm vang vọng cả căn nhà. Sam đưa mắt nhìn, khóe mi đỏ hoe, nỗi hận tăng lên đỉnh điểm. Cô đứng phắt dậy chìa vào Vol và người phụ nữ độc chú. Nhưng họ là ai? Là những phù thủy mạnh nhất còn cô chẳng qua cô chỉ mạnh hơn những phù thủy khác chút ít. Người phụ nữ mở to mắt, quát mạnh tay vào không khí tức thì Sam đã bị tung hất mạnh. Không kịp hét lên đau đớn thân người cô đã găm vào hai sừng trâu trên tường, máu nhỏ giọt xuống đất. Đám người nhà họ Hồng hoảng sợ quay người bỏ chạy, chỉ còn lại mỗi Vũ. Nhìn cháu gái nằm bất động, nỗi ân hận, đau khổ xâm chiếm con người ông. Người phụ nữ đưa tay về phía Vũ, miệng nở nụ cười nham hiểm mấp máy niệm chú.

“Không.”

Vol sấn đến gạt tay bà, tia chớp điện xẹt qua bức tường. Ông mở to mắt trợn nhìn bà, vừa gần giọng vừa nắm tay kéo bà nhảy qua khung cửa sổ. Trong đêm khuya tăm tối, ánh trắng vàng vọt đang dần nhuộm màu đỏ ngầu của máu. Màn đêm đã nuốt chửng bóng dáng của hai phù thủy vĩ đại của thế giới đen. Vũ ngược đôi mắt đã ầng ậng nước theo, ánh một tia nhìn thù hận. Cúi người hôn nhẹ lên trán em gái, rồi anh nhẹ nhàng đặt em gái xuống đất lạnh lẽo. Vũ đứng dậy, hai tay vươn lên, khuôn mặt đánh lại gào thét trong nước mắt. Cái giọng lạnh băng làm người nghe phải rùng mình sợ.

“Tôi phải trả thù ... phải giết tất cả chúng ... phải giết...”

34. Chương 34: Chương 34

Câu nói vừa dứt Vũ đưa mắt nhìn màn đêm tối tăm rồi nhanh chân nhảy phốc ra ngoài cửa sổ như một con sói. Màn sương mỗi lúc dày thêm, trong ngôi biệt thự họ Hồng, xác lũ quái thú, phù thủy cùng lũ người sói nằm rải rác. Vân và Huy chậm rãi đi vào trong, nỗi lo sợ bao trùm lấy họ. Không ai nói ai hai người bước nhanh hơn, nỗi lo sợ càng tăng lên đỉnh điểm khi mà Hồng gia không một bóng người.

“Linh ... Linh ...”

Như không giữ được bình tĩnh, Huy chạy vào trong ngôi nhà gọi lớn. Những lối đi hẹp, dài tối tăm, những căn phòng tối đen, khung cảnh cô tịch điều hiu.

“Vũ ... Linh ... Vũ ...”

Vân gọi lớn về lo lắng chẳng khác chàng trai là mấy. Một cảm giác mãnh liệt thúc giục Vân bước nhanh hơn vào phòng làm việc của phu nhân.

“Phu nhân ... Linh ... Huy lại đây mau ...”

Hồng phu nhân nằm giữa vũng máu, vết thương đâm xuyên tim. Bên cạnh cách đó không xa Linh nằm giữa sàn nhà lạnh lẽo, khuôn mặt trắng bệch. Nghe Vân gọi Huy chạy vào, chàng trai chết lặng, từng bước đi nặng nề.

“Linh ...”

Huy gọi khẽ bằng cái giọng run run vang lên thật chậm rãi. Cô gái vẫn nằm đó, không một hơi thở, không một cử động. Huy ôm cô gái vào lòng, hai hàng nước mắt nóng hổi rơi xuống má cô.

“Không ... Linh ơi ... Không, đừng mà ... Xin lỗi tớ về rồi ... Cậu mở mắt ra đi ... Linh ...”

Sau hồi lâu im lặng ngỡ ngàng chàng trai gào khóc thảm thiết. Vân ngồi bên cạnh đưa tay bịt nửa mặt khóc nghẹn không thành lời.

“Vân.” Một âm thanh mơ hồ vang lên từ phía sau lưng, Vân ngoảnh đầu lại nhìn.

“Ông nội.”

Ngước đôi mắt ầng ậng nước nhìn người mới đến khẽ gọi. Ông quản gia nhìn cháu gái nói gọn, một nụ cười nhợt nhạt xuất hiện trên khuôn mặt ông.

“Thiếu gia đang ở Thu Bồn, mau đến đó.”

Câu nói dứt ông quản gia biến mất như chưa từng tồn tại. Vân lại khóc oà lên nhưng nghĩ đến Vũ, cô gạt nước mắt, đứng dậy và chạy lên Thu Bồn. Trong ngôi nhà của Hồng gia lúc này chỉ còn mỗi Huy và Linh. Chàng trai vẫn thẫn thờ ngồi đó ôm chặt Linh, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Đầu đó trong không khí mùi hương giấy lan toả, ánh trăng máu đang dần đổi màu. Những ngón tay cô gái nhỏ khẽ động đậy, hơi thở xuất hiện.

“Linh.”

Huy nắm tay Linh gọi một cách gấp gáp, miệng nhoẻn nụ cười. Nét mặt Linh hơi nhăn lại đau đớn, mí mắt run nhẹ và từ từ hé mở.

“Huy.”

Cô gái thều thào gọi, một luồng điện chạy khắp cơ thể, sức nóng như hơi lửa lan toả làm bỏng tay chàng trai. Mặc kệ chàng trai vẫn ôm chặt chàng trai cô, về mặt mừng rỡ.

“Tránh ra.”

Như hiểu chuyện gì đang xảy ra Linh đẩy Huy ra xa mình gất gỏng. Chàng trai sững lại ngạc nhiên nhìn cô, lo lắng và bối rối. Cô gái ôm chặt cổ mình, cảm giác nóng rát làm cô khó chịu.

“Linh.”

Chàng trai khẽ gọi, hai mắt nhìn chăm sự thay đổi trên người Linh. Những đường gân nổi rõ, sau lưng gần bả vai có cái gì đó trồi lên xuyên qua da. Nó cứ lớn mãi, lớn mãi, mỗi lúc dày thêm hiện rõ hình đôi cánh màu đen. Những cánh bướm chập chờn khắp nơi trong ngôi nhà và cả bên ngoài.

“Á ...”

Linh thét lên, đôi cánh mượt đen dài bung ra, che lấp một góc lớn của căn phòng. Từng đợt gió đêm thoảng qua, mái tóc bạch kim tung nhẹ, đôi mi dài, rậm cong hất lên.

“Linh.”

“Đi thôi.”

Thu đôi cánh lại Linh nói gọn, khuôn mặt đanh lại không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Thấy cô gái bước nhanh chàng trai vội rảo bước theo sau.

oOo

Trên đỉnh cao Thu Bồn, bên trái là bờ vực khá sâu, bên dưới vực là dãy nhà dân còn bên phải là rừng cây thưa thớt mọc trên cát sạn, xen cách là những chòm đá. Vol, người phụ nữ và Vũ nhìn chăm nhau, khẽ nhếch môi bà ta lao vào tấn công cậu. Mặc dù Vol muốn ngăn cản nhưng ông không biết nên giúp ai và ra tay với ai. Bởi vì sẽ phải có một trong số họ phải chết, đó là lời tiên tri. Nhưng Linh đã chết, lời tiên đã sai hay là họ đã sai? Phù thủy trong truyền thuyết có lẽ không phải Linh. Vậy người đó là ai và đang ở đâu? Mãi chìm đắm trong những suy nghĩ đó mà ông không chú ý đến cuộc chiến giữa cháu trai và người yêu. Nhưng rồi ánh chói từ thanh kiếm xuất hiện bất ngờ trong tay người phụ nữ chiếu thẳng vào mắt đã làm ông sực tỉnh. Ông bước nhanh đến ngăn cản nhưng không kịp, thanh kiếm đâm xuyên bả vai Vũ. Rút kiếm lại người phụ nữ tiếp tục đâm lần nữa.

“Không được.”

Vol đá mạnh tay bà, hai mắt nhú lại và lại nhớ đến Linh. Vì người phụ nữ này con gái ông, cháu gái ông, mẹ ông đã chết. Ông không thể tiếp tục để bà làm hại huyết mạch cuối cùng của Hồng gia.

“Tránh ra.”

Bị ngăn cản bởi kẻ luôn đứng cùng chiến tuyến với mình người phụ nữ tức giận hét lớn. Nhưng bà chỉ nhận được sự im lặng bất thường từ Vol cùng ánh nhìn thất vọng. Trái tim bà đau nhói nhưng vẫn cố không để những cảm xúc hiện rõ trên khuôn mặt.

“Vũ.”

Vân chạy đến thấy Vũ ôm vết thương nằm dưới đất cô thốt gọi. Không chần chừ quá lâu cô lao vào tấn công Vol và người phụ nữ như một con thú điên dại. Nhưng một tiểu yêu như cô làm sao có thể đánh lại hai người họ cơ chứ. Rất nhanh chóng người phụ nữ đưa tay về phía cô niệm chú hất mạng cô ngã lùi về phía sau.

“Á ... Á ...”

“Vân.”

Không kịp chống đỡ mà cũng chẳng có sức để chống đỡ Vân rơi tự do xuống vực. Thấy người yêu gặp nguy hiểm Vũ vừa hét lớn vào lao đến. Và một ai đó nắm chặt vai anh ghì lại, chàng trai xoay nhìn đầy ngạc nhiên. Biết rằng kẻ thù rơi xuống vực sẽ chết người phụ nữ nhoén miệng cười hả hê. Nhưng... Một bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy tay Vân, đôi cánh đen sải dài dang rộng vỗ phồng phập. Đôi mắt nâu sắc bén, khuôn mặt trắng hồng không cảm xúc, mái tóc bạch kim xoã dài.

“Linh.”

35. Chương 35: Chương 35

Không gian bỗng im bật, những người có mặt ở đây đều chết sững trước sự xuất hiện của Linh. Cô đã chết, trái tim đã ngừng đập ngay trong vòng tay anh trai. Nhưng ... Giờ đây cô đang đứng trước mặt họ, lại thêm đôi cánh đen phía sau lưng. Từ cô toát lên một vẻ cao ngạo, sắc sảo hơn người. Cô là ai? Là phù thủy truyền thuyết hay là Hồng tiểu thư?

“Linh.”

Vũ gượng đứng dậy cố gắng bước nhanh đến ôm chầm em gái. Nhưng Linh đã nhanh chóng nhích sang phải tránh né cái ôm đó. Cái vẻ mặt xa lạ cùng hành động né tránh đó làm chàng trai ngỡ ngàng, mắt nhìn chăm em gái chờ đợi lời giải thích.

“Sao ... Không thể nào rõ ràng mày đã chết rồi mà ... sao ...”

Câu nói ngập ngừng của người phụ nữ đã cắt ngang sự ngỡ ngàng của người anh trai. Linh đưa mắt nhìn rồi nhướn miệng cười, đôi cánh vỗ phành phạch nhắc nhở cô khỏi mặt đất. Tiến lại gần bà cô khẽ nói, cái giọng lạnh lẽo như nữ thần báo tử.

“Phù thủy truyền thuyết là người đứng giữa ranh giới sống và chết ... Chính bà đã đánh thức, đã hoá giải lời nguyện cho tôi ... Cảm ơn.”

“Đừng nói nhiều, thắng làm vua thua làm giặc.”

Câu nói vừa dứt người phụ nữ đã lao vào tấn công cô gái nhỏ. Màn sương dày bao quanh hai người, che lấp tầm nhìn của những người bên ngoài. Huy và Vân nhìn nhau gật nhẹ đầu rồi cả hai cùng lao vào đánh nhau với Vol. Riêng Vũ bị thương không thể tham chiến nên đành ngồi đó cầu chúc họ may mắn. Những cánh bướm bay khắp nơi, mùi hương phấn nhẹ dịu đã lấn áp sự tanh tưởi của máu.

Đôi cánh quạt mạnh, bà ta né sang một bên nhưng không đủ nhanh. Đôi cánh xẹt qua tạo nên một vết rạch dài tuy không sâu lắm, máu rướn rướn. Linh khẽ cười đắc ý, đôi mắt nâu nhìn xoáy sâu như đẩy bà xuống vực thẳm. Người phụ nữ bỗng dừng lại, hơi thở không đều, tay nắm chặt thanh gươm ngọc bích đập xuống đất, hai chân bước đi lướt nhẹ đến gần người phụ nữ. Và ...

“Linh.”

Tiếng thét lớn, tất cả dừng lại dồn ánh mắt về phía cô gái nhỏ và người phụ nữ. Đôi mắt họ mở to, nét mặt đầy sợ hãi, lo lắng. Không khí chùng xuống đột ngột, tất cả như ngừng thở, thời gian trôi qua một cách chậm chạp.

Một giây ...

Hai giây ...

“Á ... Á ... Á ...”

Tiếng cô gái nhỏ thét lên đau đớn làm cả không gian chao đảo. Thanh gươm ngọc bích nhuộm dòng máu đỏ tươi, chiếc cánh bên trái đứt lìa và rơi xuống đất. Cô gái nhỏ ngã lùi về sau, khuôn mặt trắng tái không mang một chút sắc thái của sự sống. Người phụ nữ mỉm cười đắc thắng và tiếp tục lao đến, thanh gươm ngọc bích chĩa thẳng vào Linh.

“Linh.”

Huy và Vol hét mạnh nhau ra, chạy đến che chắn cho cô gái nhỏ. Lại một lần nữa tất cả lại rơi vào im lặng, đêm nay có quá nhiều điều bất ngờ. Huy từ từ buông cô ra, mắt nhìn chăm Vol ngỡ ngàng. Linh mở to đôi mắt nhìn chăm người chú, nước tuôn trào từ khóe mi, môi mấp máy khẽ hỏi.

“Tại sao?” Người đàn ông không trả lời, miệng hé nụ cười nhợt nhạt rồi ngã quỵ xuống.

“Chú ...”

Linh thốt gọi, gương người lao đến đỡ lấy ông, nước mắt nhạt nhoà. Vết thương ở tim chảy máu mỗi lúc một nhiều, Vol nhắm nghiền mắt lại và chìm trong giấc ngủ vĩnh hằng. Người phụ nữ đổ sụp xuống nền đất, khóc nghẹn, tay nắm chặt ghì ở ngực. Linh ngồi đó đôi mắt thần thờ, môi nhếch lên để lộ một nụ cười nhạt.

“Tránh ra.”

Nhưng, người phụ nữ bỗng nhiên lao nhanh đến đẩy mạnh cô gái nhỏ ra và ôm lấy Vol ghì chặt. Cúi người hôn nhẹ lên môi ông, bà ngược nhìn Linh cười một cách khó hiểu. Bàn tay ấy chạm nhẹ trán người đàn ông, miệng đọc thần chú, mắt vẫn lờ mờ nhìn Linh. Một viên thủy tinh trong suốt phát ra thứ ánh sáng màu vàng bay ra từ miệng người đàn ông. Nó bay cao dần, thứ ánh sáng ấy ngày càng gắt hơn và chuyển sang màu đỏ, màu của máu.

“Không.”

Một người phụ nữ lao đến chụp lấy viên thủy tinh hét lớn. Nhưng thứ ánh sáng đó đã hắt ngã bà, đưa viên thủy tinh bay vút lên bầu trời đêm.

“Mẹ.”

Hai anh em Vũ, Linh vừa chạy đến vừa thốt gọi, khuôn mặt có chút ngỡ ngàng. Nhưng rất nhanh chóng họ bị hiện tượng kì lạ thu hút. Một tiếng nổ vang rầm trời, ở góc trời đỏ rực, ánh trắng dần bị mặt trời che lấp. Những cánh bướm rơi xuống mặt đất co rúm lại và dần mất đi sự sống. Hương phấn hoa nhạt dần, mùi máu tanh tuổi lan khắp không gian.

“Á ...”

Linh thét lên rồi gục xuống, những đường gân nổi rõ, một luồng ánh sáng phát ra từ cô. Nó nóng hừng hực như ngọn lửa địa ngục, lạnh giá như băng tuyết mùa đông.

“Linh.”

Thấy cô gái nhỏ đau đớn như vậy Huy đi nhanh đến, vẻ lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt. Nhưng Vũ đã nắm tay cậu giữ lại, lắc nhẹ đầu ra hiệu, khuôn mặt đanh lại cố không để lộ bất kì cảm xúc nào. Mái tóc bạch kim bùng ngọn lửa màu xanh, luồng khí tách khỏi người cô gái nhỏ bay vút lên bầu trời đêm.

“Không.”

Người phụ nữ lao đến tấn công Linh nhưng mẹ cô gái nhỏ đã lao đến ngăn cản. Mái tóc dài quất mạnh hất tung bà ta ra ngã lăn dưới nền đất. Vân bước nhanh đến, tay cầm cây kiếm khắc hình ngọn lửa chia thẳng vào bà ta. Luồng sáng chạm đến bầu trời, những tia sét điện kết nối tạo thành mạng lưới làm sáng rực cả bầu trời. Mọi hiện tượng kì lạ biến mất, cả không gian trở lại bình yên như trước đây, không khí dường như thoáng đáng hơn, mùi máu tanh cũng biến mất theo.

“Linh.”

36. Chương 36: Chương 36

Linh đổ gục xuống nền đất lạnh lẽo, mái tóc bạch kim bạc trắng, khuôn mặt trắng bệch. Nguồn sức mạnh, phép thuật của cô đã biến mất như chưa từng tồn tại, hương phấn hoa vẫn vương đâu đó trong không khí. Huy chạy đến đỡ lấy cô, tâm trí bắt đầu hoài nghi, một vài câu hỏi liên tục thoáng qua trong suy nghĩ của anh. Theo những gì anh biết phù thủy sau khi mất đi tinh nguyên sẽ chết. Nhưng Linh vẫn sống sờ sờ ra đây, liệu đây chính là ẩn ý trong câu nói của Vân. Chuyện gì sẽ xảy đến với cô? Linh sẽ chết hay chỉ đơn giản là mất hết phép thuật? Anh là ma cà rồng, nếu Linh trở thành con người hai người sẽ không thể yêu nhau được nữa.

“Mẹ.”

Tiếng Linh thều thào gọi cắt ngang dòng suy tư của Huy. Anh nhìn cô rồi nhìn Hồng đại tiểu thư, một người đã ngủ suốt bao lâu nay. Phải chăng vì Vol đã chết nên mọi lời phù phép đều được hoá giải? Người phụ nữ đến gần chạm nhẹ tay vào gò má con gái dịu dàng lên tiếng.

“Con gái mẹ giỏi lắm.”

“Mẹ đưa bà ấy về giúp con nhé.”

Nghe con gái nói bà lặng trầm nhìn cô rồi nhìn con trai với ánh mắt lưu luyến. Rồi khỏi đó bà đi đến quật hai tay người phụ nữ ra sau trói chặt rồi đưa đi. Trong không gian tĩnh lặng chỉ còn bốn người, họ nhìn nhau như chờ đợi gì đó. Im lặng ... vẫn là im lặng ...

“Đi đi.”

Sau hồi lâu im lặng Linh khẽ nói, câu nói ngắn gọn không đầu không đuôi. Linh gượng đứng dậy đi đến gần bờ vực, bên cạnh Huy luôn dìu cô. Tất cả ba người dồn ánh mắt vào cô gái nhỏ, lại một lần nữa tất cả rơi vào im lặng. Trên bầu trời đã xuất hiện vài ngôi sao lấp lánh, Linh ngược nhìn khẽ mỉm cười.

“Tất cả kết thúc rồi, hai người đi đi.”

“Anh ...”

Linh đi đến đặt nhẹ tay lên môi ngăn cản câu nói của anh trai. Đưa tay nắm lấy bàn tay mềm mại của Vân đặt vào tay Vũ nói tiếp.

“Tình yêu của hai người không bao giờ được chấp nhận ở nơi đây. Đi đi, hãy đi đến chân trời dành cho hai người.”

“Nhưng còn Hồng gia?”

“Yên tâm tui đã có sắp xếp rồi.”

Nghe phân vân của cô bạn thân Linh mỉm cười nói. Vũ và Vân nhìn nhau một lát rồi xoay sang nhìn cô gái nhỏ lưu luyến.

“Cảm ơn bà.”

Vân ôm chầm lấy cô bạn thân, vừa nói vừa rơi nước mắt. Linh không nói gì chỉ im lặng nhìn hai người, tia nhìn thoáng buồn. Buông cô gái nhỏ ra Vân xoay sang phía Huy, đặt vào tay cậu sợi dây chuyền có mặt hình trăng khuyết nói khẽ.

“Là Linh nhờ tui đưa cái này cho ông. Nhớ thay tui chăm sóc bà nha.”

“Tui biết rồi.”

Bốn người nhìn nhau một lát thật lâu rồi Vũ và Vân nắm tay nhau rời khỏi đó. Nhìn theo dáng cặp đôi anh trai hai hàng nước mắt nhẹ nhàng rơi trên đôi gò má nhọt nhọt dựa vào người Huy. Hai tay nắm chặt đứng đó lát lâu rồi quay bước trở về Hồng gia.

Ngôi biệt thự Hồng gia lúc này khá đông người, họ xôn xao về những hiện tượng kì lạ xảy ra trên bầu trời đêm lúc này. Hồng đại tiểu thư ngồi trên bậc cao, khuôn mặt đanh lại không để lộ bất cứ cảm xúc nào. Giữa sảnh là người phụ nữ nằm vật vã hai tay bị trói chặt.

“Hồng tiểu thư.”

Một giọng trầm ấm khẽ vang, tất cả xoay nhìn nhường đường. Linh và Huy chậm chậm bước vào trước những ánh nhìn tò mò, hiếu kì.

“Hồng thiếu gia đâu?”

Mọi ai đó bật hỏi, đám người nhốn nháo nhìn nhau, một chuỗi âm thanh ồn ào nổi lên. Lơ đi câu hỏi đó Linh đi đến đứng bên cạnh mẹ, nhìn họ chậm rãi nói.

“Anh trai tôi đã chết, Vol cũng đã chết, mọi chuyện đã kết thúc.”

“Còn ả đàn bà này thì sao?”

Một ai đó trong đám đông lại bật thốt hỏi, tất cả ánh nhìn đều dồn ánh nhìn vào bà ta. Linh lặng đi, tiến đến gần người phụ nữ mở trối và diu bà ta đứng dậy. Linh mỉm cười, mắt nhìn thẳng bà ta giọng đều đều vang lên tuy rất nhỏ nhưng lại tỏ rõ uy quyền.

“Người này là Hồng thiếu phu nhân nhân của Hồng gia, mong các người tôn trọng cho.”

“Không thể nào. Bao nhiêu người đã chết trong tay ả, không thể bỏ qua được.”

“Ngày nào đứa trẻ của Hồng gia còn trong bụng bà ầy thì tôi không cho phép bất cứ ai.”

Linh nói, chân mày hơi nheo đôi mắt nâu nhìn xoáy sâu làm họ khựng lại, vẻ hoang mang hiện rõ trên khuôn mặt. Rồi mắt khỏi họ cô xoay nhìn người phụ nữ hạ giọng nhưng từng lời vang lên thể hiện rõ uy quyền.

“Đứa trẻ này, người phục hưng Hồng gia.”

“Nếu Hồng tiểu thư đã nói vậy chúng tôi xin tạm biệt.”

“Đi cẩn thận.”

Linh nghiêng nhẹ người, môi nhếch lên để lộ nụ cười tự mãn. Mặc dù cô đã mất hết phép thuật nhưng cái phong thái lạnh lùng, ngạo nghễ, sắc sảo đó phải làm người ta nể sợ. Mẹ cô vẫn lặng trầm không lên tiếng, đôi mắt nhìn chăm con gái ánh lên tia buồn bã. Đám người lần lượt ra về trả lại vẻ cô tịch cho Hồng gia. Lúc này Linh mới ngồi xuống nền gạch lạnh lẽo, cả thân người không còn chút sức lực. Chàng trai vội chạy đến đỡ lấy cô, nhìn cô đau đớn mà tim nhói đau.

“Linh.”

37. Chương 37: Chương 37

Một giọng nói quen thuộc khẽ gọi, cô gái nhỏ khựng người đưa mắt nhìn kẻ vừa gọi mình đầy ngạc nhiên. Đã rất lâu rất lâu rồi cô mới nghe lại được cái tiếng gọi thấm thiết như lúc còn nhỏ. Nhưng tất cả đã quá muộn, chú cô đã chết và khi bình minh lên cô cũng sẽ chỉ còn là quá khứ. Sau lúc sau ngơ ngàng Linh nhếch môi cười nhạt đáp lại, hai tay vịn vào cánh tay chàng trai gượng đứng dậy.

“Chào mừng cô trở về ... Hồng gia sau này trông cậy vào hai người ...”

Linh quay người bước đi mà không đợi mẹ cô hay người phụ nữ kia nói gì. Chia ly là một sự đau buồn, cô sợ nếu ở lại một lát nữa thôi cô sẽ oà khóc như một đứa trẻ lạc đường. Cô không muốn, cô phải giữ lại chút uy nghiêm của một vị tiểu thư truyền thuyết của Hồng gia. Hơn nữa lúc này đây bên cạnh cô còn có Huy, người mà cô yêu nhất trên thế gian này ngoài gia đình.

“Linh ... Chuyện đó không cách gì thay đổi được sao?”

Người phụ nữ lần nữa lại gọi tên cô thốt hỏi. Nước mắt nhạt nhòa cả khuôn mặt, những giọt nước mắt của sự hối hận. Nếu bà dừng tay sớm hơn thì Vol và những người khác sẽ không chết, Linh cũng sẽ có cuộc sống cô ao ước. Kết thúc rồi, dù có hối hận cũng chẳng kịp nữa ... Vol sẽ không thể sống lại, Linh cũng chẳng còn sinh mệnh. Khẩy cười thành tiếng cô gái nhỏ dừng bước đáp lại nhưng không ngoái đầu nhìn họ. Huy đứng bên cạnh diu cô, tuy có rất nhiều điều anh không hiểu nhưng anh biết đây không phải là lúc để mình chen vào. Chỉ là ... Điều mà họ bảo không cách nào thay đổi là gì? Nó có liên quan gì đến Linh?

“Không có. Nếu biết trước sẽ có ngày này có sao còn làm?”

“Xin lỗi, xin lỗi ... Xin ... Lỗi ... Cô sai rồi ...”

Người phụ nữ khóc nghẹn nói, bà nằm sải dài xuống nền đất lạnh lẽo. Thật mệt mỏi và đáng sợ khi nhận ra mình chính là kẻ đã đẩy những người mình yêu quý đến gần với tử thần. Hồng đại tiểu thư lúc này mới lên tiếng chen ngang, tuy giọng có đứt quãng nhưng vẫn tỏ rõ uy quyền của mình. Bà biết đây là lần cuối được nói chuyện với con gái, lần cuối được nhìn cô. Bao năm qua chỉ vì lời nguyện của em trai mà bà không thể ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng cho hai anh em Linh. Nhưng giờ thì không kịp để bù đắp những thiếu thốn tình cảm đó nữa rồi. Vũ đã ra đi, từ bỏ thân phận cao quý của mình để được bên cạnh người mình yêu. Bà

không ngăn cản, bởi bà biết đó mới thật sự là hạnh phúc dành cho cậu. Nhưng còn Linh, bà chẳng thể làm gì cho cô ngoài việc bắt lực nhìn cô chết trước mặt mình.

“Con không thể ở bên ta một lát nữa sao?”

“Mẹ, con xin lỗi ... Thời gian của con còn quá ít, con muốn trân trọng khoảng thời gian bên Huy. Mẹ ... Cảm ơn mẹ vì đã cho con có mặt trên cuộc đời này. Con cảm ơn mẹ rất nhiều, rất nhiều.”

Cô gái xoay người khẽ nói rồi cúi thấp đầu về phía Hồng đại tiểu thư. Bà lặng đi, hai hàng nước mắt lăn chậm trên gò má mặc dù bà đã cố gắng nén chặt nỗi đau trong lòng mình. Là người đứng đầu gia tộc bà không cho phép bản thân yếu đuối trước bất kì thử thách, khó khăn nào. Nhưng là một người mẹ, thấy con gái sắp chết trước mặt mình mà chẳng thể làm gì cả. Thật tàn nhẫn, thật quá bất công mà.

“Mẹ yêu con nhiều lắm.”

Người phụ nữ nói rồi quay lưng lại với cô gái, bờ môi mím chặt không để mình khóc thành tiếng. Bà không muốn trước khi con gái ra đi lại phải lo lắng cho mình.

“Con cũng yêu mẹ nhiều lắm ... Cô à, đứa bé đó tên là Hồng Vân Linh, là người mang linh hồn cùng sức mạnh của con ...”

Linh đưa mắt nhìn sang người phụ nữ đang gục mặt xuống đất khóc mà nói. Bà sững lại ngược nhìn cô, trong đôi mắt lại sáng lên tia hi vọng, mong đợi kì tích xuất hiện. Linh quay người bước đi và tiếp nói nốt điều mình muốn nói. Huy vội rảo bước đi cùng cô gái, tay vẫn dìu cô một cách cẩn trọng và đầy quan tâm.

“Hẹn gặp lại hai người sau nhé.”

Đi đến đâu người phụ nữ đứng lên, Hồng thiếu phu nhân cười rạng rỡ. Hai người họ cứ đứng đó nhìn theo dáng Linh và Huy đi xa dần và khuất hẳn sau bức tường dày. Trời đã khuya lắm rồi, không gian yên tĩnh, vắng bóng người lại thêm ánh trăng toả sáng vàng vạc trông thật cô tịch.

38. Chương 38: Chương 38

Sao trên đời lấp lánh đang mờ dần, bình minh đã sắp lên, tâm trạng của Linh càng thêm nặng trĩu. Thời gian bên cạnh Huy quá ngắn, cô thật sự không muốn xa anh dù chỉ là tạm thời. Nhưng đó là định mệnh cô không thể làm trái và cũng chẳng đủ sức để chống đối. Hai người cứ lặng trầm đi cạnh nhau như thế cho tới khi đến bãi cát ven biển gần eo. Linh dừng bước, nhẹ nhàng rút khỏi bàn tay ấm áp của chàng trai, đôi mắt lơ đãng nhìn ra biển khơi bao la rộng lớn.

“Chuyện đó là sao?”

Chàng trai chợt lên tiếng hỏi phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có ở đây. Anh không hiểu điều mà lúc này cô gái nói với hai người phụ nữ là có ý gì nhưng trong lòng lại có cảm giác bất an, lo sợ. Khó khăn lắm anh và cô mới sống sót sau trận chiến, anh rất sợ, rất sợ sẽ mất cô giống như đã mất Khang. Nhìn dáng vẻ yếu ớt, mái tóc bạch kim bạc trắng cùng những biểu hiện của cô càng làm anh thêm sợ.

Cô gái quay người lại nhìn anh khẽ buông một tiếng thở dài. Có những chuyện anh không biết thì đây chính là lúc cô nên nói cho anh biết. Dù rằng điều đó sẽ làm anh đau nhưng ít nhất anh có thể chuẩn bị tâm lí và trân trọng khoảng thời gian bên nhau của hai người.

“Tôi sẽ chết, nhưng chỉ là tạm thời thôi.”

“Tạm thời là thế nào?”

Nghe cô nói anh chết lặng một lát nhưng rồi cố giữ vẻ điềm tĩnh anh tiếp tục lên tiếng hỏi. Linh mỉm cười vươn vai đón nhận làn gió mát lạnh từ biển thổi vào. Cô nói, vẻ uy nghiêm, sắc sảo của Hồng tiểu thư dường như đã không còn. Trước anh cô chỉ đơn giản Hồng Giai Linh hồn nhiên, ngây thơ.

“Tui sẽ chết nhưng sẽ rất nhanh chóng quay trở lại đây thôi, đừng lo.”

“Không, Linh đừng đi ... Đừng bỏ tui ... Làm ơn đừng rời xa tui như Khang được không?” Chàng trai bắt ngờ ôm chầm lấy cô nói, nét mặt chau lại lộ rõ vẻ lo lắng, sợ hãi.

“Xin lỗi, tui cũng không muốn như thế đâu* nhưng tui không cách nào làm trái được ...”

“Tui không cần biết ... Tui không muốn ...”

Bất chấp cả lời những lời cô gái nhỏ nói Huy vẫn tiếp tục ương bướng như thế. Anh rất sợ mất cô, tất nhiên không muốn xa cô dù chỉ là một giây. Nhưng anh càng vậy lại càng làm cô thêm đau lòng, thêm xót xa. Cô đã trải qua biết bao lần chia ly, lần nào cũng nhạt nhòa trong nước mắt nên lần này cô muốn thật khác đi. Rời xa anh cô cũng chẳng vui gì, nó như một bản án cực hình mà trời phạt dành cho cô. Vẫn cố gượng nụ cười Linh nói, khoé mi đã đỏ hoe và đã ngưng đọng nước.

“Hãy đợi em đi Huy ... Chỉ bảy năm thôi ... Thời gian sẽ qua rất mau mà ...”

Giọng cô nhẹ nhàng vang như một cơn gió lướt qua gây nên một vết xước nhỏ trên chiếc lá non. Anh im lặng đột ngột, buông cô ra anh chậm bước đi đến gần biển hơn nhìn lơ đãng. Chính sự im lặng đó làm cô gái lo sợ rằng anh sẽ không chờ đợi, sẽ chọn cách quên cô và tìm đến một tình yêu khác. Cô đi đến cạnh chờ đợi, mái tóc trắng bạc tung hất theo từng đợt gió thổi qua. Im lặng ... Thử bao trùm cả không gian ở đây vào lúc này chỉ là sự im lặng.

Cô đã quá mệt mỏi để chờ đợi một cái gật nhẹ đầu của chàng trai. Cô không trách anh, có trách thì trách số phận sao thích trêu đùa cô. Hít một hơi thật sâu, cô gái lên tiếng phá vỡ không gian tĩnh lặng. Phải, anh đã im lặng, đó chính là câu trả lời của anh ... Huy không thể chờ đợi cô suốt bảy năm như Khang đã chờ đợi cô năm năm trời và khi gặp lại cô đã đi bên cạnh Huy. Anh là một kẻ khát máu thuần chủng, là kẻ mang trong mình dòng máu cao quý. Còn cô, một phù thủy máu bùn, đứa trẻ mang một nửa dòng máu của loài người. Thật bất công cho cả cô, Huy và Khang.

“Xin lỗi vì lời yêu cầu vô lí của em ... Chúng ta chia tay đi. Tạm biệt anh ...”

Cô gái nói rồi quay bước đi, những bước chân nặng trĩu tâm sự. Nếu anh đã quyết định như thế thì tất nhiên Linh sẽ tôn trọng, sẽ không làm khó anh. Cô rất sợ sẽ bị anh từ chối thẳng thừng chỉ bằng cô lên tiếng trước còn hơn. Như thế cô có thể giữ lại một chút tự tôn và uy nghiêm của Hồng tiểu thư. Là cô từ bỏ anh, từ bỏ tình yêu này chứ không phải Huy.

Dẫu đã tự nhủ mình như thế nhưng sao cô càng đi thì càng thấy bước chân mình thật nặng nề như sắp đóng băng, nước mắt lăn dài trên gò má nóng hổi và rồi thấm vào miệng mặn chát. Linh đã khóc, khóc cho tình yêu dang dở, khóc cho số phận bi ai của mình.

“Linh.”

39. Chương 39: Chương 39

Huy bất giác gọi lớn tên Linh rồi lao nhanh đến ôm chặt lấy cô. Phải, anh không muốn đợi chờ trong thời gian dài như thế nhưng anh càng không muốn từ bỏ tình yêu mà khó khăn lắm anh mới có được này. Giữa hai con đường anh bắt buộc phải chọn một mặc dù không muốn cả hai con đường đó. Vì tình yêu của mình, vì những ngày tháng bên cạnh cô sau này anh sẽ chờ đợi. Bảy năm cũng được, hai mươi năm cũng xong và thậm chí là một trăm năm, một ngàn năm anh cũng chấp nhận. Chỉ cần cô trở về bên anh thì những điều đó chẳng đáng là gì cả.

Linh sửng người lặng im trong vòng tay Huy, hàng nước mắt thấm vào làm ướt áo anh. Cô thật sự rất vui khi anh đã giữ cô lại, khi anh ôm chặt cô vào lòng. Anh không có nhịp tim cũng chẳng có hơi thở, anh là một ma cà rồng thuần chủng. Còn cô, cô là Hồng tiểu thư, là một phù thủy mang trong mình dòng máu của loài người. Hay nói đúng hơn cô là một kẻ máu bùn, tất cả nỗi sợ và coi trọng cô chỉ vì cô là phù thủy

trong truyền thuyết, là người có thể giúp họ thoát khỏi cuộc chiến đẫm máu. Nhưng rồi tất cả sẽ chỉ còn là giai thoại, cô sẽ chết, sẽ được thanh lọc và toàn trở thành phù thủy thuần chủng cao quý. Nhưng bắt cô rời xa Huy quả thật là một sự trừng phạt tàn nhẫn.

“Anh sẽ đợi, chỉ cần em hứa sẽ trở lại thì dù bất anh đợi bao lâu anh cũng đợi.”

Chàng trai nói, giọng run run như gần khóc, anh càng nói lại càng ôm chặt cô hơn. Linh mỉm cười trong nước mắt, trái tim như đang rỉ máu. Cô lên tiếng đáp lại, mái tóc bạc tung hất nhẹ theo từng đợt gió thổi qua đang dần mờ nhạt. Bình minh đã sắp loé dạng, thời gian hai người ở bên nhau chỉ còn đếm theo từng giây.

“Em yêu anh, yêu anh rất nhiều.”

“Anh cũng thế, anh cũng rất yêu em ... Yêu hơn cả tính mạng mình ...”

“Hãy hứa với em là anh sẽ sống tốt, sống cho em ... Cho Khang và cho tình yêu của chúng ta nhé ...”

Linh nghẹn ngào nói, nhẹ tay đẩy anh ra khỏi mình. Rồi bất chợt nhớ ra điều gì đấy cô vội gỡ sợi dây chuyền mặt trăng trên cổ mình xuống đặt vào tay anh. Đây là vật của Vol tặng cô, nó thật sự rất quan trọng với cô như một minh chứng về tình chú cháu. Nay Linh trao lại cho Huy cũng như đang khẳng định tình yêu của hai người cũng bền chặt, sâu sắc như tình thân giữa cô và Vol vậy.

“Anh hứa ... Chuyện gì em muốn anh cũng đồng ý hết, chỉ cần em đừng rời xa anh mãi mãi là được.”

Chàng trai nắm chặt sợi dây chuyền trong lòng bàn tay mà nói. Nét mặt giãn ra, vẻ mặt đón đau khổ ải đã tan biến tự bao giờ. Anh đã để cô ra đi thì phải cho cô ra đi trong thanh thản, trong sự an tâm và niềm vui. Dù đang rất đau khổ khi phải rời xa cô nhưng anh vẫn gượng cười, một nụ cười cay đắng.

“Huy, em xin lỗi.”

Chạm nhẹ tay lên má anh cô thều thào nói, giọng bắt đầu trầm bổng, mờ ảo. Một vài tia sáng bình minh đã bắt đầu xuất hiện, thân người cô mờ dần. Linh nhìn mình rồi nhìn anh, cảm giác đau nhói như sắp bị xé thành trăm mảnh nhỏ vậy. Nhưng nỗi đau đó làm sao sánh bằng nỗi đau khi sắp rời xa Huy, rời xa thế gian tươi đẹp này suốt mấy năm dài.

“Linh.”

Chàng trai ngỡ ngàng thốt gọi nhìn người yêu nhỏ bé đang dần tan biến. Dòng nước mắt tưởng chừng đã khô cạn và không còn rơi trên khuôn mặt họ nữa nhưng giờ đây nó lại tuôn trào nhiều hơn. Giây phút chia ly luôn thấm đẫm nước mắt như thế mặc dù họ đã cố kìm lòng mình.

“Em ...”

Linh định nói gì đó nhưng chưa kịp thành lời Huy đã bước nhanh đến, vòng tay quanh eo ôm chặt cô và cúi đầu hôn lên môi cô, một nụ hôn thật say đắm, thật ngọt ngào.

“Linh.”

Cô gái nhỏ đã tan biến chỉ để lại đâu đó một mùi hương nhẹ dịu của hoa giấy. Huy đưa bàn tay đang nắm chặt sợi dây chuyền vào lồng ngực, đôi mắt nhìn ra biển xa xăm, môi hé nở một nụ cười buồn.

40. Chương 40: Chương 40

Chiếc lá bàng nhẹ nhàng rơi khỏi cành, những đợt gió mùa đông rét buốt thổi qua. Đêm nay là là nô en, người người đi lại tấp nập, ai cũng cười nói vui vẻ. Chỉ duy nhất một chàng trai trẻ luôn lặng trầm quan sát xung quanh với nụ cười nhạt trên môi. Vạt chiếc áo khoát parka đã sẫm màu xuất xứ từ Mi khe tung nhẹ, anh chậm bước đi và quán cà phê T&T cạnh bờ hồ đường Trần Hưng Đạo. Ở đây chẳng khác gì bên ngoài là mấy, mấy bản nhạc sập sinh mở inh ỏi. Chàng trai tiến gần quầy rượu, đôi mắt chăm chú vào cặp

đôi trẻ. Anh nói, cái giọng trầm ấm thật trái ngược với những biểu hiện và sắc thái trên gương mặt mình. Thật lạnh lùng và băng giá, khuôn mặt ấy chẳng mang chút sắc thái nào của sự sống.

“Cho một ly kiwi đặt biệt.”

“Xin lỗi, chúng tôi ... Huy ...”

Người chủ quầy định đáp lại điều gì đấy nhưng vừa nhìn thấy chàng trai anh ta khựng lại. Nét mặt anh giãn ra, hé nở một nụ cười tươi. Xoay về phía cô gái bên kia quầy anh gọi lớn, rồi rất nhanh chóng anh tiếp tục câu chuyện với vị khách vừa đến.

“Lâu quá không gặp vẫn khoẻ chứ? Sao biết chúng tôi ở đây hay vậy?”

“Đừng quên em là ai nhé? Hai người hạnh phúc quá nhỉ?”

Chàng trai nói, bờ mi sụp xuống che giấu đôi mắt xanh đang vẫn đục. Bảy năm đã qua, anh đợi chờ mòn mỏi nhưng vẫn chưa gặp lại Linh, người con gái anh yêu. Nô en đến anh chẳng biết đi đâu ngoài đến nơi này, nếu may mắn anh có thể gặp lại cô ở đây.

“Có chuyện gì vậy anh? Ủa, Huy ... lâu quá không gặp hen.”

Vân đi đến vừa thấy chàng trai đã mừng rỡ hỏi dồn. Huy không trả lời, đôi mắt lơ đãng tìm kiếm xung quanh với tia hi vọng mỏng manh. Nhận ra sự kì lạ khi chỉ mỗi chàng trai có mặt ở đây lúc này, Vũ hắng giọng hỏi.

“Linh đâu? Sao không thấy nó đi cùng cậu? Đang cãi nhau hả?”

Nghe anh trai Linh hỏi, nụ cười trên môi Vân tắt hẳn, ánh mắt dồn vào vào chàng trai. Sự biến đổi nét mặt cùng sự lạnh trầm của anh làm họ chợt nhận ra chuyện gì đã xảy đến với Linh. Vân ngập ngừng nói, nước mắt đã bắt đầu ngưng đọng ở khóe mi.

“Linh ... Linh đi rồi sao?”

“Phải.”

Huy gật nhẹ đầu đáp lại, môi hé nụ cười cay đắng mơ hồ nhớ về một hình bóng xưa. Vân ngồi gục xuống sàn mà khóc oà, dẫu biết trước chuyện này sẽ xảy ra nhưng cô vẫn thấy đau lòng. Những người khách của quán và cả hai chàng trai đều lặng trầm nhìn cô. Thật đau đớn khi không thể nhìn thấy em gái duy nhất của mình lần cuối cùng.

“Xin lỗi, em không có cách nào để giúp cô ấy cả.”

“Không sao đâu ... Đây là số mệnh của nó không thể tránh được, làm sao tôi có thể trách cậu được.”

Vũ nói, đi đến cúi người dìu Vân đứng dậy, xoa nhẹ vai cô anh nhìn chàng trai nói. Dòng người trong quán lúc này chẳng ai còn quan tâm đến chuyện đang xảy ra với cặp chủ quán trẻ tuổi nữa.

“Nô en vui vẻ nhé, xin lỗi em có việc đi trước.”

Thấy Vân đã ngưng khóc, cũng đã mười một giờ, Huy mỉm cười nói. Đôi mắt xanh bỗng trở nên xa xăm nhưng rồi lại sáng lên tia hi vọng, chờ đợi. Anh thật sự rất nhớ Linh, cuộc hẹn bảy năm đã qua vài tháng nhưng cô vẫn chưa trở lại. Điều đó lại làm nỗi lo sợ trong lòng anh ngày một tăng cao hơn. Nhưng rồi Vũ lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của chàng trai.

“Ừ, nô en vui vẻ.”

Huy nói rồi quay gót bước đi, những bước chân thật nặng nề. Nhìn theo dáng chàng trai xa dần và chìm giữa dòng người đông đúc, Vân lại một lần nữa gục mặt xuống bàn khóc. Khóc cho những nuối tiếc, khóc cho sự xa cách không lời từ biệt. Khách trong quán vắng dần, Vũ lo dọn dẹp còn Vân thì vẫn ngồi thẩn thờ. Và ...

“Ai làm con khóc nói bụt nghe nào.” Một giọng nói quen thuộc bất ngờ vang lên bên ngoài quầy. Chàng trai ngừng tay xoay nhìn nói.

“Xin lỗi quán ... Linh ...”

41. Chương 41: Chương 41

Nô en trời đã lạnh lại thêm cơn mưa lất phất của những ngày cuối năm lại làm nó trở nên đặc biệt hơn. Tuy thời tiết khó chịu như vậy nhưng lượng người đến nhà thờ Nhọn cũng vẫn rất đông. Một năm chỉ có một ngày như thế nên ai cũng muốn tận mắt chứng kiến chúa ra đời.

Trong dòng người đông vui ấy lẻ loi một chàng trai đang lặng lẽ bước chầm chậm. Đôi mắt xanh lơ đờn dáo dác xung quanh như đang tìm kiếm một bóng hình thân quen. Nhưng tất cả chỉ là một sự hoài công, anh chẳng thể tìm thấy cô. Nét mặt thâm trầm lộ rõ vẻ ưu tư, đau thương khi nghĩ đến những chuyện đã qua.

“Anh ơi, anh ăn kẹo không?”

Một bé gái khoảng bảy, tám tuổi nắm vạt áo anh rụt rè nói. Tay cô bé cầm viên kẹo sữa, thứ mà Linh rất thích ăn. Huy nhìn cô bé mỉm cười, anh nhận viên kẹo từ trên tay cô bé rồi xoa nhẹ đầu nó. Anh nói, giọng trầm ấm pha chút niềm vui nhất thời.

“Cảm ơn em.”

Cô bé chạy đi, Huy nhìn theo mãi, ngoài đứa bé đó anh thật sự không biết phải làm gì. Nhưng anh đã không nhận ra có một cô gái luôn lặng lẽ đi sau anh. Một cô gái có đôi mắt nâu sắc sảo, mái tóc đen dài mượt khẽ hất tung theo từng đợt gió thổi qua. Đồng hồ bắt đầu điểm mười hai giờ, mọi người đều tập trung đầy đủ ở hội trường. Cả Huy và cô gái kia cũng vậy, anh ngồi xuống băng ghế chấp tay cầu nguyện. Cô gái chậm bước đến gần, môi nở một nụ cười dịu dàng. Cô khẽ lên tiếng nói, cái giọng trầm bổng như một người côi âm. Nhưng trong giọng nói đó vẫn hiện rõ uy quyền của một tiểu thư cao quý.

“Huy, em về rồi.”

Cái giọng quen thuộc làm chàng trai chết lặng người. Anh nhanh chóng đưa mắt nhìn sang cô gái, khuôn mặt cứng đờ. Khuôn mặt ấy, nụ cười ấy anh đã chờ đợi suốt bảy năm nay. Nhưng sao lần này gặp lại anh chẳng biết phải làm sao, phải có phản ứng như thế nào. Nhưng rồi tất cả chẳng còn quan trọng nữa bởi vì lúc này anh đã gặp lại cô, người yêu nhỏ bé của anh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trang-mau>